

தமிழன் இழந்த மண்

பழ. நெடுமாறன்

தமிழ்க்குலம்
வெளியீடு

தமிழன் இழந்த மண்

பழ. நெடுமாறன்

தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயம்
48, மேலமாசி வீதி
மதுரை - 625 001

தமிழன் இழந்த மண்

ஆசிரியர்

: பழ.நெடுமாறன்

முதற் பதிப்பு

: நவம்பர், 1995

வெளியீடு

: தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயம்
48, மேலமாசிவீதி, மதுரை.

விலை

: ரூ. 30

இரண்டாம் பதிப்பு விற்பனையாகிறது

“தமிழ்நாடு - வந்தேறிகளின் வேட்டைக்காடு”

எழுதியவர்

பழ. நெடுமாறன்

தமிழ்நாட்டில் மார்வாடிக் கும்பல் நடத்தும்

சுரண்டல் பற்றிய ஆதாரப்பூர்வமான

புள்ளி விவரங்கள்

வெளியீடு

தமிழர் தேசிய இயக்கம்

9, சுந்தரேசுவரர் தெரு, மயிலை, சென்னை - 600 004

எமது அடுத்த வெளியீடு

தமிழகம்:

நதி நீர்ப்பிரச்சினைகள்

இது தமிழக நீர்வளம் பற்றிய கையேடு

பழ. நெடுமாறன்

- ☆ காவிரி, பாலாறு, பெரியாறு மற்றும் தமிழக நதிகள் அனைத்தையும் பற்றிய விவரங்கள் - பிரச்சினைகள்
- ☆ மேற்கு நதி நீரைக் கிழக்கே திருப்பும் பிரச்சினை
- ☆ தென்னக நதிகள் இணைப்புப் பிரச்சினை

முன்னுரை

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலம் முதல் 1953-ஆம் ஆண்டு வரை தமிழகம் சென்னை மாகாணத்தின் ஒரு அங்கமாக விளங்கிற்று. ஆந்திராவின் பகுதிகள், மலபார் மாவட்டம், தென் கன்னட மாவட்டம் போன்றவை அதனுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆனால் 1920-ஆம் ஆண்டில் இருந்தே தனி ஆந்திர மாநிலம் வேண்டுமென தெலுங்கர்கள் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒன்றுபட்ட சென்னை மாகாணத்தின் பிரதமர்களாக தெலுங்கர்களே தொடர்ந்து இருந்த வந்தபோதிலும் கூட அவர்கள் திருப்தி அடையவில்லை. தங்களுக்கென்று தனியாக ஒரு மாநிலம் அமைந்தால்தான் தங்கள் மொழி, பண்பாடு, கலை ஆகியவற்றை வளர்த்து முன்னேற முடியும் எனக் கருதினார்கள். இதற்காக ஆந்திர மகாசபை என்ற ஒரு அமைப்பையும் நிறுவினார்கள். கட்சி வேறுபாடின்றி சகல ஆந்திரர்களும் இதில் அங்கம் வகித்தார்கள்.

அதைப் போலவே, மலையாளிகள் மூன்று நிலப்பிரிவுகளில் பிரிந்து கிடந்தார்கள். திருவிதாங்கூர், கொச்சி, மலபார் மாவட்டம் ஆகிய மூன்று பகுதிகளையும் ஒன்றாக இணைந்து ஐக்கிய கேரள மாநிலம் அமைக்க வேண்டும் என்று அவர்களும் குரல் கொடுத்தார்கள். இதற்காக கேரள சமாஜம் என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் ஒன்றுபட்டனர்.

பல மொழி மாநிலக் கூட்டுக்குள் சிக்கிக் கொண்ட தமிழர்கள் தனிமாநிலம் வேண்டும் என்று குரல்கொடுக்கத் தவறினார்கள். ஆந்திரமகாசபை, கேரள சமாஜம் போன்று மொழி அடிப்படையில் கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு தங்களுக்கு என்று தனியான ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி ஒன்றுபட்டு நிற்கவும் தவறினார்கள்.

1953-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத்தில் இருந்து ஆந்திரா பிரிந்தது. அதேபோல் 1956-ஆம் ஆண்டு மலபார் மாவட்டம் பிரிந்து கேரளத்தில் இணைந்தது. தென் கன்னட மாவட்டம் பிரிக்கப்பட்டு கர்நாடகத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. இப்படி அவர்கள் பிரிந்து செல்லும்போது தமிழ்ப் பகுதிகள் சிலவற்றையும் அபகரித்துக் கொண்டு போனார்கள். அப்போதுகூட, தமிழகத்தில் போதுமான விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் இருந்து தமிழ்ப் பகுதிகளான நெய்யாற்றங்கரை, நெடுமங்காடு, தேவி குளம், பீர்மேடு போன்ற பகுதிகள் பறிபோயின. மலபார் மாவட்டத்தில் இருந்த பாலக்காடு தாலுகாவும், கொல்லங்கோடு வனப்பகுதியும் பறிபோயின. கொள்ளேகாலம் தாலுகாவின் தென்பகுதியையும் கன்னடர்கள் பறித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழர்களின் பகுதியாக தொடர்ந்து விளங்கிவந்த கோலார் தங்கவயல், பெங்களூர் நகரப் பகுதி போன்றவற்றின் மீது தமிழர்கள் உரிமை கொண்டாடவே தவறினார்கள். சங்ககாலம் முதல் நமது வட எல்லையாக விளங்கிய வேங்கடத்தை ஆந்திரர்கள் பறித்துக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு நமக்குச் சொந்தமான தமிழ் மண் பிறரால் பறிக்கப்பட்ட போது தமிழ்நாட்டில் எழுந்திருக்க வேண்டிய அளவுக்குக் கொதிப்புணர்வு ஏற்படவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

ஆந்திராவைப் பொறுத்தவரையில் பிரகாசம், பட்டாபி சீதாராமையா, சஞ்சீவரெட்டி இந்தியக் குடியரசு துணைத் தலைவர் ஆக இருந்த டாக்டர் எஸ்.ராதாகிருஷ்ணன், இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் துணை சபாநாயகராக இருந்த எம்.அனந்தசயனம் அய்யங்கார், கம்யூனிஸ்டு கட்சி தலைவரான நாகிரெட்டி போன்றவர்கள் கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஒன்றுபட்டு நின்றார்கள். பழம்பெரும் காங்கிரஸ் தலைவரான பொட்டி ஸ்ரீராமலு ஆந்திரா அமைய வேண்டும் என்பதற்காக தனது உயிரையே தியாகம் செய்தார். அவர்கள் ஒன்றுபட்டு நின்றதன் விளைவாக பிரதமர் நேருவை நிர்ப்பந்தித்து சித்தூர் மாவட்டத்தை ஆந்திராவோடு சேர்க்க முடிந்தது.

கேரளத்தில் காங்கிரஸ் தலைவர் கேள்ப்பன், பிரஜா சோசலிஸ்டு தலைவர் பட்டம் தாணுப்பிள்ளை, கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைவர் ஏ.கே. கோபாலன் ஆகியோர் கட்சி வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒன்றுபட்டு நின்றனர். டில்லியில் பிரதமர் நேருவுக்கு நெருக்கமாக இருந்த வி.கே. கிருஷ்ண மேனன் வெளிநாட்டுத்துறை செயலாளராக இருந்த கே.பி.எஸ். மேனன். உள்துறை செயலாளராக இருந்த வி.பி.மேனன், துணை அமைச்சராக இருந்த இலட்சுமி மேனன் மற்றும் டில்லியில் இருந்த மலையாளத் தலைவர்களும் உயர் அதிகாரிகளும் கேரள மாநிலத்தை உருவாக்குவதிலும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பகுதிகளை அபகரிப்பதிலும் முனைந்து செயல்பட்டார்கள். பிரதமர் நேருவிடம் மலையாளிகள் செல்வாக்கு எந்த அளவுக்கு இருந்தது என்பதற்கு கீழ்க்கண்ட உதாரணம் போதுமானது:

“மொழிவழியாக மாநிலங்களைப் பிரித்து அமைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட மாநில புனரமைப்புக் குழுவிலேயே மலையாளியான கே.எம். பணிக்கரை திணிக்க அவர்களால் முடிந்தது.”

ஆந்திரம் மற்றும் கேரளத் தலைவர்கள் கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் மொழிவுணர்வுடன் ஒன்றுபட்டு நின்றபோது தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் எப்படி இருந்தார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் வெட்கமும் வேதனையும் தான் மிஞ்சுகிறது. தமிழகத்தின் வளமான எல்லைப் பகுதிகளை நாம் இழந்ததற்கு நமது ஒன்றுமைக் குறைவு முக்கியமான காரணமாகும்.

திருவிதாங்கூர், சமஸ்தானத்தில் இருந்த தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு தங்களுக்கு என்று தனியாக “திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்” என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு மொழி உணர்வுடன் ஒன்றுபட்டு போராடினார்கள். தமிழ்நாட்டில் உள்ள கட்சிகளின் கிளைகளை அங்கு பரவுவதற்கு அவர்கள் விடவில்லை. இக்கட்சிகளின் கிளைகள் அங்கு பரவி இருக்குமானால் அவர்களும் பிளவுபட்டுச் சிதறியிருப்பார்கள். திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தமிழ்ப் பகுதிகளை தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்க வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக போராடிய போதும் அதற்காக மிகக் கடுமையான அடக்குமுறைகளைச் சந்தித்து சொல்லொணா துயரங்களை அனுபவித்த போதும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகள் அவர்களுக்கு ஆதரவாக எந்த அளவுக்குப் போராடி இருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குப் போராடவில்லை. தனித்துப் போராடிய அவர்களுக்கு தமிழ்நாடு துணையாக நின்று போராடியிருந்திருக்குமானால் பல பகுதிகளை நாம் இழந்து இருக்க மாட்டோம்.

தட்சிணப் பிரதேசத் திட்டத்தைத் தமிழ் நாட்டில் உள்ள சகல கட்சிகளும் அமைப்புகளும் ஒன்றுபட்டுப் போராடியதன் விளைவாக அந்தச் சதி முனையிலேயே கிள்ளியெறியப்பட்டது. அதைப் போல இழந்த எல்லைப் பகுதிகளை மீட்பதிலும் இந்த ஒன்றுமை நீடித்திருந்தால் பயன் விளைந்திருக்கும்.

1957-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் பொதுத் தேர்தல் வரவிருந்ததால் கட்சிகளின் கவனம் அங்கு திரும்பிவிட்டது. எல்லைப் பகுதிகளை மீட்க வேண்டும் என்கிற உணர்வு மங்கிப் போனது.

எல்லைப் பிரச்சினையில் மட்டுமல்ல இந்தி திணிப்பு எதிர்ப்பு, காவிரி நதி நீர்ப் பிரச்சினை, தமிழ்நாட்டில் தமிழைப் பயிற்சி மொழி - ஆட்சி மொழி ஆக்கும் பிரச்சினை, ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை போன்ற முக்கியமான பிரச்சினைகளில் தமிழர்களிடையே ஒன்றுமை இல்லாததன் காரணமாக பெரும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

1965-ஆம் ஆண்டில் தமிழக மாணவர்கள் நடத்திய இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி, மகத்தான மக்கள் எழுச்சியை தமிழகத்தில் உருவாக்கிற்று. அதைப் பயன்படுத்தி தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு போராடியிருந்தால் இந்தி திணிப்பு அறவே முறியடிக்கப்பட்டு இருக்கும். ஆனாலும் அந்த எழுச்சி தேர்தல் ஆதாயங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டது.

1983-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் இலங்கையில் மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது தமிழ்நாடு ஒட்டுமொத்தமாக கொதித்தெழுந்தது. அதுபோன்ற ஒரு பேரெழுச்சியை அதற்கு முன்போ அல்லது அதற்குப் பின்போ தமிழகம் கண்டதில்லை. ஆனாலும் வழக்கம்போல் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகள் கட்சி வளையங்களுக்கப்பால் வர மறுத்தன. மக்களின் இந்த எழுச்சியைத் தொடர்ந்து தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டுப் போராடி இருந்தால் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை இதற்குள் தீர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

காவிரி நதி நீர்ப் பிரச்சினையில் தமிழக மக்கள் தங்களின் எழுச்சியினை பல தடவை வெளிப்படுத்தியாகிவிட்டது. ஆனாலும் இதிலும் கட்சி அரசியல் புகுந்து தமிழர்கள் பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறோம். ஆனால் கர்நாடகத்தில் அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன. எனவே டில்லி அவர்களுக்கு அஞ்சுகிறது. நம்மை அலட்சியப்படுத்துகிறது.

இழந்த தமிழ் குறித்து இக்கால கட்டத்தில் நாம் குரல் எழுப்புவதற்கு முக்கிய காரணமே நம்மிடம் இருக்கும் மண்ணையும் பறித்தெடுக்கும் முயற்சியைத் தடுப்பதற்காகத்தான். நீலகிரி, குமரி மாவட்டங்கள் போன்றவற்றை தமிழகத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்க முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இந்த முயற்சிகளை நாம் முறியடித்தாக வேண்டும்.

40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நமது மண் எப்படியெல்லாம் பறிக்கப்பட்டது என்பதை விளக்கி வரலாற்று பூர்வமான உண்மைகளின் அடிப்படையில் இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

விருப்பு - வெறுப்பு இல்லாமல் கூடுமானவரை இந்நூலில் எல்லா விவரங்களும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. ஏதேனும் விடுபட்டு இருந்தால் அது வேண்டும் என்று செய்யப்பட்டது அல்ல. அந்த விவரங்களை யாரேனும் தெரிவித்தால் அடுத்த பதிப்பில் அவை சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

தமிழ் மண் பறித்தெடுக்கப்பட்ட வரலாற்றை நினைவுபடுத்துவதின் மூலமே இழந்த மண்ணை மீட்க வேண்டும் என்ற உறுதியும், இருக்கும் மண்ணை காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற உத்வேகமும் தமிழர்களுக்கு ஏற்படும். இழந்த மண்ணை இளிமேல் எப்படி திருப்பிப் பெறுவது என சிலர் கேட்கின்றனர். கர்நாடக மாநிலத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மராட்டிய மண்ணான பெல்காம் மாவட்டத்தை மீண்டும் மராட்டியத்துடன் சேர்க்க வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி இன்னமும் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. பெல்காம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மராட்டியர்கள் கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஒன்று சேர்ந்து 'மராட்டிய சமிதி' ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அந்த மாவட்டத்திலுள்ள சட்டமன்ற தொகுதிகளையும், நாடாளுமன்ற தொகுதியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு தொடர்ந்து தங்கள் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம் ஆகியவற்றில் வாழ் நேர்ந்துள்ள தமிழர்கள் மொழி அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு தங்களுக்கு என்று தனி அமைப்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகளின் மோதல்கள் அங்கும் பரவி அங்குள்ள தமிழர்களைப் பிளவுபடுத்தி வருகின்றன.

எதை இழந்தாலும் ஓர் இனம் தனது சொந்த மண்ணை இழக்கக் கூடாது என்பதற்கு பாலஸ்தீனிய அராபியர்கள் பறிகொடுத்த மண் சரித்திரச் சான்றாக விளங்குகிறது. அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கதி நமக்கும் வந்துவிடக் கூடாது என்பதை உணர்த்தவே "தமிழன் மண்ணை இழந்த வரலாறு" இந்நூலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

கடந்த 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நமது தாயக மண் எப்படியெல்லாம் பறிக்கப்பட்டது என்பதை இன்றைய இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் உணர்வதற்கு இந்நூல் பெரிதும் உதவுமென்று நம்புகிறேன். ஏனெனில் இழந்த மண்ணை மீட்பதற்கும் இருக்கும் மண்ணைக் காப்பதற்கும் இளைய சமுதாயத்தினால் மட்டுமே முடியும்.

தாய்த் தமிழகத்துடன் எல்லைப்பகுதிகளை இணைப்பதற்காக நடைபெற்ற போராட்டங்களில் உயிர் நீத்த தியாக சீலர்களுக்கும் சொல்லொணாத கொடுமைகளுக்கு நடுவே உறுதியுடன் போராடிய தலைவர்களுக்கும் தொண்டர்களுக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

தனியாத தமிழின உணர்வுடன் விளங்கும் வணக்கத்திற்குரிய மதுரை ஆதீனகர்த்தர் அவர்கள் அன்புடன் அணிந்துரை அளித்துள்ளார்கள். அவருக்கு எனது இதயப்பூர்வமான நன்றி என்றும் உரியது.

1-11-95

பழ. நெடுமாறன்

மதுரை ஆதீனம்

லோக குரு 292 ஆவது குருமகா சன்னிதானம்
திருப்பெருந்திரு. அருணகிரிநாத திருஞான சம்பந்த
தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் அவர்களின்

அணிந்துரை

தன் மண்ணை இழந்த தமிழன் விண்ணை அளக்கும் காலம் கனிந்து வந்து விட்டது. கங்கை கொண்டான், கடாரம் வென்றான் என்றெல்லாம் பெயர் பெற்ற தமிழன் இடைக் காலத்திலே, பல்வேறு பட்ட சூழ்நிலைகளின் காரணமாக தனது மண்ணை இழக்கக் கூடிய அமைப்பைப் பெற்றிருந்தான்.

ஆனால் இப்போது தன் மண்ணை மீட்பதற்கு காலம் கனிந்துள்ளது. கேரள மாநில மக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தையோ, கர்நாடக மாநிலத்து மக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தையோ, ஆந்திர மாநில மக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தையோ, பேராசைப்பட்டு இன்னும் சொல்லப் போனால் மண்ணாசை கொண்டு அநியாயமாக, தமிழன் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதுதான் முக்கியமான ஒன்று. இழந்த மண்ணை மீட்பதுவே எங்கள் இலட்சியம் என்கின்ற வகையில், நமது அன்பிற்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரிய தமிழர் தேசிய இயக்கத் தலைவர் "மாவீரன்" பழ. நெடுமாறன் அவர்கள் "தமிழன் இழந்த மண்" என்ற தலைப்பிலே வரலாற்றுப்பூர்வமான வகையில், இந்த அருமையான நூலை ஆக்கி இருக்கிறார்கள். "இழந்ததை மீட்போம், இருப்பதைக் காப்போம்" என்கின்ற அவர்களது "இலட்சிய முடிக்கம்" நமது ஆதீன குரு முதல்வரும், சைவ சமயத்தின், தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தனிப் பெருந் தலைவருமான திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளுக்குப் பொருத்தமுடைய ஒன்றாகும். ஆம். தமிழன் இழந்த மொழியையும், சமயத்தையும், பண்பாட்டையும் மீட்டு, தமிழகத்திலே, தமிழன் தலை நிமிர்ந்து வாழ வழி வகுத்த பெருமை திருஞான சம்பந்தருக்கு உண்டு.

7-ஆம் நூற்றாண்டிலே ஒரு நெடுமாறன் நின்ற சீர்நெடுமாறன் - பாண்டியநாட்டு மன்னன். இப்போது 20-ம் நூற்றாண்டின் முடிவில் 21-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இது சமயம் தமிழுக்காகவும், தமிழ் இனத்திற்காகவும், இழந்த தமிழ் மண்ணை மீட்பதற்காகவும் தோன்றி இருக்கின்ற தமிழகத்தின் முடி சூடா மன்னன் நெடுமாறன் - ஆம். பழ. நெடுமாறன்.

மாவீரன் அவர்கள் துவக்கி நடத்திக் கொண்டிருக்கிற தமிழ் மண் மீட்பு இயக்கம்! வெற்றி பெறட்டும். அவர்கள் எடுத்து வருகின்ற பணிகளுக்கும், முயற்சிகளுக்கும் தமிழக மக்கள் அனைவரும் ஒன்று பட்டு துணையாக நிற்கட்டும். அதற்குத் திருவருள் பாவிக்குமாறு எமது நிரந்தரத் தாய் தந்தையாகிய சிவ பெருமானைப் பிரார்த்தித்து ஆசீர்வதிக் கின்றோம்.

எல்லோருக்கும் ஆசீர்வாதம்

ஒப்பம்
மதுரை. ஆதீனகர்த்தர்

பண்டையத் தமிழக எல்லை

பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ்நாட்டின் எல்லைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஏராளமாகக் காணக் கிடக்கின்றன.

“தொல்காப்பியம் செய்யப்படுகிற காலத்தில் நெல்லூர் ஜில்லாவின் தென்கோடியும், சித்தூர், வடாற்காடு, செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, தஞ்சாவூர், மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, சேலம், கோயமுத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி, மலையாளம், நீலகிரியென்னும் சில்லாக்களும், தென் கன்னடம் சில்லாவின் முக்காற் பங்கும், மைசூர் இராச்சியத்தின் தென்பாதியும், திருவாங்கூர், கொச்சி, புதுக்கோட்டை என்றும் இராச்சியங்களும், கடலின் வாய்ப்பட்ட குமரியாறோடு கூடிய பனை நாடுகளும் தமிழ் வழக்கு நிலங்களாகவே இருந்தன. என்பதும் அக்காலத்து இந்நிலங்களில் வேறுமொழிகள் வழங்கியதில்லையென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன” என கா.ர கோவிந்த ராசு (முதலியார்) தனது ‘சங்க நூலில்’ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பண்டையக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லை கிருஷ்ணா நதியெனச் சிற்பசாத்திரம் கூறுகிறது என்று கேட்டிருக்கின்றேன் என மகாகோபாத்தியாய உ.வே சாமிநாதையரவர்கள் ‘சங்கத்தமிழும் - பிற்காலத்தமிழும்’ என்னும் நூலில் கூறியிருக்கின்றார்.

ஒரு போது விந்திய மலை தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாக இருந்தது எனத் தெரிகிறது” என தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையா(பிள்ளை) தான் எழுதிய ‘தமிழகம்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வடதிசை மருங்கின் வருவாரம் பாகத் தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் வரைமருள் புணரி”

எனச் சிறுகாக்கைப்பாடினியார் தமிழ்நாட்டு எல்லை பற்றி கூறியிருக்கிறார். இதற்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் “தெற்குக் குமரியன்றிக் கடவெல்லையாகிய காலத்துச் சொல்லப்பட்டதென” கூறியிருக்கிறார்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார்.

“வட வேங்கடத் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுகத்து”

என தமிழக எல்லைகளை வரையரைத்துள்ளார்.

‘வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவமென்று இந்நான்கு எல்லை தமிழ்து வழக்கே’

என சிகண்டியாரும்

“வடக்கும் தெற்கும் குடக்கும் குணக்கும் வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவமென்று அந்நான்கு எல்லை”

என காக்கைப் பாடினியாரும் சங்ககாலத் தமிழக எல்லைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பனம்பாரனார், சிகண்டியார், காக்கைப்பாடினியார் ஆகியோர் குமரி எனக் குறிப்பிடும் போது குமரி ஆற்றையே குறிப்பிட்டனர்.

சிலப்பதிகாரம் குமரியம்பெருந்துறை என்பதற்கு உரை கூறும்போது குமரி ஆறு என அடியாருக்கு நல்லார் எழுதியிருக்கிறார். அடியாருக்கு நல்லார் காலம் வரை குமரியாற்றைக் கடல் கொள்ளவில்லை. ஆனால் நன்னூல் எழுந்த காலத்தில் அது கடலால் கொள்ளப்பட்டு விட்டது.

இதற்குப் பிறகு குமரி முனை தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாயிற்று. கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடல் எல்லையாக இருந்த நிலைமை மாறி மேற்கு பகுதியில் இருந்த செந்தமிழ்ச் சேரநாட்டில் வடமொழியின் ஆதிக்கம் பரவி மொழி திரிந்து மலையாளம் பிறந்த பிறகு, தமிழகத்தோடு இருந்த மொழி, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் அறுந்துவிட்டன.

கேரளம் பிரிந்த வரலாறு

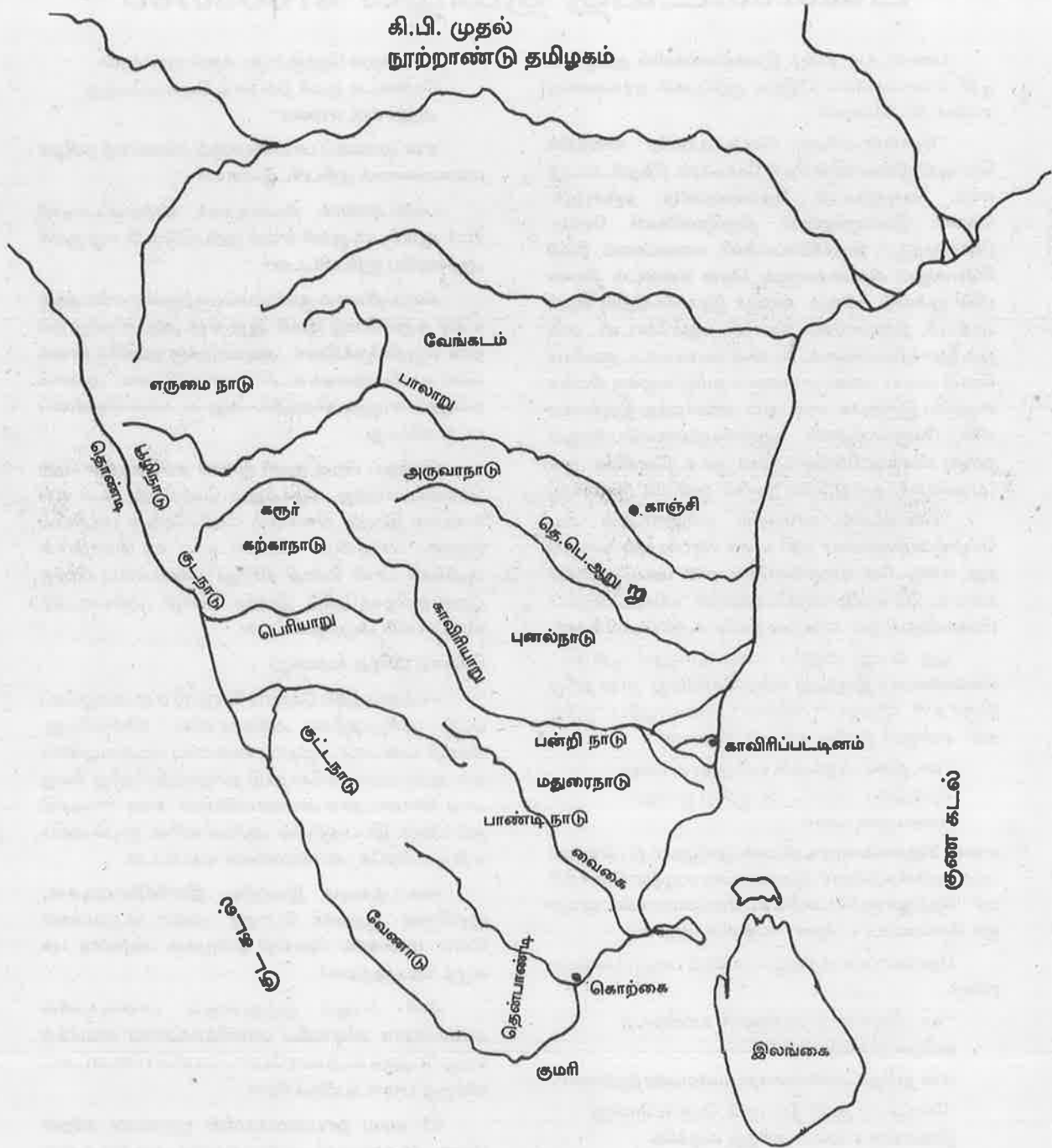
சங்க காலத்தில் கேரளம் சேரநாடு என அழைக்கப்பட்டு தமிழகத்தின் அங்கமாகவே விளங்கியது. மொழி, பண்பாடு, சமுதாய அமைப்பு பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றால் சேர நாடு தமிழகத்திலிருந்து வேறுபாடு கொண்டதாக அமையவில்லை. சங்க காலத்திற்குப் பிறகு இப்பகுதியில் ஆரியர்களின் குடியேற்றம் ஏற்பட்டபிறகே பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகள், குலசேகர ஆழ்வார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் கேரள மண்ணில் தோன்றி தமிழுக்கு அழியாத புகழைத் தேடித்தந்தனர்.

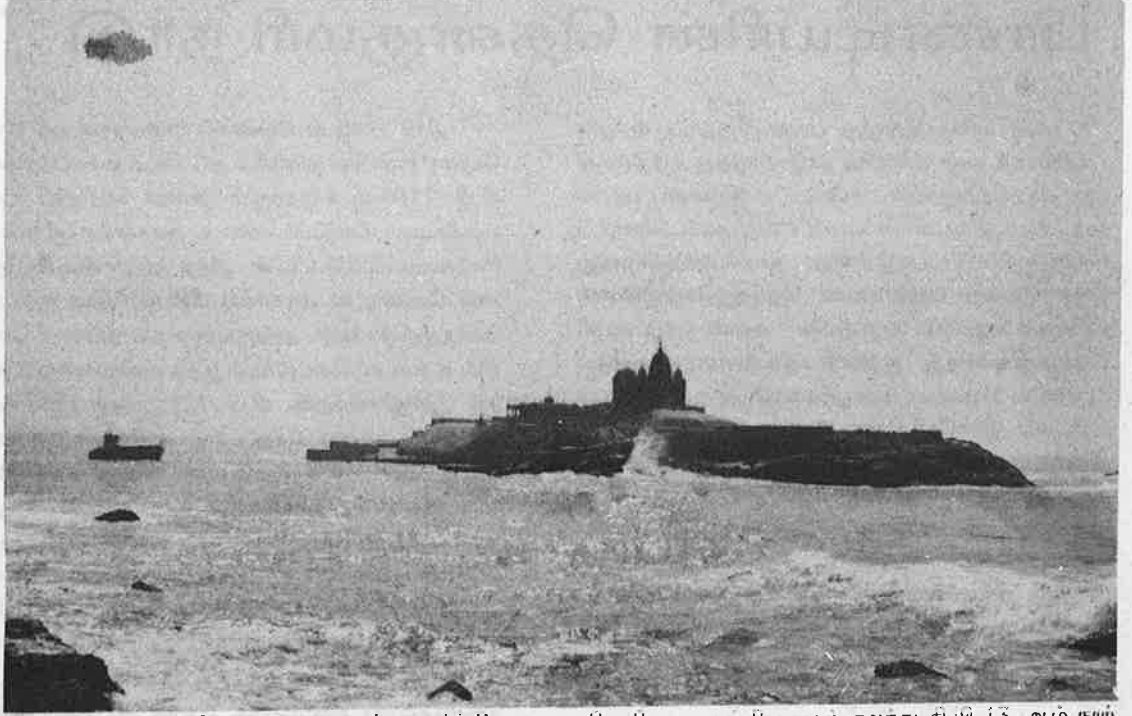
கி.பி 3-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியனின் அமைச்சராக விளங்கிய மாணிக்கவாசகர் வைக்கம் வந்து மேற்குக் கடற்கரையோர மக்களின் பண்பாட்டை வியந்து பாராட்டியிருக்கிறார்.

63 சைவ நாயன்மார்களின் ஒருவராக விறல் மிண்டன் நாயனார் மத்திய திருவிதாங்கூரில் உள்ள செங்குளரில் தோன்றியவர்.

கி.பி. முதல்
நூற்றாண்டு தமிழகம்

சைவ நால்வரில் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சேர மன்னரின் நெருங்கிய நண்பராக விளங்கியவர்.

இப்போது கிரங்கணூர் என அழைக்கப்படும் பண்டைய முசிரியில் பிறந்த நீல கண்டனார் இறையனார் அகப் பொருளுக்கு உரை எழுதினார்.

தென் தமிழ்ப் பாவையான கண்ணகிக்கு சேரன் செங்குட்டுவன் கோவில் எடுத்தான். அதன் விளைவாக கேரள நாட்டில் பகவதி வழிபாடு என்ற பெயரில் கண்ணகி வழிபாடு இன்னமும் நடைபெறுகிறது.

தமிழகத்தின் ஒரு அங்கமாக விளங்கிய சேர நாட்டில் கி.பி 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே நம்பூதிரிகள் எனப்படும் பிராமணர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து குடியேறினர். சாதி அமைப்பு முறையை இவர்கள் புகுத்தினார்கள். சேரமன்னர்கள் சத்தியர்களாக மாறி சூரிய வம்சத் தோன்றல்களாக்கப்பட்டனர்.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில் தான் சேரநாடு கேரளமானது. வடமொழி கலப்புமிருந்து மலையாள மொழியும் உருவானது.

கிறித்துவ ஆண்டு தொடக்கத்தில் கேரளத்தில் வழங்கி வந்தது கொடுத்தமிழே என்றும், தமிழ் கிரந்தத்தை வைத்து வட்டெழுத்து முறையில் கி.பி 10-ஆம் நூற்றாண்டு அல்லது அதற்குப் பிறகு மலையாளம் பிறந்தது என்று ஒரு கருத்தும், கொடுத்தமிழும்

பிராகிருத சமஸ்கிருதமும் கலந்து கி.பி 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மலையாளம் பிறந்தது என மற்றொரு கருத்தும் உள்ளன.

அதுவரை சேரநாடு தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகவே விளங்கிற்று. தமிழையே தாய் மொழியாகக் கொண்டிருந்த சேர நாட்டு மக்கள் மலையாள மொழி உருவான பிறகு மெல்ல மெல்ல விலகிச் செல்லத் தொடங்கினார்கள். சேர நாட்டிற்கும் தமிழகத்திற்குமிடையே சங்ககாலந்தெட்டு நிலவி வந்த பண்பாட்டுத் தொடர்பு அறுந்தது. தமிழன்னையின் உதிரத்தே உதித்தெழுந்த மலையாளம் பேசும் மக்கள் தாங்கள் வந்த வழியை மறந்து தாய்த் தமிழர்களைப் பகைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

எல்லையோரத் தமிழ்ப் பகுதிகளைத் தாக்கிக் கைப்பற்ற பலமுறை படையெடுத்தார்கள். பிற்காலச் சோழர் காலமுதல் நாயக்க மன்னர்கள் காலம் வரை இத்தகைய படையெடுப்புகள் பல நடத்தப்பட்டன. இந்தப் போர்களினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நாஞ்சில் நாட்டுத் தமிழர்களேயாவர். நாஞ்சில் தமிழர்களின் வரலாறு போராட்டம் நிறைந்த வரலாறாகும். அவர்கள் பட்டதுன்பம் சொல்லொண்ணாதது. ஆனாலும் அவர்கள் மனஉறுதி குன்றாமல் மலையாள ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து இடைவிடாது போராடியது மெய்சிலிர்த்தகவைக்கும் வரலாறாகும்.

பாண்டியரின் தென்குமரி நாடு

சங்க காலத்திலிருந்து பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியாகத் தான் நாஞ்சில் நாடு திகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. திவாகரம் நூலில் பாண்டிய மன்னனைப் பற்றிக் கூறும் போது குமரி சேர்ப்பன் என்ற அடைமொழியினால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலையாலங்கானத்து செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குறிக்கும் மதுரைக் காஞ்சியில் 'அவன் புகழ் குமரியோடு இணைத்து' குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதைப் போலவே பிற்காலச் சோழர்களான முதல் இராசராசன், வீர இராசேந்திரன், முதல் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் இராசராசன் ஆகியோரின் கல்வெட்டுக்கள் நாஞ்சில் நாட்டில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. நாஞ்சில் நாட்டில் உள்ள சோழராசபுரம், சுந்தரசோழ சதுர்வேதி மங்கலம் போன்ற ஊர்களின் பெயர்கள் இதற்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றன. இப்போது நாகர்கோவிலின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் கோட்டாறு அந்த நாட்களில் உயர்ந்த மதிலைக் கொண்ட சோழர்களின் காவல் அரணாக திகழ்ந்தது. இந்நகருக்கு மும்முடி சோழபுரம், சோழ கேரளபுரம் என்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பது கல்வெட்டுக்கள் மூலம் தெரிகிறது. நாஞ்சில் நாடு பாண்டிய அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது என்பதற்குச் சான்றாக இன்றும் பாண்டியன் அணை, பாண்டியன் கால்வாய், பாண்டியபுரம், பூதப்பாண்டி, அழகிய பாண்டி என்ற ஊர்ப்பெயர்கள் சான்று பகருகின்றன.

நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்ற பெருவீரைப் பற்றி புறநானூற்றின் 380-வது பாடலில் 'தென்னவர் வயமாறன்' என இவன் புகழப்படுவதில் இருந்து பாண்டியனுடைய பெருவீரன் என்பது புலப்படுகிறது. ஒவ்வையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் ஆண்டதால் பூதப்பாண்டி என்ற பெயர் வழங்கப்படுகிறது. சோழ, பாண்டியர்கள் ஆட்சிக்குப் பின் சேர அரச குலத்தைச் சேர்ந்த வேணாட்டு மன்னர்களும் திருவிதாங்கூர் மன்னர்களும் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தார்கள். இன்றைய குமரி மாவட்டம் முற்காலத்தில் புறத்தாய் நாடு, நாஞ்சில் நாடு, வேணாடு என்ற மூன்று பிரிவுகளாக இருந்தது. திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தில் மேற்கூறப்பட்ட மூன்றுநாடுகளில் ஆய்நாடு, தெங்கநாடு, வள்ளுவநாடு, குறுநாடு போன்ற நாடுகளும் அடங்கியிருந்தன.

கி.பி 1145-ல் வேணாடு மன்னரான ஸ்ரீ கோடகேரளா என்பவர் நாஞ்சில் நாட்டைக் கைப்பற்றினார். கி.பி. 1166-ல் சசீந்தரமும் அதைச் சுற்றிலும் உள்ள பகுதிகளும் மீண்டும் பாண்டிய அரசனான ஸ்ரீ வல்லப மாறனால் மீட்கப்பட்டன. அந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் வேணாட்டு அரசர்கள் மீண்டும் இப்பகுதியைக் கைப்பற்றினார்கள். அங்குள்ள உதய நயினார் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் இந்த உண்மைகளை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. கி.பி. 1217 முதல் 1265 வரை வேணாட்டரசர்கள் கோட்டாறு பகுதியைக் கைப்பற்றி சோழ கேரளபுரம் என்று பெயரிட்டார்கள் என இக்கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. இராஜேந்திர சோழேஸ்வரம், சசீந்திரம் கோயில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் கீழ்க்கண்ட செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. 'கோச்சடைவர்மன் என்ற சுந்தரசோழ பாண்டியன் கி.பி 1262 வரை நாஞ்சில் நாடு முழுவதையும் ஆண்டு வந்தான். அப்போது நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதிக்கு கோட்டாறு தலைநகரமாக விளங்கிற்று. இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் சசீந்திரம் கிராமத்திற்கு 'சுந்தரசோழ சதுர்வேதமங்கலம்' என மறுபெயரிட்டு பல தானங்களை இவன் செய்திருக்கிறான். திருவாங்கூர் அரசை அடக்கிவைத்த கடைசி பாண்டிய மன்னனாக சுந்தரசோழ பாண்டிய கோச்சடைவர்மன் விளங்கினான். அதே நூற்றாண்டின் இறுதியில் வேணாட்டு அரசனான ஜெயசிம்மனும் அவனுக்குப்பின் அவன் மகன் ரவிவர்மனும் மீண்டும் நாஞ்சில் நாட்டைக் கைப்பற்றினார்கள். ரவிவர்மனுக்குப் பிறகு நாஞ்சில் குறவன் என்பவனால் நாஞ்சில் நாடு கைப்பற்றப்பட்டது.

கி.பி.1333-ஆம் ஆண்டில் வேணாட்டு அரசனாக விளங்கிய ஆதித்தவர்ம திருவடி நாஞ்சில் நாட்டில் உள்ள 'கிருஷ்ணன் கோயில்' என்ற ஊரின் பெயரை 'ஆதித்த வர்ம சதுர்வேதி மங்கலம்' என மாற்றிய செய்தி கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் என அழைக்கப்பட்ட பராக்கிரம பாண்டியன் காலத்தில் கோட்டாற்றில் உள்ள இராஜேந்திர சோழேஸ்வர ஆலயத்திற்கு அவர் சில மானியங்கள் அளித்துள்ளதாக கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன.

கி.பி. 1373-இல் இந்த மானியம் அளிக்கப்பட்டது. எனவே நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதி மீண்டும் பாண்டியர்கள் ஆட்சிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. என் பது இதன் மூலம் தெரிகிறது. இதே மன்னனின் ஆட்சியின் 28-வது ஆண்டில் சுசீந்திரம் கோயிலுக்கு நெல்லை மாவட்டத்தில் உள்ள செங்களக் குறிச்சி கிராமத்தை நிவந்தமாக அளித்ததற்கான கல்வெட்டுக் குறிப்புகளும் உள்ளன.

கி.பி. 1534-ல் ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் அரியணை ஏறினான். ஆனால் இதற்கு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவடி ராஜ்யம் என வழங்கப்பட்ட திருவிதாங்கூர் அரசனான உதய மார்த்தாண்டவர்மன் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்து பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றியிருந்தான். ஸ்ரீ வல்லபபாண்டியன் விஜய நகர வேந்தனான அச்சுதராயரிடம் உதவி கேட்டான். சளகராசன் என்பவர் தலைமையில் வந்த விஜயநகரப் படைகளின் உதவியுடன் திருவிதாங்கூர் படைகளைத் தோற்கடித்து பாண்டியன் இழந்த பகுதிகளை மீட்டான்.

மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்பட்டபிறகு திருவிதாங்கூரை ஆண்டு வந்த மன்னர்களிடமிருந்து அவர்கள் கப்பம் பெற்று வந்தனர். கி.பி. 1634-ஆம் ஆண்டு திருவிதாங்கூர் மன்னரான உண்ணி கேரளவர்மா கப்பம் கட்ட மறுத்ததால் திருமலை நாயக்கரின் படைகள் நாஞ்சில் நாட்டின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றி மதுரை ஆட்சியின் நேரிடை ஆளுகைக்குக் கொண்டு வந்தன. அகல்தீஸ்வரம் தாலுகாவில் உள்ள குதிரை பாண்டி, வையாளிவினை ஆகிய கிராமங்களில் உள்ள நாயக்கர் கல்வெட்டுக்கள் இந்தச் செய்தியை தெரிவிக்கின்றன. கன்னியாகுமரியில் இருந்து கொட்டாரம் பகுதி வரை திருமலைநாயக்கரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தது. கி.பி. 1697-ஆம் ஆண்டு இராணிமங்கம்மாள் ஆட்சியின் போது திருவிதாங்கூர் மன்னரான இரவிவர்மன் கப்பம் செலுத்தவில்லை. எனவே தளவாய் நரசம்பையா தலைமையில் ஒரு பெரும் படையை திருவாங்கூர் கைப்பற்ற அனுப்பப்பட்டது. இப்படை திருவாங்கூரை வென்று திரும்பிற்று. மதுரை நாயக்க மன்னர்களுக்குக் கப்பம் செலுத்துவதற்கு திருவாங்கூர் மன்னர் ஒப்புக் கொண்டார். இந்தக் காலகட்டத்தில் நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதியில் அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்ததால் பெரும் குழப்பம் நிலவிற்று.

எனவே நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்த மக்கள் இது பற்றிக் கூடி ஆலோசித்தார்கள். கி.பி 1702-ஆம் ஆண்டில் இருந்து தொடர்ந்து 5 ஆலோசனைக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. இந்தக் கூட்டங்களில் என்ன பேசப்பட்டது என்பது பற்றி 'பெரியவீட்டு முதலியார்' எழுதி வைத்த குறிப்புகளில் கவையான செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

'வடசேரியில் கூடிய நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் செய்த முடிவுகள் மொழி ஓலையாகப் பதிவு செய்யப் பெற்றன. இதைப்பற்றி முழுமையான விபரங்கள் 'திருவாங்கூர் மேனுவல்' என்னும் நூலில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் ஒருபுறத்தில் மதுரை நாயக்க மன்னர்களின் படைகளாலும், இன்னொரு புறத்தில் திருவிதாங்கூர் அரசு அதிகாரிகளினாலும் பல் வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளானார்கள். திருவிதாங்கூர் மன்னரால் தங்களைப் பாதுகாக்க முடியவில்லை. எனவே மக்கள் தாங்களாகவே தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை உருவாகியுள்ளது. இதற்காக ஊர்களைவிட்டு வெளியேறி மலைப்பகுதிகளில் மறைந்து கொண்டு வாழவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு உள்ளது. திருவிதாங்கூர் மன்னரின் கீழ் பணியாற்றும் தமிழர்கள் நாஞ்சில் நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்தவர்கள் ஆவார்கள். திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தில் வாழும் மற்றவர்களிடமிருந்து நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் முழுமையாக வேறுபட்டவர்கள். இனி திருவிதாங்கூர் அரசுக்கும் எங்களுக்கும் எத்தகைய தொடர்பும் இல்லை என நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் ஒட்டு மொத்தமாக அறிவித்தார்கள்''

நாயக்கப்படைகளின் கொடுமைகளில் இருந்து ஒருவாறாக மீண்ட நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நவாபு படைகளின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாக நேர்ந்தது.

நவாபு படையெடுப்பு

கி.பி. 1755 பிப்ரவரி 14-ஆம் தேதி ஆற்காடு நவாப் முகம்மதலி ஒரு பெரும்படையை மதுரை சீமைக்கு அனுப்பினான். மறவர்குல சிற்றரசர்களும் பாளையக்காரர்களும் நவாபுக்குக் கப்பம் கட்டுவதில்லை. திருவிதாங்கூர் மன்னர் நெல்லைச் சீமையின் செழிப்பான பகுதியான களக்காடு பகுதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். களக்காடு பகுதிக்குள் நாஞ்சில் நாடு

உள்ளடங்கி இருந்தது. எனவே இவற்றையெல்லாம் வசூலித்தால்தான் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்குத்தான் செலுத்த வேண்டிய பணத்தைச் செலுத்த முடியும் என ஆற்காடு நவாபு கூறியதை கம்பெனி ஏற்று படையெடுப்பிற்கு அனுமதித்தது.

கர்னல் ஜான் தலைமையில் வெள்ளையர் படையும், மகபூப்கான் தலைமையில் ஆற்காட்டுப் படையும் பாண்டிச் சீமையில் புருந்து அட்டுழியங்கள் செய்தன. இதனைக் கண்டு அஞ்சிய பாளையக்காரர்கள் பலர் பணிந்தனர். ஆனால் நெற்கட்டுஞ்செவல் கிற்றரசரான பூலித் தேவர் பணிய மறுத்துப் போருக்குத் தயாரானார். அவரின் வாச தேவநல்லூர் கோட்டையைத் தாக்கிய வெள்ளையர் படையும், நவாபின் படையும் தோல்வியடைந்து பின்வாங்கின.

கான்சாகிப் என்ற பூசுப்கான் தலைமையில் மற்றொரு படையை கம்பெனி அனுப்பி வைத்தது. பூலித் தேவரின் வசமிருந்த ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூரை கான்சாகிபு கைப்பற்றி தென்பாண்டிச் சீமைக்குள் முன்னேறினார். சுமார் மூன்றாண்டு காலம் பல பகுதிகளில் கான்சாகிபு நடத்திய போர்களை இங்கு விவரிக்க அவசியமில்லை. பூலித்தேவரை தோற்கடிக்க திருவிதாங்கூர் மன்னரின் உதவியை கான்சாகிப் பெற்றார். 1759-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 6-ஆம் தேதி பெரும் போர் மூண்டது வெள்ளையரின் படையையும் கான்சாகிபின் படையையும் எதிர்த்துப் பூலித்தேவர் வீரமுடன் போராடினார். ஆனாலும் இறுதியில் அவரைக் கைது செய்து தூக்கி விட்டனர்.

பூலித்தேவரை ஒடுக்குவதற்கு பெருந்துணை புரிந்த திருவிதாங்கூர் மன்னரைப் பாராட்டி சென்னை கவர்னர் கி.பி. 1759-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 22-ம் தேதி ஒரு கடிதத்தை எழுதினார். இதற்கிடையில் ஆற்காடு நவாபுக்கு எதிராக பூசுப்கான் கலகக் கொடியை உயர்த்தினான். தன்னை ஒரு சுதந்திர மன்னனாக முடிசூட்டிக் கொள்ள அவன் திட்டமிட்டான். இதற்கு பிரெஞ்சுக்காரர்களின் உதவியையும், திருவிதாங்கூர் மன்னரின் உதவியையும் கோரி தூது அனுப்பினான். திருவிதாங்கூர் மன்னர் தனக்கு உதவி செய்தால் திருவிதாங்கூருக்கு மேற்கே உள்ள பகுதிகளை அவருக்கு அளிப்பதாகவும் அவன் ஆசை காட்டினான். ஆனால் அவர் ஆங்கிலேயருக்கு நெருக்கமாக இருந்ததால் பூசுப்கானுக்கு உதவி செய்ய மறுத்தார். எனவே திருவிதாங்கூர் மீது பூசுப்கான் மீண்டும் படையெடுத்தான். பூசுப்கானை அடக்குவதற்காக திருச்சியிலிருந்து வந்த ஆங்கிலேயப் படை

யுடன் திருவிதாங்கூர் படை கூட்டு சேர்ந்தது. பூசுப்கான் தோற்கடிக்கப்பட்டான். ஆங்கிலேயரிடம் பிடிபட்டு கி.பி 1766-ஆம் ஆண்டு அவன் மதுரையில் தூக்கிலிடப்பட்டான். வெள்ளையருக்கு எதிராக சுதந்திர முழக்கம் செய்த பூலித்தேவரையும், பூசுப்கானையும் தோற்கடிப்பதற்கு ஆங்கிலேயருக்கு உதவிபுரிந்த திருவிதாங்கூர் அரசரின் நன்றிமறவாத தன்மையை பாராட்டி ஆங்கிலேயர்கள் களக்காட்டையும் அதைச் சுற்றி, இருந்த 12 பகுதிகளையும் அவருக்குப் பரிசாக அளித்தனர். ஆனால் ஆற்காடு நவாப் முகமது அலி இதை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தார். இந்த பகுதியில் இருந்த திருவிதாங்கூர் மன்னர் தனது படையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் அவர் மீது படையெடுக்கப் போவதாகவும் அவர் மிரட்டினார். இதுகுறித்து திருவிதாங்கூர் மன்னர் சென்னையில் இருந்த ஆங்கிலேய கவர்னரிடம் ஒரு புகார் செய்தார்.

ஆற்காடு நவாபும் தனது வாதத்தில் "களக்காட்டும் அதன் சுற்றுப்புறம் உள்ள பகுதிகளும் ஒருபோதும் திருவிதாங்கூர் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருந்ததில்லை. கிழக்கு இந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக கிளர்ச்சிசெய்த பாளையக்காரர்களை ஒடுக்குவதற்கு திருவிதாங்கூர் மன்னர் உதவி செய்த காரணத்தினால் களக்காடு, செங்கோட்டை மற்றும் உள்ள பகுதிகளை திருவாங்கூர் மன்னருக்குக் கொடுத்தது தவறு. இந்தப் பகுதிகள் அனைத்தும் தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பகுதிகள்" என்றும் அவர் உரிமை கொண்டாடினார்.

ஆங்கிலேய அரசு தலையிட்டு 1851-ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கும், திருவிதாங்கூர் அரசுக்கும் செங்கோட்டைப் பகுதியில் உள்ள எல்லையை வரையறுத்தனர்.

தமிழகத்தில் ஆங்கிலேய ஆட்சியை வேரூன்றச் செய்ய உதவிய திருவிதாங்கூர் மன்னருக்குக் கிடைத்த பகுதிகளே களக்காடு செங்கோட்டைப் பகுதிகளாகும். தமிழ் மன்னனான பூலித்தேவனை காட்டிக் கொடுத்ததற்குக் கிடைத்த பரிசே இப்பகுதிகளே தவிர திருவிதாங்கூர் மன்னருக்கு உரிமையுள்ள பகுதிகள் அல்ல. கடைத்தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைத்ததைப் போல ஆங்கிலேயர்கள் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான இப்பகுதிகளை மலையாளிகளுக்கு வழங்கினார்கள்.

மொழிவழி மாநிலக் கிளர்ச்சி

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் வெற்றியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், அதாவது 1947-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 15-க்கு முன்பாக ஆந்திரர்கள் விசால ஆந்திரம் கேட்டு பெரும் கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினார்கள். சென்னை நகரத்தின் மீது உரிமை கொண்டாடும் வகையில் 'மதராஸ் மனதே' என்ற முழக்கத்தையும் எழுப்பினார்கள்.

திருவிதாங்கூர், கொச்சி சமஸ்தானங்களையும் சென்னை மாகாணத்திலிருந்த மலபார் மாவட்டத்தையும் இணைத்து ஐக்கிய கேரளம் வேண்டும் என்று கிளர்ச்சியை மலையாளிகள் தொடங்கினார்கள். திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் இருந்த குமரி மாவட்டத்தின் உரிமை கொண்டாடுவதோடு அவர்கள் நிற்கவில்லை. திருநெல்வேலி மாவட்டம், நீலகிரி மாவட்டம், கோவை மாவட்டம் ஆகியவற்றையும் சேர்த்து ஐக்கிய கேரளம் அமைக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் போராடத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் உறங்கிக் கிடந்தார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியில் அப்போது இருந்த சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ. சிவஞானம் அவர்கள் முதன் முதலில் தமிழரசு அமைக்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை எழுப்பினார். மொழிவழியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்படும் போது 'வடவேங்கடம் முதல் குமரி வரை உள்ள தமிழகம்' அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அவர் வற்புறுத்தினார். திருப்பதியை உள்ளடக்கிய சித்தூர் மாவட்டம் மீது ஆந்திரர்கள் உரிமை கொண்டாடியதையும், திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலிருந்த நாஞ்சில் நாடு தேலிகுளம், பீர்மேடு, மலபார் மாவட்டத்திலிருந்த கொச்சின், சித்தூர் ஆகியவற்றின் மீது மலையாளிகள் உரிமை கொண்டாடியதையும் அவர் கடுமையாக எதிர்த்தார். இந்தக் கோரிக்கையை வலியுறுத்த காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே 'தமிழரசுக் கழகம்' என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பைத் தொடங்கினார். சுதந்திர இந்தியாவில் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்கும் சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். அதன் அடிப்படையில் புதிய தமிழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கொண்டாடும் வகையில் தை முதல் நாளை தமிழர் திருநாளாகக் கொண்டாட வேண்டும் எனக் கருதிய ம.பொ.சி. இதற்கு தமிழகத்தின் அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் அனைவரின் ஆதரவையும் பெற்று ஒரு அறிக்கையினை வெளியிட்டார்.

திரு.வி. கல்யாண சுந்தரனார்

கு. காமராசர்

டி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார்

டாக்டர் பி. சுப்பராயன்

பி. ஜீவானந்தம்

எழுத்தாளர் வ.ரா.

டி.கே. சிதம்பர நாத முதலியார்

த. செங்கல்வராயன்

கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி

பாரதிதாசன்

தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்

ம.பொ. சிவஞானம் ஆகிய பன்னிரண்டு தலைவர்கள் கையெழுத்திட்ட இந்த அறிக்கை 1946-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை செயின்ட் மேரீஸ் மண்டபத்தில் 1947-ஆம் ஆண்டு சனவரி 14-ம் தேதி தமிழர் திருநாள் கொண்டாடப்பட்டது. தமிழறிஞர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் தலைமை தாங்கினார். திரு.வி. கல்யாண சுந்தரனார் இவ்விழாவைத் தொடக்கி வைத்தார். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை, த. செங்கல்வராயன், டி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி, ப. சுப்பராயன் ஆகியோர் விழாவில் கலந்து கொண்டு பேசினார்கள். விழாவில் கலந்து கொள்ள இயலாத காமராசர் விழாவுக்கு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார். இவ்விழாவில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது

"இம்மாபெரும் கூட்டம், தமிழர் திருநாளாகிய இன்று எல்லாத் தமிழ் மக்களுக்கும் வாழ்த்துக் கூறுகிறது. சிறப்பாக, திருவிதாங்கூர் தமிழகம், பிரெஞ்சிந்தியத் தமிழகம் ஆகிய இடங்களில் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகத் தமிழர் நடத்தும் போராட்டங்களுக்கும் தமிழகத்துக்கு வெளியே இலங்கை, மலேயா, பர்மா, தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளிலுள்ள தமிழர்கள் உயிர்நாடியான உரிமைகளுக்காக நிகழ்த்தும் வீர மிக்க போராட்டங்களுக்கும் ஆசி கூறுவதுடன் அவர்களுக்கு எல்லா விதத்திலும் ஆதரவு நல்குமாறு தமிழகத்தாரைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

இப்போது டெல்லியில் நடந்து வரும் அரசியல் நிர்ணயசபை, மொழிவாரி நாடுகளைப் பிரிக்கும் வேலையை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்துவதுடன், அப்படிப் பிரிக்குங்கால், திருப்

பதி முதல் கன்னியாகுமரி வரை உள்ள நிலப்பரப்பைக் கொண்ட புதிய தமிழகத்தை நிறுவப் பாடுபடுமாறு அ.நி.சபையின் தமிழ்நாட்டு அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

அந்தப் புதிய தமிழகத்தின் அரசியல் அமைப்பை வேறு எவர் தலையீடுமின்றித் தாமே வகுத்துக் கொள்ளத் தமிழருக்குச் சுய நிர்ணய உரிமை உண்டென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இந்தச் சுயநிர்ணயத்தின் வழியே தமிழகத்தின் அரசியல் அமைப்பை வகுக்குவதால் அது சோசலிசக் குடியரசாக அமைய வேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றது.

மேற் சொன்ன உரிமைகளை அடைவதற்காக ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டுமென்று தமிழினத்தார் யாவரையும் கேட்டுக் கொள்கிறது''

1948-ஆம் ஆண்டு ஒன்றுபட்ட சென்னை மாநில சட்டமன்றத்தில் மொழிவாரி மாநிலப் பிரிவினையை வலியுறுத்தும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1948-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினை பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை தருவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த தார் கமிஷன் 13.9.48 அன்று சென்னைக்கு வந்தபோது தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, தமிழரசுக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி உள்பட பல்வேறு கட்சிகள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தன.

தமிழ்நாடு எல்லைக்குழு

தமிழ்நாட்டின் எல்லைப் பகுதிகள் பற்றிய பிரச்சினைக்காக தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் காமராசர் தமிழ்நாடு எல்லைக்குழு என்ற பெயரில் ஒரு தனி அமைப்பை அமைத்தார். இதற்குத் தலைவராக சி.என். முத்துரங்க முதலியார் நியமிக்கப்பட்டார். எல்லைகளில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகள் தமிழ் நாட்டோடு இணைக்கப்பட வேண்டும் என இந்தக் குழு பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டது.

1949-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் சென்னையில் 'தமிழக எல்லை மாநாடு' என்ற பெயரில் ஒரு மாநாட்டினை தமிழரசுக்கழகத் தலைவர் ம.பொ.சி. நடத்தினார். மத்திய நிதியமைச்சராக இருந்து பதவியைத் துறந்த டாக்டர் ஆர்.கே. சண்முகம் (செட்டியார்) அவர்கள் இம்மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்தார். சென்னை மாநில முதலமைச்சர் பி.எஸ்.குமாரசாமி ராஜா இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு பேசினார். 'வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரிவரை உள்ள தமிழகத்தை அமைக்க வேண்டும்' என்ற தீர்மானத்தை ம.பொ.சி. முன்மொழிந்து பேசினார். இத்தீர்மானம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஆந்திரர் போராட்டம்

1953-ஆம் ஆண்டில் ஆந்திர மாநிலம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி பொட்டி ஸ்ரீ ராமுலு உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிர் துறந்தார். இதன் விளைவாக ஆந்திராவில் பெரும் கலவரங்கள் நடந்தன. அதுவரை மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினையை ஏற்பதற்கு மறுத்த பிரதமர் ஜவஹர் லால் நேரு நாடாளுமன்றத்தில் 2.10.53-ல் ஆந்திர மாநிலம் தனியாக பிரிக்கப்படும் என்ற வாக்குறுதியை அளித்தார். இந்த வாக்குறுதியை அவர் அளிப்பதற்கு முன்னால் சென்னை மாநிலத்தில் முதலமைச்சராக இருந்த ராஜாஜியைக் கூட அவர் கலந்து ஆலோசிக்க வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தகராறுக்குரிய சித்தூர் மாவட்டத்தையும் சேர்த்து ஆந்திர மாநிலம் அமைக்கப்படும் என்ற நேருவின் அறிவிப்பு தமிழர்களுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தது. இது வீணான தகராறுகளுக்கு வழிவகுத்தது. ஆந்திரத் தலைவர் டி. பிரகாசம் சென்னை நகரம் பற்றி பின்வரும் அறிக்கையை வெளியிட்டார்.

“சென்னை நகரம் முழுவதையும் ஆந்திராவுடன் சேர்க்காவிடில் கூவத்தை நடுவே வைத்து தென் சென்னை தமிழகத்திற்கும் வட சென்னை ஆந்திரத்திற்கும் பங்கு போடப்பட வேண்டும். அதுவும் இயலாது என்றால் சென்னை நகரை, ஆந்திரம், தமிழகம் ஆகிய இரண்டு மாநிலங்களுக்கும் பொதுத் தலைநகராக ஆக்க வேண்டும். அதுவும் இயலாது என்றால்

சென்னை நகரை மத்திய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதியாக மாற்ற வேண்டும்”

ஆந்திர மாநில காங்கிரஸ் கமிட்டியின் அவசரக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டு டி. பிரகாசம் விடுத்த அறிக்கைக்கு ஆதரவு தெரிவித்து தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

சென்னை நகரம்

பிரதமர் நேரு, ஆந்திர மாநிலம் அமைக்கப்படும் என உறுதியளித்து வெளியிட்ட அறிக்கையில் அம்மாநிலத்தின் தலைநகரம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. தங்களுக்கு சென்னை நகரம் கிடைக்கவில்லை என்றால் அது தமிழர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடாது என்பது ஆந்திரரின் மனோபாவமாக இருந்தது.

ஆந்திர மாநிலப் பிரிவினை சம்பந்தமாக பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பரிந்துரை தர நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதி வாஞ்சு சென்னைக்கு வந்தபோது ஆந்திர மாகாண காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சென்னையில் முகாமிட்டு சென்னை நகரம் ஆந்திரருக்கே உரியது என கடும் பிரச்சாரம் செய்தனர். அவர்களுடன் சென்னை நகரில் உள்ள தங்கம் - வெள்ளி நகை வணிகர்களான ஆயிர வைசியர்களும் வட இந்தியர்களான, குஜராத்திகளும், மார்வாடிகளும் ஆந்திராவுக்கு ஆதரவாக வாஞ்சுவிடம் மனுக்கள் அளித்தனர். அதாவது தமிழர்களுக்கு எதிராக ஆந்திரர்களு

செவிடன் காத்தில் ஊதிய சங்கு

ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் சிபாரிசுகள் மீது இந்திய சர்க்கார் அறிவித்துள்ள முடிவுகள் தமிழர் சம்பந்தப்பட்டவரை அநீதியாகவே இருக்கின்றன. அடுத்தாற்போல் உள்ள ராஜ்யங்களில் தமிழர் பெரும் பாலோராயுள்ள பகுதிகள் (பீர்மேடு, தேவி குளம் உட்பட) சென்னை ராஜ்யத்தில் சேர வேண்டும் என்ற நியாயமான கோரிக்கையை தமிழகம் ஒரு குரலில் கேட்டது. இதை இந்திய சர்க்கார் அடியோடு நிராகரித்து விட்டனர். எல்லாக் கட்சிகளும் இதை வற்புறுத்தின. அரசியலுக்குப் புறம்பாகவுள்ள பலஸ்தாபனங்களும் ஒருமித்து இதைக் கேட்டன. அநேகமாக எல்லா நகரசபைகளும், ஜில்லா போர்டுகளும் இந்தக் கோரிக்கையை ஆதரித்துத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றின. மேலும் ராஜ்ய சர்க்காரும் போதிய புள்ளி விவரங்களுடனும், ஆதரவ்களுடனும் நிதானம் தவறாமல் இந்தக் கோரிக்கைக்கு இணங்குமாறு இந்திய சர்க்காரைக் கேட்டனர். இராஜ்யிய மந்திரிகளும் பல்வேறு ஸ்தாபனத்தினரும் டில்லி சென்று பன்முறை நியாயம் வழங்குமாறு வேண்டினர். இம்மாதிரி தமிழகம் ஒருமித்துக் கேட்டும் பலனில்லை. எல்லாம் செவிடன் காத்தில் ஊதிய சங்காகி விட்டது.

(தினமணி 14-2-56)

டன் குஜராத்தியரும், மார்வாடிகளும் சேர்ந்தனர் என்பது அவர்களின் தமிழர் விரோதப்போக்குக்குச் சான்றாக அமைந்தது.

சென்னை தமிழகத்திற்கே உரியது என்பதை விளக்கும் வகையில் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கையெழுத்திட்ட அறிக்கையை தமிழரசுக்கழகத் தலைவர் ம.பொ.சி. சென்னை மாநகர மேயர் த. செங்கல்வராயன் ஆகியோர் பிரதமர் நேருவுக்கு அனுப்பினார்கள். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த 32 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் சென்னை தமிழகத்திற்கே உரியது என கூட்டறிக்கையை டில்லியிலிருந்து வெளியிட்டனர். சென்னை மாநில சட்டமேலவையில் 9.12.52-ல் ம.பொ.சி. எழுப்பிய கேள்விக்கு பதில் அளிக்கும் போது முதலமைச்சர் ராஜாஜி பின்வருமாறு திட்டவாத்தமாக அறிவித்தார்.

“சென்னை நகரம் தமிழ் நாட்டுடன் சேர்ந்த பகுதி. சென்னை நகர மக்களும், அந்நகருக்கு வடக்கே வெகு தூரம் வரை வசிப்பவர்களும், தமிழர்களே. ஆகவே சென்னை நகரத்தைத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிரித்துத் தனி நிர்வாகத்தின் கீழ் வைக்க முடியாது. சென்னையைத் தனி ஆந்திர ராஜ்யத்தின் தலைநகராகவும் செய்ய முடியாது. சென்னை நகர நிர்வாகம் பற்றிப் பேசவும் நிபந்தனைகள் விதிக்கவும் ஆந்திரர்களுக்கு எந்த விதமான உரிமையும் கிடையாது. சென்னை நகரத்தின் ஜனத் தொகையில் நூற்றுக்கு அறுபத்தெட்டு பேர் தமிழர். பதினான்கு சதவிகிதம் பேர் தான் தெலுங்கர். சென்னை நகரம் பற்றிய கோரிக்கையையும் அதன் எதிர் காலம் பற்றியும் எழுப்பப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளையும் கைவிடும் பட்சத்தில் தனி ஆந்திர அரசை நிறுவ ஆந்திர நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நானும் பாடுபடத் தயார்..”

நீதிபதி வாஞ்சுவிடம் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி சார்பில் “சென்னை நகரம் தமிழருக்கே” உரியது என வலியுறுத்தி ஒரு மனு கொடுக்கப்பட்டது.

சென்னை மேயர் த. செங்கல்வராயன், ம.பொ.சி. ஆகியோர் முன் முயற்சி எடுத்து 13.2.53 அன்று அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களின் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினார்கள்.

சென்னை நகரம் தமிழருக்கே உரியது என்பதை வலியுறுத்தும் தீர்மானம் இக்கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 16.3.53-ல் சென்னை கடற்கரையில் கட்சி சார்பற்ற வகையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தை மேயர் செங்கல்வராயன் கூட்டினார். இக்கூட்டத்தில் பெரி

யார் ஈ.வெ.ரா, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் துணைத்தலைவர் எல்.எஸ். கரையாளர், மீனாம்பாள் சிவராஜ், எஸ். முத்தையா (முதலியார்), எம். பக்தவச்சலம், ம.பொ. சிவஞானம் ஆகியோர் பேசினார்கள். இக்கூட்டத்தில் சென்னை நகரம் தமிழருக்கே உரியது என்ற தீர்மானம் வலியுறுத்தப்பட்டது.

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் காமராசர் “சென்னை நகரில் ஆந்திரருக்கு எந்தவிதமான பங்கு தந்தாலும் சரி; இதுவரை கண்டிராத அளவிற்குப் பெரும் கிளர்ச்சி எழும்” என்று எச்சரித்தார்.

நீதிபதி வாஞ்சு தனது பரிந்துரையில் ஆந்திராவின் தலைநகராக இடைக்காலத்தில் சென்னையே இருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளார் என்ற ஒரு செய்தி ‘மெயில்’ பத்திரிக்கையில் வெளியிடப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு பிரதமர் நேருவை சந்தித்துப் பேசுவதற்காக முதலமைச்சர் ராஜாஜி டெல்லி சென்றார். நேருவைச் சந்தித்த பிறகு ராஜாஜி பின்வரும் அறிக்கையை வெளியிட்டார்.

“சென்னைப் பட்டினத்தை ஆந்திரரிடம் தருவது என மத்திய அரசு முடிவு எடுக்குமானால், அதை அமுல் படுத்துவதற்கு ஒத்தழைப்பு தரும் சக்தி எனக்கு இல்லை. இந்த நிலையில் வேறு முதலமைச்சரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என பிரதமரிடம் கூறிவிட்டேன்” என பத்திரிக்கையாளர்களிடம் ராஜாஜி கூறினார்.

டில்லியிலிருந்து சென்னை திரும்பிய ராஜாஜி, ம.பொ.சி. அவர்களை அழைத்து நிலைமையைத் தெளிவாக்கினார். சென்னை நகரை பொதுத் தலைநகராக நேரு முடிவு செய்து விட்டார் என்பதை அவர் தெரிவித்து அவ்வாறு நேருமானால் தான் முதலமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினார்.

செட்டிநாட்டரசர் ராஜா சர் எம்.ஏ. முத்தையா செட்டியார், ம.பொ.சி. ஆகியோர் கலந்து பேசி சென்னை நகரின் மீது தமிழர்களுக்குள்ள உரிமையை வலியுறுத்தி மத்திய உள்துறை அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரிக்கு தந்திகள் அனுப்பும் இயக்கத்தை நடத்த முடிவு செய்தனர். இதற்கிணங்க நகரசபைகள், வணிக நிறுவனங்கள், காங்கிரஸ் குழுக்கள், தமிழ் இலக்கிய மன்றங்கள் ஆகியவற்றின் சார்பில் சுமார் 2000-க்கும் மேற்பட்ட தந்திகள் சாஸ்திரிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

சாஸ்திரியை காமராசர் சந்தித்த போது அவர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்த ஆயிரக்கணக்கான தந்திகள் பற்றி அவரிடம் குறிப்பிட்டார். சென்னை நகரம் பற்றிய மத்திய அரசின் முடிவினை மறு பரிசீலனை செய்வதாகவும் உறுதி கூறினார்.

சென்னை மாநகராட்சியின் சிறப்புக் கூட்டம் மேயர் செங்கல்வராயன் தலைமையில் கூட்டப்பட்டது. இக்கூட்டத்தில் "சென்னை நகரை இரண்டாக பிரிப்பதோ ஆந்திர - தமிழக அரசுகளின் பொதுத் தலைநகரமாக ஆக்குவதோ, மத்திய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதியாகச் செய்வதோ, ஆந்திராவின் இடைக்காலத் தலைநகராக அனுமதிப்பதோ கூடாது என்ற தீர்மானத்தை ம.பொ.சி. முன்மொழிந்தார். முன்னாள் மேயர் எம். ராதாகிருஷ்ண பிள்ளை வழிமொழிந்தார். இதற்கு ஆதரவாக 51 வாக்குகளும் எதிராக மூன்று வாக்குகளும் போடப்பட்டன. சென்னை மாநகராட்சியில் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த தீர்மானம் குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர், உள்துறை அமைச்சர், சென்னை மாநில முதலமைச்சர் ஆகியோருக்கு உடனடியாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

சென்னை மாநகராட்சியின் இந்தத் தீர்மானம் பிரதமர் நேருவின் கண்களைத் திறந்தது. சென்னை நகர மக்களின் பிரதிநிதித்துவ ஸ்தாபனம் மிகப் பெரும்பாலான ஆதரவோடு நிறைவேற்றியுள்ள இந்த தீர்மானத்தைப் புறக்கணிக்க இயலாது என பிரதமர் நேரு டி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியிடம் கூறினார்.

25.3.53 அன்று நாடாளுமன்றத்தில் ஆந்திர மாநில அமைப்பு பற்றிய அதிகாரபூர்வமான பிரகடனம் ஒன்றை பிரதமர் நேரு வெளியிட்டார். அதில் ஆந்திராவின் தலைநகரம் ஆந்திர எல்லைக்குள்ளேயே இருக்கும் என அறிவித்தார். பிரதமர் நேருவின் இந்தப் பிரகடனம் தமிழர்களின் கவலையைப் போக்கி மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவர் முதலில் அறிவித்ததைப் போல் தமிழகத்திற்கும் ஆந்திராவிற்கும் பொதுத் தலைநகராக சென்னை அறிவிக்கப்பட்டு இருக்குமானால், இவ்வளவும் தீராத பிரச்சினையாக மாறி தலைவலி கொடுத்திருக்கும். பஞ்சாப், ஹரியானா ஆகிய இரு மாநிலங்களுக்கும் பொதுத் தலைநகரமாக சண்டிகார் அறிவிக்கப்பட்டதன் விளைவாக இன்றளவும் அந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படமுடியாத பிரச்சினையாக விளங்கி வருகிறது. அதைப் போல சென்னை நகர பிரச்சினையும் ஆகியிருக்கும்.

வேங்கடம் பறிபோன வரலாறு

திருப்பதியிலுள்ள கல்வெட்டுகள் 38. அவற்றுள் தெலுங்கு 4 தமிழ் 25 மற்றவை கன்னடமும் கிரந்தமும் ஆகும். திருப்பதியைச் சார்ந்த திருச்சாணாரிலுள்ள கல்வெட்டுகள் 5. அனையனத்தும் தமிழே. திருக்காளத்தியிலுள்ள கல்வெட்டுகள் 80 அவற்றுள் தமிழ் 79 தெலுங்கு ஒன்றே. இப்படி, தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், கல்வெட்டு ஆகியவற்றால் தமிழகத்தின் வடக்கேல்வை திருப்பதிமலைதான் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.

திருப்பதி என்று தெய்வ பக்தர்களால் அழைக்கப்படும் திருவேங்கடம் பாடல் பெற்ற தலமாகும். கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சிலப்பதிகாரத்திலும் மாங்காட்டு மறையவன் மூலம் திருவேங்கடவர் திருக்கோவத்தை வர்ணிக்கிறார் இளங்கோ. வைணவ ஆழ்வார்கள் தமிழில் இயற்றியுள்ள பக்திப் பாடல்களிலேயும் திருப்பதி மலையும் வேங்கடவர் கோயிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் பாடியுள்ள அஷ்டப் பிரபந்தத்திலுள்ள திருவேங்கடமாவை, திருவேங்கடத்தந்தாதி ஆகிய பிரபந்தங்கள் திருப்பதியைப் பற்றியவையாகும். இம்மாதிரி திருப்பதி கோயிலைப் பற்றி தெலுங்கு மொழியில் பக்தி இலக்கியம் எதுவும் கிடையாது.

பழைய சென்னை ராஜ்யத்தில் 1911 ஏப்ரல் வரை சித்தூர் மாவட்டம் என்பதாக ஒன்று கிடையாது. முதன்முதலாக 1.4.1911-ல் தான் வடாற்காடு மாவட்டத்திலிருந்து திருத்தணிகை, புத்தூர், சித்தூர், திருப்பதி, திருக்காளத்தி, பல்லவனேரி ஆகிய ஆறு தாலுகாக்களைப் பிரித்தெடுத்து அவற்றுடன் ஆந்திர மாவட்டமான கடப்பையிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட, மதனபள்ளி, வாயப்பாடி ஆகிய இரண்டு தாலுகாக்களையும் சேர்த்துப் புதிதாக சித்தூர் மாவட்டம் படைக்கப்பட்டது. வடாற்காடு மாவட்டம் எளிதில் நிர்வகிக்க இயலாதபடி அளவில் பெரியதாக இருப்பதால் அதைத் துண்டாடி புதிய மாவட்டத்தைப் படைப்பதாக ஆங்கிலேயர் காரணம் காட்டினர்.

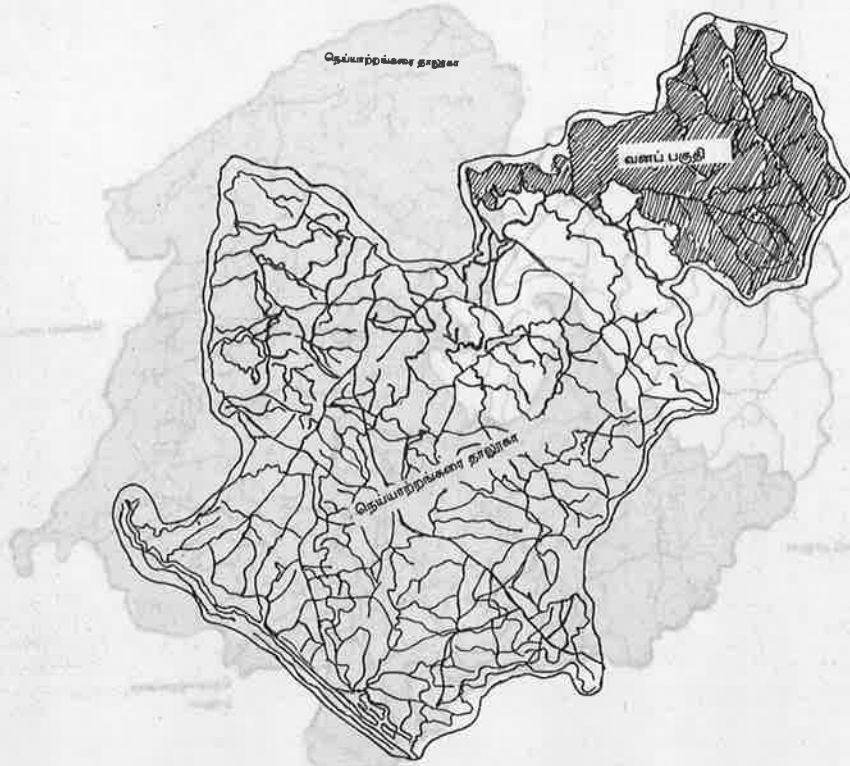
இதுபோலிக் காரணம், உண்மையில் ஆங்கிலேயருடைய பிறவிக்குணமான பிரித்தாளும் தந்திரப்படி தமிழகத்திற்கும் ஆந்திரத்திற்கும் இடையே எல்லைத் தகராறை ஏற்படுத்துவதற்காகவே வடாற்காடு கடப்பை மாவட்டங்களைத் துண்டாடி, தமிழக ஆந்திர எல்லைப் பிரதேசத்திலே இருமொழி மாவட்டம் ஒன்றைப் படைத்தனர்.

அப்போதே அதற்குத் தமிழரிடமிருந்து எதிர்ப்பு ஏற்பட்டதாகவும், சென்னை ராஜ்யம் மொழிவாரித் திருத்தியமைக்கப்படுங்கால் வடாற்காடு மாவட்டத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ்த் தாலுகாக்கள் திருமபவும் தமிழகத்திற்குத் தரப்படுமென்றும் அரசின் சார்பில் உறுதி கூறப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சித்தூர் மாவட்டமானது படைப்பில் இருமொழி மாவட்டமாக இருப்பினும் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் தமிழ் மாவட்டமாகவே கருதப்பட்டு வந்தது.

சென்னை ராஜ்ய மாவட்டங்களைப் பல தொகுதிகளாக அரசு வகுத்தபோது, மத்திய மாவட்டங்கள் என்ற தொகுதியில்தான் அதாவது மதுரை, திருச்சி, நீலகிரி, கோயம்புத்தூர், வடாற்காடு ஆகிய தமிழ் மாவட்டங்கள் அடங்கிய தொகுதியில்தான் சித்தூர் மாவட்டம் சேர்க்கப்பட்டது. இன்றும் தமிழர் பெரும்பாலோராக வாழும் சித்தூர் நகரமே புதிய (சித்தூர்) மாவட்டத்தின் தலைநகரமாக்கப்பட்டது.

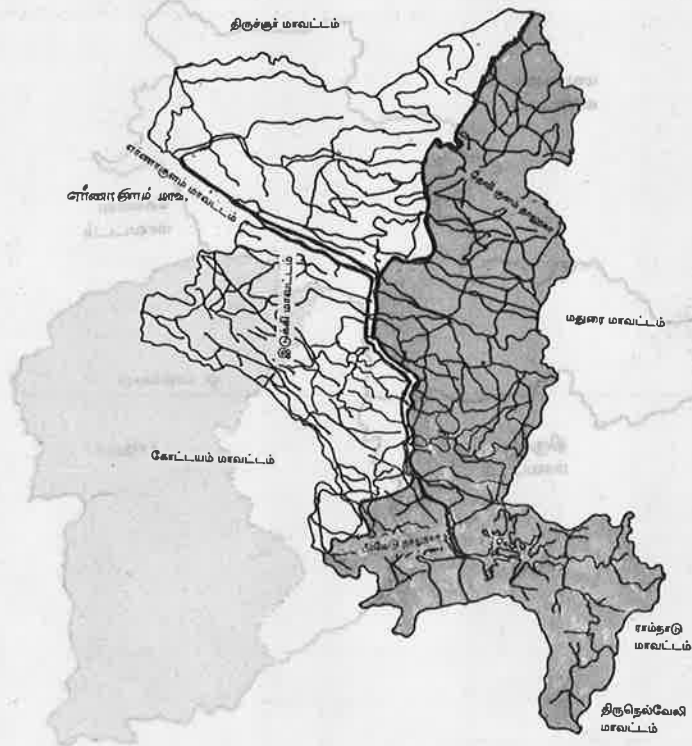
சித்தூர் மாவட்டமானது தமிழ்த் தாலுகாக்களையும் தெலுங்குத் தாலுகாக்களையும் கொண்ட இரு மொழிப் பிரதேசமாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பினும் நில அமைப்பிலே அதன் தமிழ்த் தாலுகாக்கள் தனிப் பிரிவாகவே அமைந்துள்ளன. ஆம், சித்தூர் மாவட்டத்தில் தமிழ் வழங்கும் தெற்குப்பகுதி விரிந்த நிலப்பரப்பாகவும், தெலுங்கு வழங்கும் வடக்குப் பகுதி மலைத் தொடராகவும் அமைந்துள்ளன.

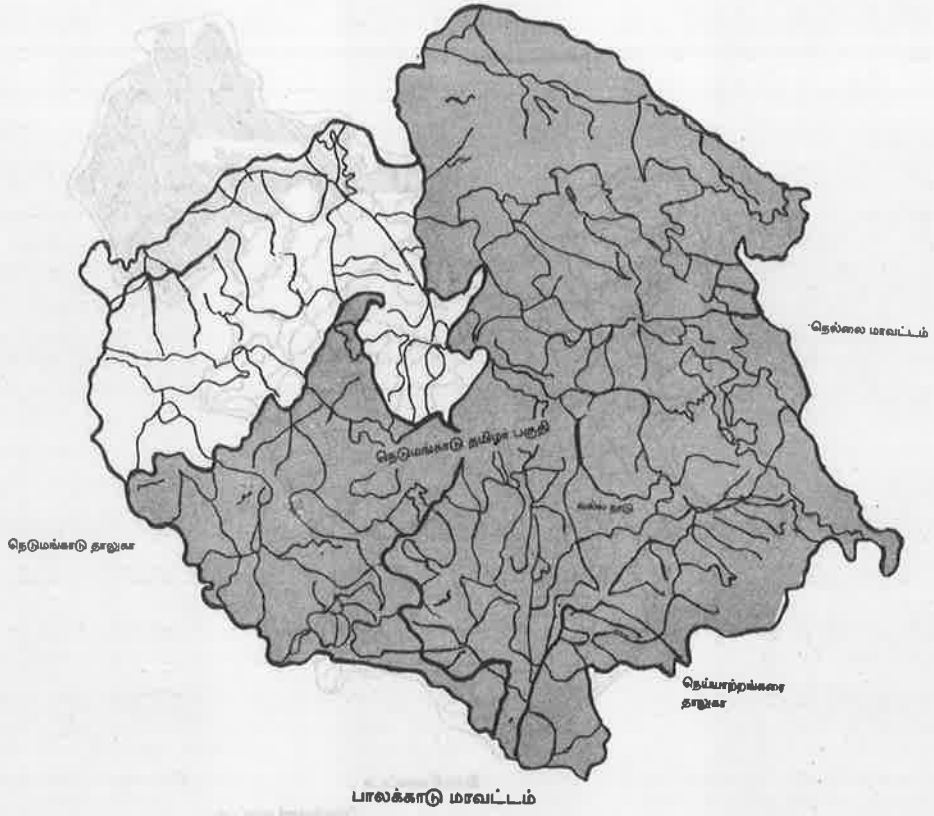
(தமிழகத்தில் பிறமொழியினர் - ம.பொ.சி. பக். 71-72)

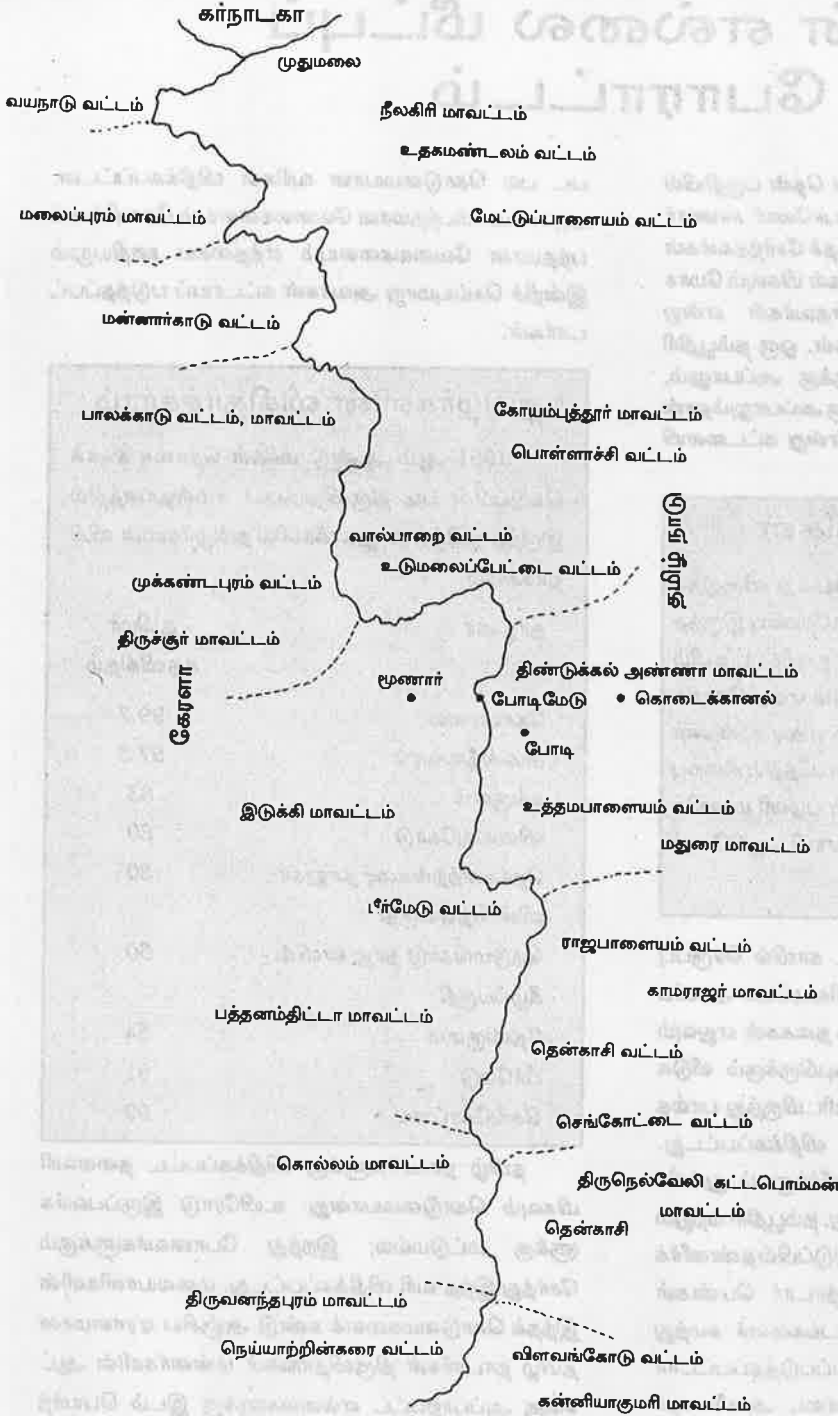
இடுக்கி மாவட்டம்

கேயம்புத்தூர் மாவட்டம்

தமிழக கேரள எல்லை

இந்து மகா கடல்

தமிழ் நாட்டிற்கும் கேரள மாநிலத்திற்கும் இடையே உள்ள எல்லை 830 கி.மீ. தூரமாகும். கோவை மாவட்டத்திலுள்ள முதுமலையில் தொடங்கி கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள நெய்யாற்றின்கரை தாலுகா, கொல்லங்கோடு வரையிலும் இந்த எல்லை நீண்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு, கேரளம் ஆகிய மாநிலங்கள் உருவாகி 40 ஆண்டுகள் கழிந்து பிரகும் திபுவட்டமான வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைக் கோடு இன்னமும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை என்பது அதிர்ச்சி தரும் உண்மையாகும்.

இரு மாநில அதிகாரிகளும் எல்லைக் கூட்டாக சர்வே செய்து நிர்ணயித்திருக்க வேண்டும். இந்த வேலையில் இரு மாநில அதிகாரிகளும் ஈடுபட்டு 203 கி.மீ. தூரமுள்ள எல்லையைத்தான் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். மீதமுள்ள 627 கி.மீ. தூரமுள்ள எல்லை இன்னும் நிர்ணயம் செய்யப்படாமல் அப்படியே கிடக்கிறது. இதற்கு கேரள அரசின் ஒத்துழையாமைப் பேரக்குதான் காரணமாகும்.

மதுரை மாவட்டம் உத்தமபாளையம் தாலுகாவில் உள்ள வண்ணாத்திப்பாறை ஒதுக்கப்பட்ட காடு தமிழ்நாட்டை சேர்ந்தது. இதற்குள் தான்கன்னகி கோவில் உள்ளது. இதை கேரள அரசு ஆக்கிரமித்துள்ளது. இதைப் போல இரு மாநிலங்களிடையே உள்ள எல்லை நெடுகிலும், மலையாளிகள் தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் புருந்து ஆக்கிரமித்துள்ளனர். இன்னமும் தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்து வருகின்றனர். எனவேதான் எல்லையைக் கூட்டு சர்வே செய்து நிர்ணயிக்க முன் வராமல் கேரள அரசு வேண்டுமென்றே இந்த வேலையைக் கிடப்பில் போட்டிருக்கிறது.

இந்த நிலைமை தொடர்ந்து நீடித்தால் வளமான தனது பல பகுதிகளை தமிழ்நாடு இழக்கும் என்பது திண்ணம். தமிழக அரசும், தமிழக அரசியல் கட்சிகளும் இப்பிரச்சனையில் உடனடியாக கவனம் செலுத்தாவிட்டால் மேலும் நமது மண்ணை இழப்போம்.

தென் எல்லை மீட்புப் போராட்டம்

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் தென் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் சாணார்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். அவர்களை மலையாளிகள் மிகவும் மோசமாக நடத்தினார்கள். தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று அவர்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டார்கள். ஒரு நம்பூதிரி பிராமணரிடமிருந்து 36 எட்டுகளுக்கு அப்பாலும், ஒரு நாயரிடமிருந்து 13 எட்டுகளுக்கு அப்பாலும் தான் நாடார் தமிழர்கள் நிற்கவேண்டும் என்று கட்டளையிடப்பட்டன.

தமிழ்த் தியாகிகள்

1956 அக்டோபர் 13-ம் தேதியன்று விருதுநகரில் 77 நாட்களுக்கு மேல் உண்ணாநோன்பு இருந்த தியாகி சங்கரலிங்க நாடார் உயிர்துறந்தார். தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்து அவர் சாரும் வரை உண்ணா விரதம் இருந்தார். எல்லைப் போராட்டத்தில் சிறைபுகுந்த தமிழர்கள் கழகத் தொண்டர்கள் பழனி மாணிக்கம், திருவாலங்காடு கோவிந்தசாமி ஆகியோர் சிறைச்சாலையில் உயிர் நீத்தனர்.

குடை பிடிக்கும் உரிமையோ, காலில் செருப்புகள் அணிந்து கொள்வதற்கான உரிமையோ அவர்களுக்குக் கிடையாது. இவர்கள் தங்க நகைகள் எதுவும் அணியவும் கூடாது. அவர்கள் குடியிருக்கும் வீடுகளில் மாடி இருக்கக்கூடாது. பசுக்களிடமிருந்து பால் கறக்கவும் அவர்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பெண்கள் இடுப்பில் தண்ணீர்க்குடம் தூக்கிச் செல்வதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. நம்பூதிரி மற்றும் நாயர் வீட்டுப் பெண்கள் மட்டுமே இடுப்பில் தண்ணீர்க்குடம் தூக்கிச் செல்லலாம். தமிழ்நாடார் பெண்கள் தங்கள் தலையிலேயே தண்ணீர்குடங்களைச் சுமந்து செல்ல வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள். தமிழ்நாடார் பெண்கள் மேலாடை அணியவும் தடை விதிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு தலைவரி உட்பட பல கொடுமையான வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. அரசாங்க சம்பந்தமான வேலைகளையும் கோவில் சம்பந்தமான வேலைகளையும் எத்தகைய ஊதியமும் இன்றிச் செய்யுமாறு அவர்கள் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டார்கள்.

தமிழர்களின் விகிதாச்சாரம்

1951-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் படி திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் இருந்த தமிழ்த் தாலுகாக்களில் தமிழர்களின் விகிதாச்சாரம்

தாலுகா	தமிழர் சதவிகிதம்
தோவாளை	99.7
அகஸ்தீஸ்வரம்	97.3
கல்சுளம்	83
விளவங்கோடு	80
நெய்ப்பாற்றங்கரை தாலுகா	80
விள தென்பகுதி	
நெடுமங்காடு தாலுகாவின்	60
கீழ்ப்பகுதி	
தேவிசுளம்	54
பீர்மேடு	51
செங்கோட்டை	99

தமிழ் நாடார்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தலைவரி மிகவும் கொடுமையானது. உயிரோடு இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமல்ல; இறந்து போனவர்களுக்கும் சேர்த்து இந்த வரி விதிக்கப்பட்டது. மலையாளிகளின் இந்தக் கொடுமைகளைக் கண்டு அஞ்சிய ஏராளமான தமிழ் நாடார்கள் திருவிதாங்கூர் மன்னர்களின் ஆட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட எல்லைகளுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர்.

தார்கள். தென்திருவிதாங்கூரில் இருந்த மேல் சாதியினரான நாயர்கள் ஒன்று கூடி 'பிடாகைக்காரர்கள்' என்ற பெயரில் வலுவான சாதி அமைப்பு ஒன்றை நிறுவியிருந்தார்கள். பல்வேறு கிராமங்களைச் சேர்ந்த இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மலையாள நாயர்கள் இதில் அங்கம் வசித்தார்கள். சசீந்திரத்தில் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை அவர்கள் கூடி சாதிக் கட்டுப்பாட்டு விதிகள் முறையாக அமல் நடத்தப்படுகிறதா என்பதை ஆராய்ந்தார்கள். சாதிக்கட்டுப்பாட்டை மீறியவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

தாலி அறுத்தான் சந்தை

கன்னியாகுமரியில் உள்ள சந்தைக்கு 'தாலி அறுத்தான் சந்தை' என்ற பெயர் இன்றளவும் வழங்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் இந்தச் சந்தையில் தான் தமிழ்ப் பெண்களின் மேலாடைகளையும், தாலிகளையும் மலையாளிகள் அறுத்து எறிந்தார்கள். எனவே அன்றிலிருந்து இந்தச் சந்தைக்கு தாலி அறுத்தான் சந்தை என்ற பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

1806-ஆம் ஆண்டு மே 15-ம் தேதி திருவிதாங்கூர் திவானாக இருந்த தளவாய் வேலுத்தம்பியை பிரிட்டிஷ் ரெசிடெண்ட் அதிகாரியான கர்னல் மஞ்சோ சந்தித்துப் பேசினார். மயிலாடி கிராமத்தில் கிறிஸ்துவ தேவாலயம் ஒன்றை அமைப்பதற்கான அனுமதியைக் கோரினார். நாயர் வெறிப்பிடித்த வேலுத்தம்பி அதற்கு சம்மதிக்க மறுத்து விட்டார். திவானுக்கும் வெள்ளை அதிகாரிக்கும் இடையே பகை முற்றிக் கொண்டே வந்தது. 1809-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 16-ம் தேதி வெள்ளையர்களுக்கு எதிராக வேலுத்தம்பி போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். உண்மையில் இந்தப் போராட்டம் வெள்ளை ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டம் அல்ல. கீழ்ச்சாதியினரான தமிழர்களுக்குப் பல சலுகைகளை வெள்ளையர்கள் வழங்கி விட்டார்கள் என ஆத்திரம் அடைந்த மேல் சாதியினர் சார்பாக வேலுத்தம்பி நடத்திய போராட்டமே இது என்ற உண்மையை வேலுத்தம்பி வெளியிட்ட கீழ்க்கண்ட அறிவிப்பு சான்று கூறுகிறது.

"வெள்ளையர்கள் கீழ்ச் சாதித் தமிழர்களைக் கொண்டு இந்துக் கோயில்கள் மீது கிறிஸ்துவ கொடிகளை பறக்கவிடுகிறார்கள். சிலுவையை நிறுவுகிறார்கள். பிராமணப் பெண்களைக் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு வழி வகுக்கிறார்கள். சாதி மத சம்பிரதாயங்களை உடைத்து எறிகிறார்கள். கலியுகத்துக்குரிய சட்டவிரோதமான செயல்களை அவர்கள் செய்கிறார்கள்."

மேல்சாதி வெறியுடன் போராடிய வேலுத்தம்பி, வெள்ளையர்களின் வீடுகளைத் தாக்கி அழித்தான். 9 கிறிஸ்துவ பாதிர்களும் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ்க் கிறிஸ்துவர்களும் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். அவர்களின் உடல்கள் ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் வீசப்பட்டன. வேலுத்தம்பி படையினரின் அட்டூழியங்களுக்கு அஞ்சிய தமிழர்கள் காடுகளுக்கு ஓடி மறைந்து வாழ்ந்தார்கள். தளவாய் வேலுத்தம்பியின் இந்த கலகத்தை ஆங்கிலேயப்படையினர் ஒடுக்கினார்கள். தப்பமுடியாத நிலைமை வந்தவுடன் வேலுத்தம்பி தற்கொலை செய்து கொண்டான். தமிழர் எதிர்ப்பு மனோபாவமும் மேல்சாதி ஆணவமும் மிகுந்த இந்த வேலுத்தம்பியை வெள்ளையரை எதிர்த்துப் போராடிய மாவீரனாக மலையாளிகள் போற்றி வருகிறார்கள்.

1809-ஆம் ஆண்டு டிப்ரூ. டி. ரிங்கல்டாபே என்னும் வெள்ளைக்கார பாதிரியார் மயிலாடி கிராமத்தில் பிரிட்ஸ்டண்ட் மததேவாலயம் ஒன்றை நிறுவினார். இலண்டன் மிஷன் கழகத்தைச் சேர்ந்த இவர் இப்பகுதி மக்களிடையே கிறிஸ்துவ மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினார். மலையாளிகளின் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்த

உணர்வுட்டியவர்கள்

மனோம்ணி என்னும் நாடகத்தின் மூலம் சந்திரம் பிள்ளையும் தனது கவிதைகளின் மூலம் கவிமணி தேசிக வினாயகம் (பிள்ளையும்) ஆராய்ச்சி அறிஞர் கே. என் சிவராஜா (பிள்ளை) தனது வஞ்சிகேசரி இதழ் மூலம் பி. சிதம்பரம் (பிள்ளை) தமிழன் என்ற பத்திரிக்கை மூலம் நாஞ்சில் நாட்டு மக்களுக்குத் தமிழ் உணர்வை ஊட்டினார்கள்.

தமிழர்கள் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேரத் தொடங்கினார்கள். 1812-ஆம் ஆண்டு திருவிதாங்கூரில் இருந்த பிரிட்டிஷ் ரெசிடென்ட் அதிகாரியான கர்னல் ஜான் மஞ்சோ கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாறிய தமிழ்ப் பெண்கள் மேலாடை அணிந்து கொள்ளலாம் என உத்தரவிட்டார். இதற்கு நாயர்கள் கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். எனவே இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து கிறிஸ்துவ தமிழ்ப் பெண்கள் குப்பாயம் என்று சொல்லப்படும் ரவிக்கை மட்டும் அணியலாம் என்றும் அதற்கு மேல்துணி எதுவும் போடக்கூடாது என்றும் ஒரு உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதைக்கண்டு மலையாளிகள் திருப்தி அடையவில்லை. கீழ்ச்சாதிபினரான தமிழ்ப் பெண்கள் ரவிக்கை அணிவதைக் கண்டு அவர்கள் கடும் கோபம் கொண்டார்கள். 1815-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 27-ம் தேதி தமிழ்க் கிறிஸ்துவர்களுக்கு விதிக்கப்

பட்ட தலைவரி ரத்து செய்யப்பட்டது. தமிழர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட பல்வேறு கொடுமையான வரிகளும் 1815-ஆம் ஆண்டில் அக்டோபரில் ரத்து செய்யப்பட்டன. ஊதியம் இல்லாமல் யாரையும் வேலை வாங்கக் கூடாது என்ற உத்திரவும் வெள்ளையர்களால் பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு மலையாளிகள் கடும் ஆத்திரம் அடைந்தார்கள்.

1828-ஆம் ஆண்டு மீண்டும் தமிழர்களுக்கு எதிரான ஒரு கலவரம் தொடங்கிற்று. தமிழ்க் குழந்தைகளை படித்த பள்ளிக்கூடங்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. அவர்களின் புத்தகங்கள் எல்லாம் கிழித்து எறியப்பட்டன அல்லது கொளுத்தப்பட்டன. ரவிக்கைகள் அணிந்த வந்த தமிழ்ப் பெண்களை நட நட டூலீதியில்

சாரைப் பாம்பைக் காட்டி மிரட்டல்

திருவிதாங்கூர் தமிழ் மக்களை, வடமொழியாளர்கள், உயர்ந்த சாதியென்றும், தாழ்ந்த சாதியென்றும் இரண்டாகப் பிரித்தார்கள். அவர்கள், மற்றவர்களை அடக்கியாளவும், ஒழுக்கக் கேட்டை உருவாக்கவும் பயன்படுத்திய கோட்டாளான மறமக்கள் வழி மான்மியத்தை ஏற்றுக் கொண்ட வெள்ளாளர் சமுதாயத்தை உயர்ந்த சாதியென்றும் ஏற்றுக் கொள்ளாத நாடார், ஈழவர், சாலியர், பறையர், பள்ளர், மீனவர், நாவிதர், வண்ணாள், சேரமர் போன்ற அரசர்களாகவும், படைவீரர்களாகவும், உழவர்களாகவும் இருந்த மக்களைத் தாழ்ந்த சாதியென்றும் இரண்டாகப் பிரித்தார்கள். உயர்ந்த சாதித் தமிழ் மக்களைத் தங்கள் ஆதரவாளர்களாக வைத்துக் கொண்டு தாழ்ந்த சாதி மக்களை மிகுதியாகத் துன்பப்படுத்தினார்கள். உலக வரலாற்றில் இஸ்ரவேல், எகிப்தியர் அடிமைத்தனத்தில் இருந்த காலத்தைக் கொண்டி காலம் என்பர். ஆனால் திருவிதாங்கூர் தமிழ் மக்கள் அவர்களைவிட மிகவும் துன்புற்றார்கள் என்பது திருவிதாங்கூரில் புதைந்து கிடக்கும் வரலாற்றைத் தோண்டிப் பார்க்கும்போது தெளிவாக விளங்கும்.

தமிழ் மக்கள், மேல்சாதியர் செல்லும் வழிகளில் போகவோ, அவர்கள் குளிக்கும் குளங்களில் குளிக்கவோ கூடாது. நெல்லிடும் குதிரில் தமிழர்களைப் பூட்டி அதனுள் சாரைப் பாம்பை விட்டு உடைமைகளை எழுதி வாங்கினர் உழைக்கும் மக்களை அடிமைகளாக்கிச் சந்தைகளில் மிருகங்களைப் போல விற்பனை செய்தனர். தமிழர்களைக் கண்டால் 'எட்டிப் போ' என்று கூறுவர். ஆடவர்கள் முட்டுக்கு உயர்த்தி ஆடை அணிய வேண்டும். வெள்ளை வேட்டி அணியக் கூடாது. மீறி நடந்தவர்களைக் கண்டால் சாணி கொட்டும் குழியில் பிடித்துத் தள்ளுவார்கள். தலைவரி விதிக்கப்பட்டது. பெண்டிர்கள் மேலாடை அணியக் கூடாது என்று உடம்பு விதித்தனர். நாயர், வெள்ளாளர் குலத்தில் உள்ள பெண்டிர்கள் மேலாடை அணியலாம். ஆனால் அரசாங்க அதிகாரிகள் வருகின்றபோது மேலாடையைத் திறந்து காட்ட வேண்டும். இது அதிகாரிகளுக்கு அடபெண்டிர் செய்யும் மரியாதையாகும். நாடார் மக்களில் தெள்ளை ஏறிகளை ஈழவர் என்றும் பனையேறிகளைச் சாணார் என்றும் பிரித்தனர். தமிழர் நிலங்களை "தேவசம்" என்றும் (கோயில் நிலம்) பிராமஸ்தம் (பிராமணருக்குரிய நிலம்) என்றும் பெயரிடத்தலும் என்றும் (நாயர் அம்மச்சி வீட்டுக்குச் சொந்தமான நிலம்) மூன்று வகையாகப் பிரித்துத் தங்களுக்குச் சொந்தமாக்கினர். எஞ்சியிருந்த நிலங்கள் மீது கொடுமையான வரிகளை விதித்தனர். தலைவாய் வேலுத்தம்பி காலத்தில் தமிழரைத் துன்புறுத்தலும் வரிக் கொடுமையும் கொடுமையின் எல்லையைத் தாண்டின.

(ஆதாரம் : திருவிதாங்கூர் தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் - மு. ஆல்பென்ஸ் நதானியெல்)

தமிழ்ச் கொல்லம்

கொல்லம் நகர் தமிழகத்தில் உள்ள திருவெல்வேலி மாவட்டத்தின் அங்கமாகவும் சிறிது காலம் இருந்தது. மிகப் பழங் காலத்திலேயே இது அரசியல், வாணிபம் ஆகியவற்றிற்குப் புகழ் பெற்ற இடமாக விளங்கி வந்துள்ளது. சீனா, அரேபியா முதலான வெளிநாடுகளுடன் இது வாணிபத் தொடர்பு கொண்டு இருந்தது. சீனாவின் மங்கோலிய மன்னன் கொல்லத்துடன் அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்றும் அறிகின்றோம்.

(கேரளத் தமிழர்களும் அவர்களின் சிக்கல்களும்
உ. சுப்பிரமணியம் பக். 85)

சுற்றி வளைத்து அவர்களின் ரவிக்கைகளைக் கிழித்து அவமானப்படுத்தினர். கிறிஸ்துவ தேவாலயங்கள் கொளுத்தப்பட்டன. சார்லஸ் மீட் பாதிரியார் என்பவரின் உயிருக்கு உலை வைக்கும் முயற்சி நடந்தது. இந்தக் கலவரத்தை அடக்குவதற்கு பிரிட்டிஷ் படைகள் அனுப்பப்பட்டன. ஆனால் திருவிதாங்கூர் அரசு இக்கலவரத்திற்கு காரணமான மலையாளி நாயர்களை மறைமுகமாக ஆதரித்தது. 1821-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 3-ம் தேதி திருவிதாங்கூர் மன்னர் வெளியிட்ட பிரகடனத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

“தமிழ் நாடார் பெண்கள் தங்கள் மார்பகத்தை மறைக்க ஆடை அணிவது நியாயம் அற்றது. சட்டரீதியாக இது தடுக்கப்பட்ட பழக்கம் ஆகும். எனவே எதிர் காலத்தில் அவர்கள் மேலாடை அணியாமல் இருக்கும் படி அறிவுறுத்தப்படுகிறார்கள்”. மேலும் தமிழர்கள் கோயில்கள் கட்டவேண்டும் என்றால் அராங்கத்தின் முன் அனுமதியைப் பெறவேண்டும் என்றும் இந்தப்

பிரகடனம் கூறிற்று. கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்களிடம் புகார் செய்வதற்குப் பதில் எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் அரசு அதிகாரிடம் தான் புகார் செய்ய வேண்டும்” என்றும் எச்சரிக்கப்பட்டார்கள்.

மீண்டும் கலவரம்

1858-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் மீண்டும் தமிழ்ச் கிறிஸ்துவர்களுக்கு எதிராக மலையாளிகள் பெரும் கலவரம் செய்தார்கள். 1859-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி வரையில் இந்தக் கலவரம் நடைபெற்றது. அரசு அதிகாரிகளே முன் நின்று தமிழ்ப் பெண்களின் மேலாடைகளைப் பகிரங்கமாகக் கிழித்து எறிந்தார்கள். இந்தக் கலவரத்தில் 9 தேவாலயங்கள் 3 பள்ளிக் கூடங்கள் நாசம் செய்யப்பட்டன. நாகர் கோவிலில் இருந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரியின் வீடும் கொளுத்தப்பட்டன. இந்தக் கலவரம் உச்சகட்டம் அடைந்தபோது சென்னையில் இருந்த ஆங்கிலேய அரசு தலையிட்டது. ஆங்கிலேய அரசின் நடவடிக்கை

கல்வெட்டுகள் காட்டும் சான்று

திருவிதாங்கூர் அரசு 1941-ல் வெளியிட்ட Topographical List of Inscriptions ன் படி 1100 கல்வெட்டுக்களில் தமிழ்ச் கல்வெட்டுக்கள் மட்டும் 828 உள்ளன.

கி.பி. 18-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை தமிழ் நாட்டரசர்களுக்கு உரிமை உடையதாகவே நாஞ்சில் நாட்டுப்பகுதி இருந்தது.

கல்குளம், முள்ளிறை போன்ற ஊர்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் கி.பி. 900 ஆண்டைச் சார்ந்தவை. அவை தமிழிலேயே உள்ளன.

திருவனந்தபுரம் ஆவணக்களறியில் காணப்படும். கி.பி. 16, 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாஞ்சில் நாடு தொடர்பான ஓலைச் சுவடிகள் தமிழ் எழுத்துக்களிலேயே எழுதப்பட்டிருப்பதை இன்றும் காணலாம்.

இந்தச் செய்திகள் முழுக்கவும் நாஞ்சில்நாடு தமிழ்நாட்டிற்கு உரியது என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

நேர்மையற்ற பணிக்கர்

மாநில புனரமைப்புக் கமிஷனின் தலைவர் சர். பசல் அலி பீகாரைச் சார்ந்தவர். அவருடைய சொந்த மாநிலமான பீகார் பற்றிய விவாதம் கமிஷனில் நடை பெற்ற போது அவர் அதில் கலந்து கொள்ளாமல் வெளியேறி விட்டார். அவருடைய இந்த நேர்மையான நடவடிக்கையை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் கமிஷனின் மற்றொரு உறுப்பினரான கே.எம். பணிக்கரிடம் இத்தகைய நேர்மை இல்லை. தமிழ்நாடு, கேரளம், ஆகியவை பற்றிய பிரச்சினை விவாதிக்கப்படும் போது மலையாளியான அவர் இந்த கமிஷனின் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. குறிப்பாக தேவி குளம், பீர்மேடு தாலுகாக்களைப் பற்றிய பிரச்சினையில் அவர் அளவு கடந்து அக்கரை காட்டி இந்த தாலுகாக்களை கேரளத்துடனேயே இணைக்க வேண்டும் என்று கமிஷனுக்குள்ளேயும், வெளியேயும் பிடிவாதமாக வாதாடி வருகிறார்.

(கே. விநாயகம், சட்டமன்றம் 23-11-55)

களுக்குப் பிறகு திருவிதாங்கூர் மன்னர் பணிந்தார். தமிழர்களுக்கு எதிராக கடைப் பிடிக்கப்பட்ட சகல நடவடிக்கைகளையும் கைவிடுவதாக அறிவித்தார். தமிழ்ப் பெண்கள் மேலாடைகளைத் தரித்துக் கொள்ளவும் தங்கள் மானத்தை காத்துக் கொள்ளவும் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ளலாம் என ஒப்புக் கொண்டார்.

தமிழ் மக்களை மலையாள அரசு துன்புறுத்தியதும் துன்புற்றத் தமிழ் மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்து போராடினர். ஆனால் போராளிகளை அன்றைய அரசு உடனுக்குடன் கொன்று குவித்தது. இத்தகைய கொடும் செயல்களைக் கண்டும் அஞ்சாமல் தமிழர்கள் போராடினர். 18-ஆம் நூற்றாண்டில் மோசஸ், சாலோமோன் அருமைநாயகம், தேவரம், டேவிட், நீலன் போன்றோர் முயற்சியால் திருவிதாங்கூர் முழுதும் இவ்வியக்கம் பரவியது. ஆனால் இப்பெரியவர்கள் மலையாளிகள்

சித்திரவதைக்குள்ளாயினர். மாடுகளையும், தமிழர்களையும் இணைத்து ஏரில் பூட்டி உழுதனர்.

மலையாளி எதிர்ப்பியக்கம்

1810-ஆம் ஆண்டில் பிலிப்பினம் மோசஸ், சாலோமோன், அருமைநாயகம் ஆகியோரின் தலைமையில் மலையாளி எதிர்ப்பு இயக்கம் உருவானது. பின்னர் ஆற்றுார் வேதமாணிக்கம் தலைமையில் அது செயல்பட்டது. அவ்வெதிர்ப்பு இயக்கம் நடத்திய போராட்டத்தில், அவர் படு கொலை செய்யப்பட்டார். 1820-ஆம் ஆண்டு இவ்வியக்கம் புதுப்பொலிவு பெற்றது. பிலிப்பினம் இசக்கிமாடன், மருதூர் குறிச்சி குஞ்சன், கண்ணூர் தச்சன்விளை வேதமாணிக்கம், சடையன், தானிவிளை காளி, பிச்சை, வீமன், ஆற்றுர் காளியான்விளை கருமன், எருக்கலம்விளை மல்லன், வலியந்துறை ஞானப்பிரகாசம் போன்றோர் தலைமையில் போராட்டம் நடந்தது. போராடிய அனைவரையும்

கவிமணி

எஸ்.நத்தானியல்

நேசமணி

தியாகிமணி

ஏ.கே. கோபாலன் பொருமல்

சர்வ தேசியக் கொள்கையில் ஊறித் திளைத்த கம்பூனிஸ்டுத் தலைவரான ஏ.கே. கோபாலன் கேரளத்துக் காரர். எனவே அவர் நெஞ்சில் தான் ஒரு மலையாளி என்ற உணர்வே மேலோங்கி இருந்தது. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த சில பகுதிகளை கேரளத்துடன் சேர்ப்பது என முடிவான பிறகு சென்னை அரசு தவறான செயல்களில் ஈடுபடுவதாக ஏ.கே. கோபாலன் குற்றம் சாட்டினார்.

"மலையாளத்திற்குச் சொந்தமான தேக்கு மரங்களை சென்னை ராஜ்யத்தார் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். திருகொச்சிக் காடுகளில் உலவ வேண்டிய யானைகளை கோவைப்பகுதி காடுகளுக்கு ஒட்டிக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள்.

(ஆதாரம் - திராவிட நாடு 15-7-56)

சிறையில் வர்ம இடங்கள் பார்த்து அடித்தனர். இதனால் சிறையில் சிலர் மடிந்தனர். சிறையிலிருந்து வந்ததும் சிலர் மடிந்தனர். 1822-ஆம் ஆண்டு கொத்தனா விளை இயேசுவடியான் தலைமையில் போராட்டம் தொடர்ந்தது. இப்பெரியாரை மரத்தில் கட்டி வைத்து அடித்தனர். ஆயினும் போராட்டம் தொடர்ந்தது.

மலையாள எதிர்ப்பு இயக்கங்கள்

1822-க்குப் பிறகு மலையாளிகள் தமிழிடம் பொய்கூறி கொத்தடிமைச்சாசனம் மூலம் தமிழின் எஞ்சிய பூமியையும் எழுதி வாங்கினர். மலையாள மொழி வலுக்கட்டாயமாக தமிழர் மீது திணிக்கப்பட்டது. இதனை எதிர்த்துப் பிலிப்புளம் இசக்கிமான் ஓர சிறுபடையுடன் பத்மனாபபுரம் கோட்டைக்கு அருகில் வைத்து மலையாளப் பட்டாளத்துடன் போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றார். தமிழர்களின் முதல் வெற்றி இதுவாகும். 1853-ல் ஜோசப், மாசில்லாமணி என்னும் ஆசிரியர்கள் தலைமையில் இவ்வியக்கம் புதுப்பொலிவு பெற்றது.

வைகுந்தசாமி இயக்கம்

1830-களில் தமிழ் கிறிஸ்துவ மக்களுக்கு எதிரான கொடுமைகள் உச்சக்கட்டம் அடைந்தபோது

வைகுந்தசாமி யின் பக்தி இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. 1809-ஆம் ஆண்டு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள சாஸ்தாகோவில் விளை என்ற கிராமத்தில் வைணவக் குடும்பத்தில் வைகுந்தசாமி பிறந்தார். நாகர்கோவிலிருந்து சில கிலோமீட்டர் தொலைவில் இச்சிற்றுர் அமைந்துள்ளது. இப்போது அந்த ஊர் சுவாமித்தோப்பு என வழங்கப்படுகிறது. அவர் பிறந்த போது அவருக்கு முடிசூடும் பெருமான் என்ற பெயரை வைத்தார்கள். பெருமான் என்ற பெயர் மேல் சாதியினருக்கு மட்டுமே உரியது. எனவே அந்தப் பெயரை மாற்ற வேண்டும் என்று மேல்சாதியினர் உத்திரவிட்டார்கள். எனவே அவர் பெயர் முத்துக்குட்டி என மாற்றப்பட்டது. ஆன்மீகத்தில் அதிக ஈடுபாடு உள்ள ஒரே குடும்பத்தில் தோன்றிய முத்துக்குட்டி தேவாரம், திருவாசகம், ஆழ்வார் பாசரங்கள் அத்தனையையும் ஆர்வமுடன் கற்றார். 22 வயது இளைஞனாக முத்துக்குட்டி ஆனபோது ஆன்மீக விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. தன்னுடைய பெயரை பூர் வைகுந்தர் என்றும் மாற்றிக் கொண்டார். திருவிதாங்கூர் மன்னருக்கும் மேல்சாதியினரின் ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான பிரச்சாரத்தை தொடங்கினார்.

ஜீவா

டி.கே.சனமுகம்

கலைவாணர்

கீழ்ச்சாதி மக்களிடம் இருந்து அநியாயமான முறையில் வரிகளை வசூலிப்பதைக் கண்டித்தார். அச்ச மயத்தில் சுசீந்திரத்துக்கு வந்திருந்த வஞ்சி பலராம வர்ம் மன்னரிடம் மேல்சாதி மக்கள் இவரைப் பற்றி புகார் செய்தார்கள். வைகுந்தசாமி நடத்திவரும் சம பந்தி விருந்துகளைப் பற்றியும் அவர்கள் புகார் கூறினார்கள். வைகுந்தசாமியைக் கைது செய்ய திருவிதாங்கூர் கொண்டு வரும்படி மன்னர் ஆணையிட்டார். அவர் கைது செய்யப்பட்டு கொண்டு செல்லப்பட்ட போது மேல் சாதியினர் கூடி அவர் மீது அவதூறுகளைப் பொழிந்தார்கள். கற்களை எறிந்தார்கள். எதையும் கண்டு கலங்காமல் இருந்த வைகுந்தசாமியை மன்னர் முன்னால் நிறுத்தினார்கள். மன்னர் கேட்ட கேள்வி எதற்கும் வைகுந்தசாமி பதில் கூறவில்லை. திருவிதாங்கூர் பத்மநாபசுவாமி கோவில் பக்கத்தில் சிங்காரத்தோப்பு என்ற இடத்தில் அவர் சிறை வைக்கப்பட்டார். நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதியில் இருந்த அவருடைய பக்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு திருவிதாங்கூர் வந்தார்கள். சிறையில் பல்வேறு கொடுமைகளுக்கு ஆளான போதிலும் கூட அவர் கொஞ்சமும் கலங்கவில்லை. தமிழர்களின் கிளர்ச்சியைக் கண்டு அஞ்சிய திருவிதாங்கூர் மன்னர் ஒரு கைச்சீட்டு எழுதிக் கொடுத்து விட்டுச் செல்லும்படி உத்திரவிட்டார். ஆனால் அதற்கும் அவர் மறுத்து விட்டார். இதன் பிறகு 1838-ஆம் ஆண்டு மார்ச் முதல் நாள் எந்தவித நிபந்தனையும் இல்லாமல் அவரை மன்னர் விடுதலை செய்தார். கூடியிருந்த பக்தர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் அவரைப் பல்லக்கில் தூக்கிக் கொண்டு சுவாமித்தோப்புக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அதற்குப் பிறகு 12 ஆண்டுகள் வரை வாழ்ந்து 1851-ஆம் ஆண்டு அவர் காலமானார். அதுவரை மக்களுக்குத் தொண்டு செய்தார். சமத்துவ நிலையை என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பை நிறுவி சாதிமத வேறுபாடுகளுக்கு எதிராக கடும் பிரச்சாரம் செய்தார். இன்றளவும் அவரது இயக்கம் நின்று நிலவுகிறது. தமிழ்க்கீழ்ச்சாதி மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்டக் கொடுமைகளையும், ஊதியம் இல்லாமல் ஊழியம் செய்யும் படி வற்புறுத்தப்பட்டதையும் கடுமையாக எதிர்த்துப் போராடினார். திருவிதாங்கூர் மன்னரை நீசன் என்றும் வெள்ளை அதிகாரிகளை வெண்ணீசர்கள் என்றும் அவர் வர்ணித்தார்.

தமிழ்ப் பெண்களை மேலாடைகளை அணிந்து கொள்ளும்படியும் ஆண்களை தலையில் தலைப்பாகை அணிந்து கொள்ளும்படியும் அவர் கூறினார். அதுவரை சும்மாடு மட்டும் தரித்து வந்த

தமிழர்கள் கம்பீரமாக தலைப்பாகை அணிந்து கொள்ளத் துவங்கினார்கள். அவர் சொந்த ஊரான சுவாமித் தோப்பில் முந்திரிக்கிணறு என்ற பெயரில் சமுதாயக் கிணறு ஒன்றினையும் அவர் வெட்டினார். ஒவ்வொரு சாதிக்கும் தனித்தனி கிணறுகள் இருந்த காலகட்டத்தில் ஒட்டு மொத்தமாக சமுதாயத்தினர் அனைவருக்கம் பொதுக்கிணறுகளை வெட்டுவிக்கும் பழக்கத்தை அவர் ஏற்படுத்தினார். இதன் விளைக இந்து நாடார்கள் என்றும் கிறிஸ்துவ நாடார்கள் என்றும் பிரிந்து கிடந்த தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு மலையாளிகளுக்கு எதிராகப் போராடினார்கள். வைகுந்தசாமியின் இயக்கம் ஆன்மீக இயக்கமாக மட்டும் இருக்கவில்லை. மாறாக, சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான இயக்கமாகவும் மலையாள ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான இயக்கமாகவும் திகழ்ந்தது. நாஞ்சில் நாட்டுத் தமிழர்கள், மலையாள ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடும் உணர்வைப் பெறுவதற்கு வைகுந்தசாமி இயக்கம் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தது.

தமிழர் விடுதலைக் காங்கிரஸ்

நெய்யூர் காஞ்சான்குழி எம். குஞ்சன்நாடார் 1923-ஆம் ஆண்டில் திருவிதாங்கூர் மக்களின் துன்பம் கண்டு தமிழர் விடுதலைக் காங்கிரஸ் என்னும் இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். இவ்வியக்கம் மலையாளிகளையும் வெள்ளையர்களையும் எதிர்த்து வந்தது. எம். சுப்பிரமணியநாடார், ஏ. பொன்னம்பலநாடார், கல்லங்குழி பாக்கியநாதன், பரமானந்தம், கருத்துடையான், மாசாளிமுத்து, தாளக்கவிளை செறியான், சிவஞானம், குளச்சல் பண்டாரவிளை நாராயணன் நாடார் போன்றோர் இவ்வியக்கத்தைக் கட்டிக்காத்து வந்தனர். இவர்கள் பெரும் வீரர்களாகக் காணப்பட்டனர்''.

தமிழர் கட்சி

1935-ல் அப்பாவு ஆசன் தலைமையில் களியாக் காவியைத் தலைமையகமாகக் கொண்ட தமிழர் கட்சி என்னும் அரசியல் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது.

திருவிதாங்கூர் அரசும் மலையாள ஆதிக்கச் சாதி வெறியர்களும் தமிழர்களுக்கு எதிராக நடத்தி வந்த கொடிய ஆட்சியில் தமிழர்களுக்கு யாதொரு வாய்ப்பும் தரப்படவில்லை. தாய்மொழிக் கல்வியும் மறுக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் குறிப்பாக தேவிசுளம், பீர்மேடு பகுதிகளில், மலையாளிகள் குடியேறுவதை அரசே ஊக்குவித்தது. இத்தகைய செயல்களின் விளைவாக, தமிழர்களிடையில் அச்ச உணர்வும், தமிழ் தாய்

கம் காக்கப்பட வேண்டுமென்றும் உணர்வும் உருவானது.

தமிழைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியாக 1937 மே மாதத்தில் திருவனந்தபுரத்தில் நடந்த ஒரு தமிழர் மாநாட்டில் மலையாளத் திணிப்பு, அரசுப் பணிகளில் தமிழர் புறக்கணிப்பு கொடிய வரித்தண்டல் ஆகிய பல்வேறு அவலங்களும் ஆராயப்பட்டன.

தமிழ் மாவட்ட கோரிக்கை

1938 அக்டோபரில் இராசக்க மங்கலத்தில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில், தமிழர்களுக்கெனத் தனி மாவட்டம் வேண்டுமென்றும் கோரிக்கை முன் வைக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, தமிழ்ச் சங்கமும் அமைக்கப்பட்டது.

காங்கிரசு போட்டி

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தமிழ்ப் பகுதிகளில் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளைத் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியே கவனித்து வந்தது. அப்போது மலபார் மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த கேள்ப்பன் இப்பகுதியில் காங்கிரஸ் வேலைகளை மலபார் மாகாண காங்கிரஸ்தான் மேற் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். காங்கிரஸ் மேலிடத்தின் ஒப்புதலையும் அவர் பெற்றார். நாகர்கோவிலில் காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்த டாக்டர் எம்.இ. நாயுடு இதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்.

காந்தியின் யோசனை புறக்கணிப்பு

திருவிதாங்கூரில் 1939-ஆம் ஆண்டு சமஸ்தான காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அன்று திவானாக இருந்த சர்.சி.பி. இராமசாமி அய்யரைப் பதவியில் இருந்து நீக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்து சமஸ்தான காங்கிரஸ் போராட்டத்தை நடத்தியது. சர்.சி.பி. இராமசாமி அய்யரை நீக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை தனி மனிதனுக்கு எதிரான போராட்டம் எனவே அதை நிறுத்தி விட்டு பொறுப்பாட்சி ஏற்பட வேண்டும் என்று போராடுவதுதான் சிறந்தது என காந்தியடிகள் கூறிய அறிவுரையை அவர்கள் ஏற்கவில்லை. ஆனால் காந்தியடிகளின் அறிவுரையை தமிழர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு திவானுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஈடுபட மறுத்து விட்டார்கள். இதன் காரணமாக தமிழர்களை மலையாளிகள் வெறுத்தார்கள்.

மலையாளப் பிரதேச காங்கிரஸ் மூன்று பிரிவாக செயல்பட்டது. அதாவது மலபார் மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி, கொச்சிபிரஜா மண்டல். திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான காங்கிரஸ் ஆகிய மூன்று அமைப்புகளின் தலைவர்களும் ஒன்று கூடி காசர்கோடு முதல் கன்னியாகுமரி வரையுள்ள பகுதிகளை கேரள மாநிலமாக ஆக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தனர். இம்முடிவினை குமரி மாவட்டத்தில் அமுல்படுத்த அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள். 1945-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18-ம் தேதி நாகர்கோவிலில் எஸ். சிவன் (பிள்ளையின்) வீட்டில் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான காங்கிரஸ் டிவிஷனல் கமிட்டிக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. திருவாங்கூர் சமஸ்தான காங்கிரசின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான பொன்னரை ஸ்ரீதர் கன்னியாகுமரி முதல் காசர்கோடு வரை கேரள மாநிலம் அமைக்க வேண்டும் எனப் பேசினார். அவரின் இக்கருத்தை இளைஞரான பி.எஸ். மணி கடுமையாக எதிர்த்தார். "பொறுப்பாட்சிக்காக போராட வேண்டிய கட்டத்தில் நாஞ்சில் நாட்டையும், சேர்த்து கேரள மாநிலம் அமைக்க காங்கிரஸ் திட்டமிடுவது தமிழர்களுக்குச் செய்யும் துரோகமாகும். திருவாங்கூரில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகள் தமிழ் நாட்டோடுதான் இணைக்கப்பட வேண்டும் திருவாங்கூர் தமிழ்ப் பகுதிகள் நீங்கலாக கேரள மாநிலம் அமைப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை" என்று முதன் முதலாக புரட்சிக் கொடியை உயர்த்தினார்.

ஆனால் அவருடைய பேச்சு எடுபடாததால் அக் கூட்டத்திலிருந்து வெளிநடப்பு செய்தார். வெளியில் வந்த பி.எஸ். மணி "நாஞ்சில் தமிழர் காங்கிரஸ்" என்ற தனி அமைப்பை உருவாக்கி திட்டம் தீட்டினார். ஆனால் தமிழறிஞரான பி. சிதம்பரம் (பிள்ளையின்) அறிவுரையின் பேரில் "அகில திருவிதாங்கூர் தமிழர் காங்கிரஸ்" என மாற்றப்பட்டது. 1945-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 14-ம் தேதி இந்தப் புதிய அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அந்தப் புதிய அமைப்பின் முதல் அலுவலகம் பி.எஸ். மணியின் 'மணிமலர்' நிலையத்தில்தான் செயல்பட்டது. 1946-ஆம் ஆண்டு இந்த அமைப்பின் பெயர் "திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்" என மாற்றப்பட்டது. இந்த அமைப்பின் முதல் தலைவராக எஸ். நத்தானியல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1946-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 24-ம் தேதி நத்தானியல் தலைமையில் இரா. வேலாயுதப் பெருமாள்,

பி.எஸ். மணி, வி. தால், ஆகியோர் கொண்ட தூதுக்குழு சென்னைக்குச் சென்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவராக இருந்த காமராசர், எம். பக்தவத்சலம், தினமணி ஆசிரியர் டி.எஸ். சொக்கலிங்கம், துணை ஆசிரியர் ஏ.என். சிவராமன், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் ப. ஜீவானந்தம், கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன், டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள் ஆகியோரைச் சந்தித்து திருவிதாங்கூர் தமிழ்ப் பகுதிகளை தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கவேண்டும் என வற்புறுத்தினார்கள். அப்போது சென்னை வந்திருந்த காந்தியடிகளைச் சந்திக்க இந்த தூதுக்குழு முயற்சி செய்தது. காந்தியடிகளை சந்திக்க முடியாததால் தங்களது கோரிக்கைகள் அடங்கிய ஒரு விண்ணப்பித்தினை காந்தியடிகளிடம் அளிப்பதற்கு இக்குழு ஏற்பாடு செய்தது. மகாத்மா காந்தியிடமிருந்து இக்குழுவினருக்குக் கிடைத்த பதில் சாதகமாக இல்லை. ஆனாலும் அவர்கள் மனம் சோர்ந்து விடவில்லை. 1946-ஆம் ஆண்டு மார்ச் முதல் வாரத்தில் திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் கூட்டம் நடந்தது. தமிழ்நாட்டோடு இணைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி நாஞ்சில் மாவட்டம் முழுவதிலும் ஊர்வலங்கள், கூட்டங்கள் நடத்துமாறு இக்குழு வேண்டுகோள் விடுத்தது. நத்தானியல் உள்பட பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அதே ஆண்டு அக்டோபர் 25-ம் தேதி தொடங்கி ஒரு வார காலம் தமிழரசு கழகத் தலைவர் ம.பொ.சிவஞானம் குமரி மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்து கூட்டங்களில் பேசினார்.

1947-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் நத்தானியல் தலைமையில் மீண்டும் ஒரு தூதுக்குழு சென்னை சென்றது. தமிழ்நாட்டின் தலைவர்கள் பலரையும் சந்தித்துப் பேசியது.

தேர்தல்

1947-ல் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் தேர்தல் அறிவிக்கப்பட்டது. சமஸ்தான காங்கிரசு கட்சிக்கும் திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசுக் கட்சிக்கும் இடையே பெருத்த போட்டி நிலவியது. மாங்காடு, கீழ்க்குளம் ஆகிய இடங்களில் தமிழர்களின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தப்பட்டது. வலுத்த எதிர்ப்பிற்குப் பிறகும் மொத்தமிருந்த 18 இடங்களில் 13 இடங்களை அத்திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசுக் கட்சி கைப்பற்றியது.

தேர்தலுக்குப் பின்னர் நிலைமை மிகச் சிக்கலானது. தமிழர் மீது தனிப்பகை கொண்ட பட்டம் தாணுப்

பிள்ளையின் அன்றைய அரசு தமிழர்களுக்கு எதிரான தனது அடக்குமுறையைத் தீவிரப்படுத்தியது. செல்லையன் நாடார் மாங்காடு தேவசகாயம் ஆகியோர் கட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சங்கரன் நாடார் என்பவர் உயிருடனே கிணற்றில் வீசியெறியப்பட்டார். பலர் சித்திரவதைப் படுத்தப்பட்டனர்.

1949-ஆம் ஆண்டு திருவிதாங்கூர், கொச்சி சமஸ்தானங்களின் இணைப்பு நடைபெற்றது. இச்சமயத்தில் தமிழ்ப் பகுதிகளைத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்க வேண்டும் என திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்காரர்கள் போராட்டம் நடத்தினர்.

நத்தானியல், காந்திராமன், பி.எஸ். மணி, ஆர்.கே. ராம், ஆகியோர் போராட்டத்திற்கு முன்னதாகவே கைது செய்யப்பட்டார்கள். இதைத் தொடர்ந்து பெரும் கிளர்ச்சி வெடித்தது. மத்திய உள்துறை அமைச்சராக இருந்த சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் இச்செய்தியை அறிந்ததும் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் காமராசரை நாகர்கோவிலுக்கு அனுப்பி நிலைமையை அறிந்து வர ஆணையிட்டார். அதற்கிணங்க நாகர்கோவில் வந்த காமராசரை நத்தானியல் சந்தித்துப் பேசினார். காமராசர் தலையிட்டதன் விளைவாக கைது செய்யப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் திருவிதாங்கூர் கொச்சின் அரசு விடுதலை செய்தது. 1947-ஆம் ஆண்டு முதல் 1950-ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வல்லபாய் பட்டேலை 5 முறை நத்தானியல் சந்தித்தார். திருவிதாங்கூர் தமிழ்ப் பகுதிகள் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்பட வேண்டியதற்கான ஆதாரங்களை அவருக்கு விளக்கினார்.

1950-ஆம் ஆண்டு இறுதியான சந்திப்பு நிகழ்ந்த போது உங்கள் பகுதியை தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்க ஆவன செய்வேன் என பட்டேல் வாக்களித்தார். ஆனால் அந்த வாக்குறுதியை அளித்த சிவ மாதங்கனியேயே அவர் காலமானார்.

6-1-50-ல் குமரிமுனையில் 'தமிழ்நாடு எல்லை மாநாடு' நடைபெற்றது. மார்ஷல் தேசமணி இதன் வரவேற்புக்குமுத் தலைவராக இருந்து மாநாட்டைச் சிறப்பாக நடத்தினார். இம்மாநாட்டில் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை மற்றும் தலைவர்கள் கலந்து கொண்டனர். இம்மாநாடு பெரும் அரசியல் திருப்பத்திற்கு வழி வகுத்தது.

1951-ஆம் ஆண்டு திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசின் தலைமைப் பொறுப்பை மார்ஷல் நேச

நேருவும் மலையாளிகளும்

மாநில புனரமைப்புக்குழு நீதிபதி பசல் அலி தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது. அதில் சர்தார் கே.எம். பணிக்கர் ஒரு உறுப்பினராக இருந்தார். இந்தக் குழு தென்னிந்தியா வந்து விசாரணை நடத்தியது. மலையாளிகள் மனப்போக்கு எப்படி இருந்தது என்பதற்கு பிரபல மலையாள வழக்கறிஞர் மள்ளர் கோவிந்த பிள்ளை என்பவரின் கூற்று சரியான சான்று ஆகும்:

கொல்வ கொளத்தூர் என்னும் ஊரில் கூடிய நாயர் சமுதாயக் கூட்டத்தில் அவர் பின்வருமாறு பேசினார்:

"இந்தியாவில் எங்கெங்கும் மலையாளிகள் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள காலம் இது. நமது சர்தார் கே.எம். பணிக்கர் கூறுவது பிரதமர் நேருவுக்கு வேதவாக்கு ஆகும். பணிக்கரும் அவர் கூட்டத்தினரும் நினைப்பதைப் போலவே காரியங்கள் முடிவாகின்றன. சர்வதேச நெருக்கடியான பரிகாரம் காணும் அதிகாரமுள்ள பதவியில் அமர்த்தப்பட்டு இருப்பவர் வி.கே. கிருஷ்ண மேனன் ஆவார். வெளிநாட்டுத் துறை இணை அமைச்சராக பதவி வகிப்பவர் திருமதி. லட்சுமி மேனன் ஆவார். பீஜிங், மாஸ்கோ, வாஷிங்டன் ஆகிய இடங்களில் இன்று பாரத நாட்டின் சார்பில் தூதுவர்களாக இருப்பவர்கள் மலையாளிகளே. இந்திய ஜனாதிபதியின் மூன்று மெய்க்காப்பாளர்களில் இருவர் மலையாளிகளே.

நேருவின் அந்தரங்கச் செயலாளர் எம்.ஓ. மத்தாய் என்னும் மலையாளிதான்.

அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரில் ஒருவர் மாதவன் நாயர் என்னும் மலையாளியே. இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் பிரதான எதிர்க்கட்சித் தலைவராக உள்ள ஏ.கே. கோபாலன் ஒரு மலையாளியே."

பிரதமர் நேருவைச் சுற்றிலும் உள்ள பதவிகளில் அமர்ந்திருந்த அனைத்து மலையாளிகளும் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளைப் பிரித்துக் கேரளத்துக்குத் தர வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த முனைப்புடன் செயல்பட்டனர். அவர்களின் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு நேரு பணிந்தார்.

பணிக்கரின் இனவெறி

"நான் பலவ் அலி கமிஷனைப் பேட்டி கண்ட போது, அக்கமிஷன் அங்கத்தினரான கே.எம்.பணிக்கர் என்னிடம் சுமார் அரைமணி நேரம் உரையாடினார் - இல்லை. திரு. கொச்சி ராஜ்யத்திலுள்ள தமிழ்த் தாலுகாக்கள் பற்றி என்னுடன் வாய்ச் சண்டை நடத்தினார். தேவிஞளம், பீர்மேடு தாலுகாக்களைத் தமிழகத்துடன் இணைக்குமாறு தமிழரசுக் கழகம் கோருவது அநியாயமென்றும் கமிஷன் அதனை ஏற்க முடியாது என்றும் பணிக்கர் ஆவேசமாகக் கூறினார். அவரதுபோக்கு எனக்கு வியப்பைத் தந்தது. அதனால் நான் "தாங்கள் மலையாளிகள் சார்பில் என்னுடன் வழக்காடுகிறீர்களா? அவ்வது கமிஷன் உறுப்பினர் என்ற வகையில் என்னை விசாரணை நடத்துகிறீர்களா? என்று கேட்டேன் இதன் பின்னர் பணிக்கரின் ஆவேசம் தணிந்தது.

தமக்கு ஏற்பட்ட ஆவேசத்திலே தம்மை மறந்தவராகி, "தேவிஞளம் - பீர்மேடு பகுதியிலே தமக்குச் சொந்தமான தோட்டங்கள் இருப்பதாகவும்" பணிக்கர் கூறினார். "அவற்றை நான் எப்படி தமிழ்நாட்டிடம் விட்டு விட முடியும்?" என்றும் கேட்டார். அத்துடன் நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள கூடலூர் தாலுகா வுக்காகவும் பணிக்கர் என்னுடன் வாதாடினார்."

(ம.பொ.சி. "எனது போராட்டம்" பக். 745)

மணி ஏற்றார்.

அவர் தலைமையில் நி.த.நா. காங்கிரசு மக்கள் இயக்கமாக மலர்ந்தது. எழுச்சி மிக்க போராட்டங்கள் வெடித்தன.

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்திலுள்ள நடை பெற்ற தேர்தலில் மலையாளிகளின் சபஸ்தான காங்கிரசுக்கோ கம் யூனிட்களின் ஐக்கிய முன்னணிக்கோ பெரும் பான்மை கிடைக்கவில்லை. நி.த.நா. காங்கிரசின் 8 உறுப்பினர்கள் யாரை ஆதரிக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் அமைச்சரவை அமைக்க முடியும் என்ற நிலை உருவாயிற்று.

சென்னை மாநில அமைச்சராக இருந்த எம். பக்தவத்சலம் பாலையங்கோட்டை வந்து இருதரப்பினரையும் கூட்டி வைத்துப் பேசினார். இதன் விளைவாக

ஒரு உடன்பாடு ஏற்பட்டது. ஆட்சி அமைக்க சமஸ்தான காங்கிரசுக்கு ஆதரவளிப்பது என்றும் திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசுக்கு அமைச்சரவையில் இடம் தருவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டு சிதம்பரநாதநாடார் அமைச்சரானார்.

1954-ஆம் ஆண்டில் தேவிகுளம் பீர்மேடு பகுதியில் தமிழர்களை திட்டமிட்டு வெளியேற்றும் நிலைமையை ஆராய்வதற்காக நேசமணி தலைமையில் மூவர் குழு அங்கு சென்றது. அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில்டைக்கப்பட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து பெரும் போராட்டம் வெடித்தது. குஞ்சன் நாடார் தலைமையில் நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் சிறைப்பட்டனர். மலையாள அரசு கடுமையான அடக்கு முறைகளைப் பிரயோகித்தது.

இப்போராட்டத்தில் தி.மு.க., கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தொண்டர்களும் கலந்து கொண்டு சிறை சென்றனர்.

இப்போராட்டத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் கலந்து கொண்டது. 6-8-54 அன்று நாகர்கோவில், செங்கோட்டை நீதி மன்றங்களின் முன்பாக தி.மு.க. தொண்டர்கள் மறியல் போராட்டம் நடத்திக் கைதானார்கள்.

1954-ல் தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகளில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மீது அரசு நடத்திய அடக்குமுறைகளைக் குறித்து உசாவி அறிக்கை யொன்றினை முன் வைப்பதற்கெனத் திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசுக் கட்சியின் சார்பாக நேசமணி, சிதம்பரநாதநாடார், ரசாக் ஆகியோர் அடங்கிய குழு அங்கு சென்றது. அக்குழுவினர் அப்பகுதியை அடைந்த போது அரசு அங்கு 144 தடை உத்தரவைப் பிறப்பித்தது. தொழிலாளர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளவிடாது அவர்களைத் தடுத்தது. தடையை மீறிச் சென்ற அம்மூவரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர்.

தேவிகுளம், பீர்மேடு தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மீதான அடக்குமுறைக்கு எதிராக குஞ்சன் நாடார் தலைமையில் ஒரு போராட்டக்குழு அமைத்திட, அப்போராட்டம் தொடர்ந்தது. தேவிகுளம், பீர்மேடு பகுதிகளில் அணியணியாகச் சென்று தடையை மீறும் போராட்டம் நடந்தது. அப்போராட்டத்தில் தி.மு.க. சார்பில் மதுரை முத்து கலந்து கொண்டார்.

1954-ஆகஸ்டு 11-ம் நாள் தமிழர் விடுதலை நாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்று தமிழர் பகுதிக

ளில் முழுக் கடையடைப்பு நடத்தப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். மாணவர்கள் வகுப்புகளைப் புறக்கணித்தனர். அரசு அலுவலகங்களின் முன்னால் மறியல் போராட்டம் நடந்தது.

அதனால், மார்த்தாண்டத்தில் மாணவர்களின் மீது தடியடி நடத்தப்பட்டது. பெரும் கலகம் வெடித்தது. மார்த்தாண்டம், புதுக்கடை, குழித்துறை ஆகிய இடங்களில் துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடத்தப்பட்டன. பலர் கொல்லப்பட்டனர். திருவட்டாறு, குழித்துறை, தக்கலை, புதுக்கடை, இரணியல், சசீந்திரம் காவல் நிலையங்கள் நிரம்பி வழிந்தன.

புதுக்கடையில் துப்பாக்கிச் சூடு நடந்த போது அந்த இடத்திலிருந்து உயிர் தப்பக் கலைந்து ஓடிய மக்களைச் சந்து பொந்துகளில் வழிமறித்து காவல்துறையினர்கள் வெறி கொண்டு தர்க்கினர். போராட்டத் தளபதியான குஞ்சன் நாடார் தளைப்படுத்தப்பட்டுக் காவல் நிலையத்தில் வைத்துக் கடுமையாகத் துன்புறுத்தப்பட்டார். அதனாலேயே அவர் உயிர்துறக்கவும் நேர்ந்தது. இவற்றால் பீதியுற்ற குமரித் தமிழர்கள் மலைப்பகுதிகளுக்கும் அண்டையிலுள்ள நெல்லை மாவட்டத்திற்கும் தப்பியோடினர்.

போராட்டங்களின் போது கைதுசெய்யப்பட்ட மாணவர்களையும் இளைஞர்களையும் காவல்துறை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று காடுகளுக்குள் பல கல் தொலைவில் தனித்தனியாக விட்டு விட்டு வந்தது. இவ்வடக்கு முறைகள் அனைத்தையும் மீறிக் குமரி இளைஞர்கள் அப்போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். 'திரும்பி வந்தால் மகன்' என்று தாளில் பச்சை இரத்தத்தால் எழுதி வைத்து விட்டு இரண்டு மாதகாலம் வீட்டை விட்டுத் தலைமறைவாக இருந்த மாணவர்கள் பலரும் இளைஞர்களும் அவ்வெல்லைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

இணைப்பு விழா

மாநிலப் புளரமைப்புக் குழுவின் பரிந்துரைக் கேற்ப தோவானை, அகஸ்தீஸ்வரம், கல்குளம், விளவங்கோடு, செங்கோட்டை நகர்ப்பகுதி ஆகியவை தமிழ்நாட்டோடு இணைக்கப்பட்டன. இவற்றை நெல்லை மாவட்டத்தோடு இணைப்பதாக இருந்தது. இது சம்பந்தமாக தமிழக முதல்வர் காமராசரை மார்ஷல் நேசமணி பாளையங்கோட்டையில் சந்தித்து இணையவிருக்கிற பகுதிகளை கன்னியாகுமரி

மாவட்டம் என்ற பெயரில் தனி மாவட்டமாக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். இக்கோரிக்கையை காமராசரும் ஏற்றார். 1956 நவம்பர் முதல் நாளில் நாகர்கோவிலில் இணைப்பு விழா நடைபெற்றது. முதலமைச்சர் காமராசர், அமைச்சர் எம். பக்தவத்சலம் ஆகியோர் கலந்து கொண்ட இணைப்பு விழாவில் மார்ஷல் நேசமணி மற்றும் தி.த.நா காங்கிரசு தொண்டர்கள் பாராட்டப் பெற்றனர். பின்னர் தி.த.நா காங்கிரசு தமிழ்நாடு காங்கிரசோடு இணைந்தது. குமரி மாவட்ட

காங்கிரசுக் கமிட்டியின் தலைவராக மார்ஷல் நேசமணி நேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

தாய்த் தமிழகத்தோடு இணைய வேண்டும் என நாஞ்சில்நாட்டுத் தமிழர்கள் நடத்திய வீரமிகு போராட்டம், ஓரளவு தமிழ் மண்ணை மீட்டித் தந்தது. இதற்காக உயிர் நீத்த தியாகிகள், அடக்குமுறைகளுக்கு நடுவே அயராது போராடிய தலைவர்கள், தொண்டர்கள், மக்கள் ஆகிய அனைவரையும் தாய்த் தமிழகம் நன்றியுணர்வோடு நினைவு கூர்கிறது.

காமராசரின் கள்ளப் புள்ளி விவரம் கேள் முதுலமைச்சரின் குற்றச்சாட்டு

திருவாங்கூர் கொச்சின் மாநில முதலமைச்சராக இருந்த கேசவன் பிள்ளை பின்வருமாறு கூறினார்.

“தேவிசுளம் - பீர்மேடு தாலுகாக்கள் திருவிதாங்கூரின் ஜீவாதார இரண்டு நதிகளின் பிறப்பிடமாகும். பெரியாறு, பம்பையாறு ஆகிய நதிகள் இங்கு தான் உற்பத்தியாகின்றன. பெரியாறு, பம்பை ஆகிய நதிகளின் தண்ணீர் நமக்குக் கிடைக்காமல் போகுமானால் திருவிதாங்கூர் - கொச்சின் மாநிலம் பாண்டிய நாடாகவும், பாண்டிய நாடு திருவிதாங்கூர் - கொச்சியாகவும் மாறும். கொச்சியிலும், என்னாகுளத்திலும் உள்ள சுத்த தண்ணீர் இதனால் பாதிக்கப்படும். செவ்வறை வரையில் உள்ள பகுதிகளில் விவசாயம் பாதிக்கப்படும். வேளிக்கால சுகவாசஸ்தலமான ஆலவாய் நகரில் இப்போது கிடைக்கும் வசதிகள் இனிமேல் பாதிக்கப்படும். பறவூர் தாலுகா முழுவதும் பாலைவனம் ஆகும். பெரும்பாலும் உள்ள லிட்ட இரிகேஷன் திட்டம் வீணாகிவிடும். பம்பையாறு மத்தியதிருவிதாங்கூரின் ஜீவநாடி ஆகும். குட்டநாட்டின் செழிப்பான விவசாயமும், அதிலிருந்து சபரிமலை வரை உள்ள வளமான பூமியும் நசித்துப்போய் பயனற்றதாகிவிடும். அதோடு திருவிதாங்கூரும் நாசமாகும்.

திரு-கொச்சியை உட்கிரிக்கும் இவ்வளவு பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்ய தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் காமராசர் கள்ளப் புள்ளிவிவரங்களின் மூலம் டில்லியை நிர்ப்பந்தித்து ஒரு முடிவு ஏற்படச் செய்வாரானால் அந்த முடிவை எதிர்த்து முறியடிக்க நமது அரசும் மக்களும் ஒன்று திரண்டு தீவிரமாகப் போராடியாக வேண்டும். மக்களின் நலத்திற்காக ஒரு அரசு செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய முடியாவிட்டால் அந்த அரசு இல்லாதிருப்பதே மேல். தேவிசுளம் பீர்மேடு நம்மை விட்டு பிரிந்து போவது என்பது மிக மிகப் பயங்கரமான நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒரு மாபெரும் ஆபத்தாகும்.

(தினமலர் 16-11-55)

வட எல்லை மீட்புப் போராட்டம்

தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் ம.பொ. சிவஞானம் தலைமையில் 'வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு' ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் செயலாளராக கே. விநாயகம் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டார். இக்குழுவில் மங்கலம்கிழார் சித்தூர் நகர்மன்ற முன்னாள் தலைவர் சி.வி.சீனிவாசன், தணிகை என். சுப்பிரமணியம், தியாகராசன், சுப்பிரமணிய முதலியார், சித்தூர் வழக்கறிஞர் என் அரங்கநாத முதலியார், திருவாலங்காடு ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் திருமலைப்பிள்ளை, காஞ்சி சோதிடர் சடகோபாச்சாரியார், ந.அ. ரசீத் ஆகியோர் அங்கம் வகித்தனர்.

திருத்தணி, சித்தூர் நகரம், நகரி ஆகிய ஊர்களில் வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்பு மாநாடுகளை இக்குழு நடத்தியது. இம்மாநாடுகளில் ம.பொ.சி. செங்கல்வராயன், திருமதி சரசுவதி பாண்டிரங்கம், முன்னாள் அமைச்சர் குருபாதம் மற்றும் உள்ளூர் பிரமுகர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டு பேசினார்கள்.

25.3.53-ல் டில்லியில் நாடாளுமன்றத்தில் பிரதமர் நேரு அறிவித்தபடி அமைக்கப்படவிருக்கும் எல்லைக் கமிஷன் சித்தூர் மாவட்டம் பற்றியும் விசாரணை நடத்துமா என்று கேட்டு பிரதமர் நேருவுக்கு வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழுவின் சார்பில் ஒரு கடிதம்

அனுப்பப்பட்டது. அக்கடிதத்திற்கு எத்தகைய பதிலும் வரவில்லை.

ஆந்திரத் தலைவர்களான என். சஞ்சீவரெட்டி, பிரகாசம் ஆகியோர் சித்தூர் மாவட்டம் பற்றிய விசாரணை நடத்த எல்லைக் கமிஷனுக்கு அதிகாரமில்லை என்று அறிக்கை வெளியிட்டனர். சித்தூர் மாவட்டத்தில் திருப்பதி, திருக்காளத்தி, சித்தூர், திருத்தணி, பல்லவனேரி, கங்குந்திக் குப்பம் ஆகிய ஆறு தாலுக்காக்களைத் தமிழகத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்று வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு வற்புறுத்தியது. இவற்றில் திருப்பதி, காளத்தி, பல்லவனேரி, கங்குந்திக் குப்பம் ஆகிய தாலுக்காக்களில் வாழும் தமிழர்கள் தெலுங்கும் பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானவர்கள். எனவே அவர்களையும் தெலுங்கர்களாகக் கணக்கெடுத்துவிட்டார்கள். மேலும் தார் கமிஷன் அறிக்கையில் மொழிவாரியாக மாநிலங்களைப் பிரிக்கும் போது மலை அல்லது ஆறு போன்ற இயற்கை அரண்களை எல்லையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இதிலே மொழி வரம்பு வேறுபட்டாலும் அதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கக் கூடாது என்றும் கூறியிருந்தது. அந்த வகையில் பார்த்தாலும் ஆந்திராவிற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையே இயற்கை அரணாக திருப்பதி மலை அமைந்திருக்கிறது. மேலும் சென்னை நகரம் எந்த மாநிலத்தோடு சேர்கிறதோ அந்த மாநிலத்தோடு சித்தூரை இணைக்க வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி திருப்பதி வக்கீல்கள் சங்கம், திருப்பதி - திருமலை தேவஸ்தான போர்டு ஆகியவை தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியுள்ளன. திருப்பதி, சித்தூர் நகர்மன்றங்கள் கூட இதைப்போன்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியுள்ளன. இப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஆந்திரர்கள் கூட சென்னையோடு அதிக தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். ஆந்திர மாநிலத்தில் தலைநகராக ஹைதராபாத் அமையுமானால் அது சித்தூரிலிருந்து 500 மைல் தொலைவிற்கு அப்பால் இருக்கும். ஆனால் சென்னை நகரமோ 90 மைல் அருகாமையில் இருக்கும். எனவே தமிழ்நாட்டுக்கு சேர்ந்திருப்பதுதான் நல்லது என அவர்கள் கருதினார்கள். சித்தூர், திருப்பதி ஆகிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த ஆந்திரர்கள் கூட இவ்வாறு கருதுவதைக் கண்ட ஆந்திரத் தலைவர்களான அனந்தசயனம் அய்யங்கார், வரதாச்சாரி ஆகியோர் அதிர்ச்சியடைந்து சித்தூர் மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்து

தங்களுக்கு ஆதரவு திரட்ட பெரும் முயற்சி செய்தார்கள். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் எவரும் இம்மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்து மக்களின் ஆதரவைத் திரட்ட எத்தகைய முயற்சியும் எடுக்காதது வருந்தத்தக்கதாகும். ம.பொ.சி., விநாயகம் ஆகிய இருவர் மட்டுமே சுற்றுப் பயணம் செய்து ஆதரவு திரட்டினார்கள்.

வடக்கு எல்லையை மீட்கும் போராட்டத்திற்கு தமிழக மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டுவதற்காக ஏப்ரல் 5-ம் தேதியன்று தமிழகம் எங்கும் சித்தூர் தினம் கொண்டாடும்படி வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு அறிக்கை வெளியிட்டது. அதற்கிணங்க தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் ஊர்வலங்களும், பொதுக்கூட்டங்களும் நடத்தப்பட்டன. சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள ஊராட்சி மன்றங்களில் இந்தக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு பிரதமர் நேரு, முதலமைச்சர் ராஜாஜி ஆகியோருக்கும்

அனுப்பப்பட்டன. 9.4.53 அன்று சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள தமிழ்த் தாலுகாக்களில் கடையடைப்பும், பொது வேலை நிறுத்தமும் நடத்தப்பட்டன. இதைத் தொடர்ந்து 15 நாட்களுக்கு மறியல் போராட்டம் நடைபெற்றது.

12.5.53 அன்று மீண்டும் ஒரு மறியல் போராட்டத்தை வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு தொடங்கிற்று. மே 18-ம் தேதியன்று புத்தூரில் ம.பொ.சி., அவர்கள் பேசலிருந்த ஒரு கூட்டத்தில் ஆந்திரர்கள் பெரும் கலவரம் செய்தார்கள். இதையொட்டி தடியடிப் பிரயோகம் செய்து கூட்டத்தைப் போலீஸ் கலைத்தது. ம.பொ.சி.கே. விநாயகம், மங்கலங்கிழார், தியாகராஜன், சித்தூர் சீனிவாசன் உட்பட பலர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

21.5.53-ல் முதலமைச்சர் ராஜாஜி கீழ்க்கண்ட அறிக்கையை வெளியிட்டார். "தனி ஆந்திர மாநிலம் பிரிந்த பிறகு அதன் எல்லையை வரையறுக்க எல்லைக்

“நான் தெலுங்கனாக ஆக்கப்பட்டேன்”

சித்தூர் மாவட்டம் ஆந்திரர்களின் மாவட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் சித்தூர் மாவட்டம் பல மொழியினர் கூடி வாழும் மாவட்டம் ஆகும். தமிழர்களே பெருவாரியாக இங்கு வாழ்கின்றனர். ஆனாலும், தாலுகா அலுவலகங்கள், போலீஸ் நிலையங்கள், நீதிமன்றங்கள், பதிவாளர் அலுவலகங்கள் ஆகியவற்றில் தெலுங்கில் மட்டுமே ஆவணங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று உத்திரவிடப்பட்டுள்ளது. கடந்த 1908-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவ்வாறு தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இதன் விளைவாக அங்கு வாழும் தமிழர்களுக்கு தங்கள் தாய்மொழியைக் கற்கும் வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விட்டது. நான் சித்தூர் மாவட்டத்தில் பிறந்தவன். ஆனாலும் தெலுங்கு மொழி படிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டேன். மாவட்டக் கழக ஆட்சியின் போது தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் அறவே ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டன. தெலுங்கு பள்ளிக் கூடங்களில் படிக்க வேண்டிய கட்டாயம் தமிழர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்டது. ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபோது அனேகமாக எவ்வாறு முதலமைச்சர்களும் தெலுங்கர்களாகவே இருந்தனர். பனகல்ராஜா, பி. முளிசாமி நாயுடு, சர் கே.வி. ரெட்டி, பொப்பிலிராஜா, போன்ற ஆந்திரர்கள் முதலமைச்சர்களாக இருந்த போது (அவர்களில் இருவர் சித்தூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) இம்மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தெலுங்கு மொழி பேசுவார்களாக ஆக்கப்பட்டனர். இம்மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் வன்னியர்கள் ரெட்டிகள் என்ற பட்டம் பூண்டனர். நானே கூட ரெட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறேன். ஆனால் நான் முழுக்க முழுக்க மொழியினாலும், பண்பாட்டினாலும் தமிழனே. ஆனால் ரெட்டிகள் என்ற பட்டப்பெயரை நாங்கள் பூண்டதாய் எங்களைத் தெலுங்கர்களாகவே பதிவு செய்தனர். அதைப்போலவே ஆதி திராவிடர்களான தமிழர்கள் மாவார், மாதிகள் என்ற தெலுங்குத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக குறிப்பிடப்பட்டனர். இவ்வாறு தமிழர்களையும் தெலுங்கர்களாகவே கணக்கிட்டதின் விளைவாக தெலுங்கர்களின் எண்ணிக்கைக் கூட்டிக் காண்பிக்கப்பட்டது. 1931-ம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுக்கப்பட்ட போது திருத்தணி தாலுகாவில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 75% இருந்தது. 1941-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கிட்ட போது இத்தொகை 51% குறைந்தது. 1951-ஆம் ஆண்டு இது 49% ஆக குறைந்தது. திருத்தணி தாலுகாவில் 75% இருந்த தமிழர்கள் 49% ஆக குறைக்கப்பட்டனர். தமிழர்களின் இனப்பெருக்கம் குறைந்துவிட்டதா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை. அங்கு வாழ்ந்த தமிழர்களையும், தெலுங்கர்கள் என்று திட்டமிட்டு பதிவு செய்ததின் விளைவாகவே தெலுங்கர்களின் எண்ணிக்கை கூடிற்று. தமிழர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தது.

திருப்பதி நகரத்தில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். திருப்பதி நகர சபை உறுப்பினர்களாக உள்ள 10 பேர்களில் 9 பேர்கள் தமிழர்கள். அதைப் போல் திருத்தணி பஞ்சாயத்து மன்றத்தில் பெரும்பான்மையினர் தமிழர்கள்.

(தளபதி கே. விநாயகம் - சட்டமன்றம் 27.4.59)

கமிஷன் அமைக்கப்படும் என பிரதமர் நேரு அளித்த வாக்குறுதிக்கிணங்க சித்தூர் மாவட்டத்தில் தமிழர்கள் உரிமை கொண்டாடும் பகுதிகள் பற்றி ஆராயலாம். எனவே தற்போது கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை” என அறிவித்தார்.

அறப்போர்

ஜூன் 22-ம் தேதி திருத்தணி தாலுகா முழுவதும் சத்தியாக்ஷிரகப் போராட்டத்தை வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு தொடங்கிற்று. ஜூலை 3 திருத்தணி காந்தி சிலை முன்பாக ம.பொ.சி. மறியலைத் தொடங்கினார். ம.பொ.சி. உபுட ஏராளமான தொண்டர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அதற்குப் பின்னால் அங்கு

கூடியிருந்த பொதுமக்களையும் தொண்டர்களையும் போலீசார் புளியம் விளாரினால் அடித்துக் கொடுமை செய்தார்கள்.

ஜூலை 4-ம் தேதி பிரதமர் நேரு ஒரு முக்கிய அறிவிப்பைச் செய்தார். “சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகள் குறித்து விசாரிக்க ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட எல்லைக் கமிஷன்கள் அமைக்கப்படும்” என அறிவித்தார். நேருவின் இந்த அறிவிப்பை ஏற்று வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழு தனது போராட்டத்தை நிறுத்திற்று. இரண்டு வார காலம் நடைபெற்ற இந்தப் போராட்டத்தில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறை சென்றார்கள்.

எல்லைக் கமிஷன் வேண்டும்

சென்னை மாநில சட்டமன்றப் பேரவையில் ஜூலை 14-ம் தேதி நடைபெற்ற மாநிலப் பிரிவினைச் சட்டமுன் வடிவு விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. சென்னை - ஆந்திரா - மைசூர் ஆகிய மாநிலங்களின் எல்லைகள் சரியானபடி வரையறுக்க எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கப்படவேண்டும் என்று அரசின் சார்பில் ஒரு திருத்தம் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. சித்தூர் மாவட்டத் தமிழ் தாலுகாக்களுக்கு மட்டும் தனியாக ஒரு எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கப்படவேண்டும் என்று கே. விநாயகம் ஒரு திருத்தத்தைக் கொடுத்தார். அரசின் திருத்தத்தை ஆதரிக்க ஆந்திர சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். இதில் அவர்களிடையே கட்சி வேறுபாடு இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே கே. விநாயகம் கொண்டு வந்த திருத்தத்தை ஆதரிக்கும் படி காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த தமிழ் உறுப்பினர்களுக்கு முதலமைச்சர் ராஜாஜி ஆணையிட்டார். இதைப்பற்றி 'செங்கோல்' இதழில் (26.7.53) ம.பொ.சி. எழுதிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

மொழிவாரியாக அணிவகுத்த சட்டமன்றம்

"ஆந்திரப் பிரிவினை சட்டமுன் வடிவு பகுதிபகுதியாக விவாதிக்கப்பட்டு வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்ட போது சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மொழிவாரி முகாம்களாகப் பிரிந்தனர். ஆனால், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் மட்டும் இதற்கு விலக்கு. அவர்கள் ஏகத் திராவிடம் போன்று இருந்தனர்.

சூலை 17, 18 தேதிகளில் எல்லைக் கமிஷன் கோரிக்கை பற்றிய பல்வேறு திருத்தங்கள் மீது வாக்குவாதமும் வாக்கெடுப்பும் நடந்தன.

"சித்தூர் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு எல்லைக் கமிஷன் அனுப்பவேண்டும்" என்று தளபதி விநாயகம் கொண்டுவந்த திருத்தத்தை ராஜாஜியின் அனுமதி மீது காங்கிரஸ் கட்சித் தமிழர்கள் கட்டுப்பாடாக ஆதரித்தனர்.

"உழைப்பாளர் கட்சியினர், காமன்வீல் கட்சியினர் பிரஜா கட்சியைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் ஆகியவர்களும் காங்கிரஸ் தமிழர்களோடு ஒற்றுமையாக இருந்து ஒட்டளித்தனர்.

தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர்களான பி. இராமமூர்த்தியும், ப. ஜீவானந்தமும் இந்த இரண்டு நாட்களிலும் சட்டமன்றத்திற்கு வரவில்லை. மற்ற கம்யூனிஸ்டுத் தமிழர்கள் ஆந்திர கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவரான நாகி ரெட்டியிடம் அடைக்கலம் புகுந்து விட்டனர்.

"சித்தூர் தமிழ்ப் பகுதிகள் சம்பந்தமான திருத்தத்தை ஒட்டுக்கு விடாமல் ஒழித்துக் கட்ட நாகி ரெட்டியிடம் தந்திரங்களைக் கையாண்டார். சட்ட புத்தகத்தைக் கேடயமாக்கிக் கொண்ட சபாநாயகரோடு சமர் புரிந்தார். ஆனால் அவர் எழுப்பிய ஆட்சேபணைகள் எல்லாம் அடித்துத் தள்ளிவிட்டு விநாயகத்தின் திருத்தத்தை சபாநாயகர் ஒட்டுக்கு விட்டார். அந்தச் சமயத்தில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் அவ்வளவுபேரும் கட்டுப்பாடாக 'இல்லை' என்று தொண்டை பலம்கொண்ட மட்டும் கூச்சலிட்டனர். அதாவது சித்தூர் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு எல்லைக் கமிஷன் அனுப்ப வேண்டும்" என்ற திருத்தத்திற்கு விரோதமாகக் குரல் கொடுத்தனர். ஆனால் திருத்தத்திற்கு ஆதரவாக "ஆம்" என்று குரல் கொடுத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்ததால் சபாநாயகர் திருத்தம் நிறைவேறியதாகக் கூறினார். ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் உள்ளிட்ட ஆந்திரர்கள் எல்லோரும் பெயர்களை கூப்பிட்டு வாக்குகளை எண்ணவேண்டுமென கேட்டனர். சபாநாயகரும் அதற்குச் சம்மதித்தார். ஆனால் திடீரென்று கம்யூனிஸ்டுகள் பின்

பெரிய பதவியும் குறுகிய வெறியும்

இந்திய குடியரசுத் துணைத் தலைவராக இருந்த டாக்டர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் ஒரு ஆந்திரர் ஆதலால் சித்தூர் மாவட்டம் முழுவதுமே ஆந்திர மாநிலத்தோடு இணைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை வெளிப்படையாக ஆதரித்தார். எவ்வோருக்கும் பொதுவான குடியரசுத் துணைத் தலைவர் பதவியில் இருக்கிறோம் என்பதைக் கூட அவர் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. திருத்தணியில் பிறந்தவர் ஆதலால் இவரது கருத்துக்கு டில்லி வட்டாரத்தில் மதிப்பு இருந்தது. இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் துணை சபாநாயகராக இருந்த அனந்த சயனம் ஐயங்கார் சித்தூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். சித்தூர் தொகுதியிலிருந்து நாடாளுமன்றத் திருகு நேர்ந்து எடுக்கப்பட்டவர். ஆகவே இவரும் சித்தூர் ஆந்திர மாநிலத்திலேயே நீடிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்திப் பகிரங்கமாகச் செயல்பட்டார். மத்திய அரசில் அமைச்சர் பதவி வகிந்த ஆந்திர மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வெளிப்படையாக ஆதரவு திரட்டினார்கள். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சராக இருந்த ராஜாஜி, நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த ஆர். வெங்கட்ராமன் ஆகியோர் சித்தூர் மாவட்டத்தின் மீது தமிழர்கள் உரிமை கொண்டாடுவதில் எந்தப் பயனும் இல்லை என்று அறிவித்து விட்டார்கள். தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் அதிகாரப்பூர்வமான வார ஏடான ஜனசக்தி ராஜாஜியின் அறிக்கையை வரவேற்று எழுதியது.

வாங்கிவிட்டனர். தமிழருக்கு விரோதமாக வெளிப்படையாக ஆளும் பெயரும் அம்பலமாகும்படி ஒட்டளிக்கத்தமிழகக் கம்யூனிஸ்டுகள் அஞ்சியதே காரணமாகும்.

ஆகவே விநாயகத்தின் திருத்தத்தை முறியடிக்கப் பாடுபட்ட பிரகாசம் - நாகிரெட்டி கூட்டணி "வாக்கெடுப்புக் கோரிக்கையை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டதால் திருத்தம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது."

காமராசர் கண்டிப்பு

நேரு அளித்த வாக்குறுதிக்கிணங்க எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கப்படவில்லை. இப்பிரச்சினையைப் பற்றி தங்களுக்குள்ளேயே பேசித் தீர்த்துக் கொள்வதாக தமிழக முதலமைச்சர் காமராசர், ஆந்திர முதல்வர் கோபால் ரெட்டி ஆகியோர் அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். இதற்கிணங்க சென்னை நகரில் இரு முதல்வர்களும் சந்தித்துப் பேசினார்கள். ஆந்திர முதல்வருடன் அவரது சக அமைச்சர் காளா வெங்கட்டராவும் தமிழக முதலமைச்சருடன் சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கு பெற்றார்கள். சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஹோசூர் தாலுக்காவை ஆந்திரர்களுக்குக் கொடுத்தாலன்றி சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள தமிழ்க் கிராமங்களை தமிழகத்திற்குத் தர இயலாது என்று ஆந்திரத் தூதுக்குழு கூறியது.

தமிழக முதலமைச்சர் காமராசர் இதை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். ஹோசூர் பிரச்சனை தீர்ந்து போன ஒன்று என்றும் சித்தூர் தமிழ்ப்பகுதிகள் பற்றி மட்டுமே பேச வேண்டும் என்றும் திட்டவட்டமாகக் கூறினார். எனவே பேச்சுவார்த்தை முறிந்தது.

ஹோசூர் தாலுகா ஆந்திர - தமிழக எல்லையில் இருந்தாலும் அதில் தெலுங்கர்களோ, தமிழர்களோ பெரும்பான்மை இல்லை. இந்த இரு தரப்பினர்களை விட கன்னடர்களே அதிகமாக இருந்தார்கள். அவர்களும் 50 சதவீதத்திற்கு மேல் இருக்கவில்லை. ஹோசூரின் மீது ஆந்திரர்கள் உரிமை கொண்டாடியதற்கு முக்கிய காரணம் கோலார் மாவட்டத்தின்மீது உரிமை கொண்டாட ஹோசூர் வழியாக அவர்களுக்கு நிலத் தொடர்பு கிடைத்துவிடும் என்பதற்காகவே இதன்மீது உரிமை கொண்டாடினார்கள்.

மறியல்

எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கப்படாததைக் கண்டித்து வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்புக் குழுவின் சார்பில் 1956 செப்டம்பர் 24 முதல் 29 வரை சென்னை சட்டப் பேரவை முன்பாக மறியல் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. தமிழரசு கழகம் நேரிடையாக பொறுப்பேற்று இம்மறியல் போராட்டத்தை நடத்திற்று. இம்மறியல் போராட்டத்தில் ம.பொ.சி உட்பட 500-க்கு மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டனர். சட்டப்பேரவை முடிந்த

அன்று அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் பார்வாட்டு பிளாக் கட்சித் தலைவரான உ. முத்துராமலிங்கத் தேவர் ம.பொ.சி.யின் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்து அறிக்கை வெளியிட்டார்.

28.9.56 அன்று தமிழ்நாடு முழுவதிலும் எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தும்வகையில் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கும்படி வற்புறுத்தி பிரதமர் நேருவுக்கு பல்லாயிரக்கணக்கான அஞ்சல் அட்டைகள் அனுப்பப்பட்டன.

'சென்னை - ஆந்திர எல்லைப் பிரச்சினை தென் மண்டல கமிஷனின் பரிசீலனைக்கு விடப்படும்' என்று

மத்திய உள்துறை அமைச்சர் பண்டித கோவிந்த வல்ப பந்த் அறிவித்தார். இந்த அறிவிப்பை ம.பொ.சி. ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

'தென்னிந்தியர் அல்லாத மத்திய அமைச்சர் ஒருவரை நியமித்து அதை அவரது தீர்ப்புக்கு சென்னை ஆந்திர எல்லைப் பிரச்சினை விடப்படவேண்டும். அவரது தீர்ப்பு இரு சாராரையும் கட்டுப்படுத்தும் என தெளிவுபடுத்தவேண்டும்' என்று தமிழக முதல்வர் காமராசருக்கு ம.பொ.சி யோசனை கூறினார். இந்த ஆலோசனையை காமராசர் ஏற்றார். உடனடியாக மத்திய அரசுக்கு இதனைத் தெரிவித்தார். இதன் விளைவாக மத்திய சட்டத்துறை அமைச்சர் ஹெச்.வி. படாஸ்கர் என்பவரை சென்னை - ஆந்திர எல்லைச் சிக்கலை தீர்த்து

ஆந்திரரின் பேராசை

ஆந்திர அரசு தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளின் மீதும் உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஹொசூர், கிருஷ்ணகிரி, குடியாத்தம், பொள்ளேரி, திருவள்ளூர் ஆகிய தாலுகாக்கள் மீது உரிமை கொண்டாடுகிறது. இத்தகைய ஆதாரமும் அற்ற பின்னணியில் ஆந்திர அரசு இவ்வாறு உரிமை கொண்டாடுவதற்கு ஆழமான உள்நோக்கம் இருக்கிறது.

திருத்தணி தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில் 73% தமிழர்கள் அங்கு வாழ்கிறார்கள். சித்தூர் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கும் பெரும்பான்மை தமிழர்களே இருக்கிறார்கள். சித்தூர் நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில் தெலுங்கர்களை விட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை நாலாயிரம் அதிகம் ஆகும்.

(தளபதி கே. விநாயகம், சட்டமன்றம் 23-11-55)

மறக்க முடியாத மங்கலங்கிழார்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட செக்கிழுத்த செம்மலான வ.உ. சிதம்பரனாரின் இறுதிக் காலத்தில் அவருக்கு உற்ற துணையாக இருந்த பெருமைக்குரியவர் மங்கலங்கிழார் ஆவார்.

தமிழ் நாட்டின் வடஎல்லையான சித்தூர் மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த நான்கு இலட்சம் தமிழர்களுக்காக அயராது பாடுபட்டார். தமிழ்க்கற்க வசதிபற்ற அம்மக்களுக்காக தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களை உருவாக்கினார். பல்வேறு பகுதிகளில் இவர் நிறுவிய அறநெறிக் கழகங்களின் மூலம் நமது குழந்தைகள் தமிழ் கற்றனர்.

திரு வி.க. டாக்டர் இராமானிக்கனார் போன்ற தமிழறிஞர்களை அழைத்து வந்து கூட்டங்கள் நடத்தி வட எல்லை வாழ் தமிழர்களிடையே எழுச்சியை ஏற்படுத்தினார்.

சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி., கே. விநாயகம், கவிஞர் கா.மு. வெளிப் போன்றவர்களை சித்தூர் மாவட்டத்திற்கு அழைத்து வந்து அவர்களுக்கு உண்மையை உணர்த்தி இப்போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்திய சிறப்பு இவருக்கு உண்டு.

சித்தூர் மாவட்டம் தமிழர்களுக்கே உரியது என்பதை விளக்கும் வகையில், 'தமிழ்நாடும் வடஎல்லை யும்', 'வடஎல்லை' ஆகிய நூல்கள் எழுதி சித்தூர் மாவட்டத் தமிழர்களை எல்லை மீட்க அணி திரட்டிய வீரர்.

வைக்க இந்திய அரசு நியமித்தது. அவரது தீர்ப்பு எது வாயினும் அதை அப்படியே ஏற்பதாக சென்னை - ஆந்திர முதல்வர்களிடம் எழுத்துமூலம் உறுதிமொழி பெறப்பட்டது.

தமிழக ஆந்திர எல்லைச் சிக்கலைத் தீர்த்து வைக்க நியமிக்கப்பட்ட படாஸ்கர் 26.12.56-ல் சென்னை வந்து தமிழக முதல்வர் காமராசர், அமைச்சர் சி. சுப்பரமணியம், ம.பொ.சி.மற்றும் பலரைச் சந்தித்துப் பேசினார். ஆனால் படாஸ்கருடன் ஒத்துழைக்க ஆந்திர அரசு மறுத்தது. இதனால் 8 மாத காலம் வீணடிக்கப்பட்டது. மத்திய உள்துறை அமைச்சர் பந்த தலையிட்டு ஆந்திர அரசை நெறிப்படுத்தினார். இதன் விளைவாக ஹெ.வி.படாஸ்கர் தமது விசாரணையை முடித்து பரிந்துரையை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பினார். அவர் பரிந்துரையின்படி திருத்தணி தாலுகா, புத்தூர், சித்தூர் தாலுகாவின் உள்ள சில கிராமங்கள் ஆகியவை பிரித்து எடுக்கப்பட்டு தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்கப்படும். அதைப் போல தமிழ்நாட்டில் உள்ள பொன்னேரி, திருவள்ளூர் தாலுகாக்களில் உள்ள சில கிராமங்கள் பிரித்து எடுக்கப்பட்டு ஆந்திராவுடன் சேர்க்கப்படும். படாஸ்கரின் இந்த பரிந்துரைக்கு தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த சிலரிடமிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பிற்று. அப்போது அமைச்சராக இருந்த பக்தவச்சலம் தலைமையில் அவர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து சில கிராமங்கள் ஆந்திராவிற்கு மாற்றப்படும் போது ஆரணி ஆற்றில் கட்டப்பட்டுள்ள அணைக்கட்டின் தலைப்பு ஆந்திராவிற்குப் போகும் நிலை இருந்தது. எனவே அவர்கள் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் செயற்குழுவும், சட்டமன்ற காங்கிரஸ் செயற்குழுவும் கூட்டாகக் கூடி படாஸ்கர் பரிந்துரைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன. இதற்கிடையில் தமிழக - ஆந்திர முதல்வர்கள் ஆந்திராவில் சந்தித்து இரண்டு நாட்கள் பேசினார்கள். இறுதியில் படாஸ்கர் பரிந்துரையை நிபந்தனையின்றி ஏற்றுக் கொள்வதாக அறிவித்தார்கள்.

படாஸ்கர் பரிந்துரையின் சாரம் இதுதான்

திருத்தணித் தாலுகா முழுவதும் ஒரே ஒரு கிராமம் நீங்கலாக சித்தூர் தாலுகாவில் 20 கிராமங்கள் புத்தூர் தாலுகாவில் ஒரு கிராமம் ஆக 322 கிராமங்கள் ஆந்திராவிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்கப்படும்.

அணை அங்கே நிலம் இங்கே

ஆரணி ஆற்றுப் பாசனத்தில் உள்ள பெரும்பகுதியான நிலங்கள் தமிழகத்தில் உள்ளன. இப்போது கிராமங்களைப் பிரித்த பிறகு ஆரணியாறு அணை இருக்கக் கூடிய இடம் ஆந்திராவிற்குப் போய் விட்டது. இதன் விளைவாக தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய 22 கிராமங்களில் உள்ள 13,000 ஏக்கர் நிலம் பாதிக்கப்படுகிறது. நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பிரித்து வைக்கக் கூடாது என்பதை இரு மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் ஒப்புக் கொண்டு இருக்கின்றன. ஆந்திராவில் உள்ள 13 கிராமங்களின் வசதிக்காக ஆரணி அணைப்பகுதியையும் 35 கிராமங்களையும் தமிழ்நாட்டுடன் தான் இணைத்து இருக்க வேண்டும். கிராமத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டால்தான் ஆரணி ஆற்றுப் பகுதி ஆந்திராவிற்குப் போய் விட்டது. பிரக்காவை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரிவினை செய்திருந்தால் இந்தப் பகுதி தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருக்கும். சித்தூர், திருத்தணி, நகரி, சத்தியமேடு, ஆகிய பிரக்காக்கள் தமிழ்நாட்டிற்குக் கிடைத்திருக்கும். பிரக்காவை அடிப்படையாக வைத்து பிரிவினை செய்யக் கூடாது என ஆந்திரக் கம்யூனிஸ்டுகளும், தமிழகக் கம்யூனிஸ்டுகளும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அதை மத்திய காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்றுக் கொண்டது. இதன் விளைவாக தமிழ்நாட்டிற்கு பாதகம் ஏற்பட்டது.

(கே. விநாயகம் - சட்டமன்றம் 10-3-53)

இந்தக் கிராமங்களின் மொத்த மக்கள் தொகை அதாவது ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வருபவர்கள் தொகை 2,39,502.

தமிழ்நாட்டில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள திருவள்ளூர் பொன்னேரி தாலுக்காக்களிலிருந்து சில கிராமங்கள் (ஆரணியாறு அணைக்கட்டுப் பகுதி உட்பட) ஆந்திராவில் சேர்க்கப்படும்.

ஆந்திர சட்டப் பேரவையின் உறுப்பினர்களில்

(எம்.எல்.ஏக்களில்) மூவர் தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவைக்கு வருவார்கள் தமிழ்நாட்டு எம்.எல்.ஏக்களில் யாரும் ஆந்திரத்திற்குச் செல்லமாட்டார்கள்.

வள்ளிமலை, திருவாலங்காடு, திருத்தணி ஆகிய புண்ணியத் தலங்கள் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்படும்.

திருத்தணியில் தமிழர் வெற்றி

திருத்தணி ஊராட்சி மன்றத்திற்கான தேர்தல் நடைபெற்றபோது வடக்கு எல்லைப்பாதுகாப்புக் குழுவின சார்பில் வேட்பாளர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். போட்டியிட்ட 10 இடங்களில் 9 இடங்களில் இக்குழுவின வேட்பாளர்கள் வெற்றி பெற்றனர். இந்த வெற்றி திருத்தணி தமிழகத்திற்கே சொந்தமானது என்பதை உறுதிப்படுத்திற்று.

ஒரு தாலுக்காவில் தெலுங்கு பேசுவோர் 38.4 சதவிகிதமும் கன்னடம் பேசுவோர் 31.5 சதவிகிதமும் தமிழ்பேசுவோர் 22.4 சதவிகிதமும் இருப்பதால் அதாவது எந்த ஒரு மொழியினரும் 50 சதவிகிதம் இல்லாததாலும் ஆந்திரத்தோடு அதற்கு நிலத்தொடர்பு இல்லாததாலும் அந்த தாலுகா எப்போதும் போல் இனியும் தமிழ்நாட்டிலேயே நீடித்தும் நிலைத்தும் இருந்துவரும்.

டி.வி.ராஜ்ய சபையில் ஆந்திராவுக்கு ஒரு இடம் குறையும். தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரு இடம் கூடுதலாகும்.

ஆரணியாறு அணைக்கட்டுப் பிரதேசம் ஆந்திராவுக்குச் செல்லும் என்றாலும் அணைக்கட்டில் தேக்கப்படும் நீரிருந்து தமிழ்நாட்டின் விளை நிலங்களுக்குத் தரப்படும் நீர்வசதி இனியும் தொடர்ந்து கிடைப்பதற்கான வகையில் தமிழக ஆந்திர அரசுகள் உடன் படிக்கை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

நாசரவாசுராயர் சார்புக்கு சில இடம்

திருத்தணி ஊராட்சி மன்றத்திற்கான தேர்தல் நடைபெற்றபோது வடக்கு எல்லைப்பாதுகாப்புக் குழுவின சார்பில் வேட்பாளர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். போட்டியிட்ட 10 இடங்களில் 9 இடங்களில் இக்குழுவின வேட்பாளர்கள் வெற்றி பெற்றனர். இந்த வெற்றி திருத்தணி தமிழகத்திற்கே சொந்தமானது என்பதை உறுதிப்படுத்திற்று.

சட்டமன்றத்தில் தமிழர் உரிமைக்குரல்

பசல் அலி அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப் பட்ட மாநிலப்புனரமைப்புக் கமிஷன் அளித்த பரிந்துரைகளின் பேரில் சென்னை மாகாண சட்ட மன்றத்தில் 21-11-1995 முதல் 26-11-1955 வரை விவாதம் நடைபெற்றது. பல்வேறு கட்சித் தலைவர்களும் இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு பேசினார்கள். தமிழ்நாட்டின் எல்லைப் பகுதிகள் சம்பந்தமாக பல கட்சிகளின் நிலைப்பாடு என்ன என்பதை இந்த விவாதம் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது.

காமராசரை முதலமைச்சராகக் கொண்ட சென்னை மாகாண அரசின் அதிகாரப்பூர்வமான கருத்தை விளக்கி நிதியமைச்சர் சி. சுப்ரமணியம் பேசினார். அவரது பேச்சில் முக்கிய பகுதிகளை கீழே தருகிறோம்.

“மலபார் மாவட்டத்தைச் கேரள மாநிலத்துடன் இணைப்பதை நாம் ஏற்றாலும் அம்மாவட்டத்தில் கோவை மாவட்டத்தை ஒட்டியுள்ள சில பகுதிகள் தமிழர் பெரும்பான்மையினராக வாழும் பகுதிகளாகும். இப்பகுதிகளை சென்னை மாகாணத்துடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தி இருக்கிறோம். ஆனால் நமது கோரிக்கையை மாநில புனர் அமைப்புக் கமிஷன் ஏற்கவில்லை. பாலக்காடு தாலுகாவை சென்னை மாகாணத்துடன் சேர்ப்பதுதான் முறையாக இருக்கும். மேலும் இத்தாலுகாக்களில் உள்ள வனப்பகுதிகள் நமது வனத்துறையினால் நிருவகிக்கப்பட்டு வரு

கின்றன. இந்த வனப்பகுதிக்கு கோவை மாவட்டத்தின் மூலம்தான் செல்ல முடியும். மலபார் மாவட்டத்திலிருந்து இப்பகுதிக்கு செல்வதற்கான வழிகள் எதுவும் கிடையாது.

கொல்லங்கோடு காட்டுப்பகுதி கோவை மாவட்டத்தையொட்டி இருக்கிறது. இப்பகுதியில் வாழும் மக்கள் முழுக்க முழுக்க தமிழர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் காட்டுவாசிகளாக இருந்தாலும் அவர்கள் பேசும்மொழி தமிழே ஆகும். எனவே, இப்பகுதியை சென்னை மாகாணத்திலேயே சேர்க்க வேண்டும் என்பதை கமிஷன் முன்னால் நாம் எடுத்துக் காட்டினோம். இப்பகுதியின் மீது நமக்குள்ள அசைக்கமுடியாத உரிமைகள் ஒருபுறம் இருந்தாலும் நிர்வாக வசதி என்ற முக்கியமான விஷயத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நமது ஆட்சியில் இருந்த கொள்ளேகாலம் தாலுகா வளமான வனப்பகுதி ஆகும். ஆனால் அதை கர்நாடகத்திற்கு விட்டுக் கொடுக்க நாம் தயங்கவில்லை. அதைப்போலவே கொல்லங்கோடு தாலுகாவை நமக்குக் கொடுக்க அவர்கள் முன்வர வேண்டும். மாநில புனரமைப்புக் கமிஷன் சில பிரச்சினைகளில் மாவட்டத்தை ஒரு அளவுகோலாகக் கொண்டு பரிந்துரை செய்திருக்கிறது. சில பிரச்சினைகளில் தாலுகாவை அளவுகோலாக கொண்டிருக்கிறது. சில பிரச்சினைகளில் தாலுகாவைக் கூட பிரித்து இருக்கிறது.

பசல் அலி குழுவின பரிந்துரைகள்

1. சென்னை மாகாணத்திலிருந்து மலபார் மாவட்டம் பிரிக்கப்பட்டு உத்தேச கேரள மாநிலத்தின் இணைக்கப்படும்.
2. சென்னை மாகாணத்திலிருந்து தென் கன்னட மாவட்டம் பிரிக்கப்பட்டு கர்நாடக மாநிலத்துடன் இணைக்கப்படும். ஆனால் இம்மாவட்டத்தில் உள்ள காசர் கோடு தனியாக பிரிக்கப்பட்டு உத்தேச கேரள மாநிலத்துடன் இணைக்கப்படும்.
3. கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் இருந்து கொள்ளேகாலம் தாலுகா பிரிக்கப்பட்டு உத்தேச கர்நாடக மாநிலத்துடன் இணைக்கப்படும்.
4. திருவாங்கூர் - கொச்சின் மாநிலத்திலிருந்து தோவாளை, அகஸ்தீஸ்வரம், கக்குளம், விளவங்கோடு, செங்கோட்டை ஆகிய தாலுகாக்கள் பிரிக்கப்பட்டு சென்னை மாநிலத்துடன் இணைக்கப்படும்.

ஆனால் பாலக்காடு தாலுகாவை பொருத்தவரையில் மாவட்ட அடிப்படையில் இப்பிரச்சினையை அணுகி அம்மாவட்டத்தை முழுவதையுமே கேரளத்திற்குக் கொடுத்து இருப்பது எந்த வகையிலும் நியாயம் அல்ல.

கொள்ளைகாலம்

கோவை மாவட்டத்தில் உள்ள கொள்ளைகாலம் தாலுகா கர்நாடக மாநிலத்திற்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் ஒருபோதும் ஆட்சேபித்ததில்லை. ஆனால் இந்த தாலுகாவின் தென்பகுதியில் அமைந்துள்ள வனப்பகுதி முக்கியமானதாகும். இந்த வனப்பகுதியில் அமைந்துள்ள கிராமங்கள் முழுக்க முழுக்க தமிழர்கள் வாழும் கிராமங்கள் ஆகும். எனவே கொள்ளைகாலம் தாலுகாவின் தென்பகுதியை சென்னை மாகாணத்திற்கு அளிக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தியிருந்தோம். தாலுகா முழுவதும் ஒரு அளவுகோலாக கொள்ள வேண்டுமே தவிர அதைப் பிரிக்க முடியாது என்று கமிஷன் நமக்கு சொல்லிவிட்டது. ஆனால் மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்த வரையிலும் தாலுகாவைப் பிரிப்பதற்கு கமிஷன் சம்மதித்திருக்கிறது.

தோவானை, அகஸ்தீஸ்வரம், கல்குளம், விளவங்கோடு, செங்கோட்டை ஆகிய ஐந்து தாலுகாக்களை சென்னை மாகாணத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்று கமிஷன் பரிந்துரை செய்துள்ளது. ஆனால் நெய்யாற்றங்கரை, சித்தூர், தேவிகுளம், பீர்மேடு ஆகிய நான்கு தாலுகாக்களை நமக்குத் தருவதற்கு கமிஷன் மறுத்துவிட்டது. சித்தூரைப் பொறுத்தவரையில் அதில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன. ஒரு பகுதி திருவாங்கூர் - கொச்சின் மாநிலத்தை ஒட்டியுள்ளது. இன்னொன்று மலபார் மாவட்டத்தையும், கோவை மாவட்டத்தையும் ஒட்டியுள்ளது. இப்பகுதியில் தமிழர்களே பெரும்பான்மையினராக வாழ்கிறார்கள். இப்பகுதியில் உள்ள 14 கிராமங்களில் வாழும் மக்களில் 72% பேர் தமிழர்களே ஆவார்கள். கோவை மாவட்ட மக்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே நெருக்கமான உறவுகள் உண்டு. எனவே சித்தூர் பகுதியும் மலபார் மாவட்டத்தில் உள்ள தமிழ் பேசும் பகுதியும் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், மொழி போன்ற எல்லாவற்றாலும் தமிழ் நாட்டுடன் இணைக்கப்பட வேண்டிய பகுதிகள் ஆகும்.

தேவிகுளம், பீர்மேடு தாலுகாக்களை பொறுத்தவரையில் அவற்றை எப்படியாவது கேரள மாநிலத்துடன்

இணைக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டு அதற்காகப் பொருந்தாத காரணங்களை கமிஷன் கூறியிருக்கிறது. அதில் முக்கியமாக தேவிகுளம் தாலுகாவில் 72% பேர் தமிழர்கள் என்ற உண்மையை கமிஷன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் நிரந்தரமான குடிகள் அல்ல. வந்துபோய் கொண்டு இருக்கிற நாடோடிகள் என்று கமிஷன் கூறியிருக்கிறது.

எந்த ஆதாரத்தின் பேரில் அவர்கள் இவ்வாறு முடிவு செய்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. 1931, 1941, 1951-ஆம் ஆண்டுகளில் எடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புகள் கமிஷனின் கூற்றுக்கு மாறான புள்ளி விவரங்களைத் தெரிவிக்கின்றன. தேவிகுளம், பீர்மேடு தாலுகாக்களில் அண்மை காலங்களில் ஊடுருவியவர்கள் தமிழர்களா? அல்லது மலையாளிகளா என்பதற்கு இப்புள்ளி விவரங்கள் சான்று பகருகின்றன.

திருவாங்கூர் - கொச்சி மாநிலத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் மட்டுமே நிரந்தரக் குடிகள் என்றும் மற்றவர்கள் நாடோடிகள் என்றும் கமிஷன் முடிவு செய்திருக்கிறது. வெளியேயிருந்து அங்கு வந்து குடியேறிய தமிழர்கள் பிழைக்க வந்தவர்கள் என்றும் அவர்களை நிரந்தரக் குடிகளாக ஏற்க முடியாது என்றும் கமிஷன் கூறியிருக்கிறது. ஆனால் அதே வேளையில் வெளியே இருந்து வந்து அங்கு குடியேறிய மலையாளிகள் அனைவரும் இந்த தாலுகாக்களின் நிரந்தரக் குடிகள் என்றும் கமிஷன் முடிவு செய்திருக்கிறது. தமிழர்களுக்கு ஒரு நீதி, மலையாளிகளுக்கு மற்றொரு நீதி எனக் கருதும் கமிஷனின் போக்கு மிகத்தவறான போக்காகும். உண்மையான புள்ளி விவரங்களைக் கமிஷன் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள மறுத்து இருக்கிறது. கீழ்க்கண்ட புள்ளி விவரங்கள் உண்மையான நிலைமையை விளக்குகின்றன.

	(1931)	(1941)	(1951)
தேவிகுளம் தாலுகா தமிழ் மக்கள்	51,730	53,394	62,130
மலையாளிகள்	3,894	8,282	16,050
பீர்மேடு தாலுகா தமிழ் மக்கள்	24,776	31,991	42,570
மலையாளிகள்	19,284	31,748	50,440

தேவிகுளம் தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில், 1931-ஆம் ஆண்டு மலையாளிகளின் எண்ணிக்கை 3894 ஆக இருந்தது. பத்து ஆண்டுகளில் அதாவது

திருவிதாங்கூரில் தமிழே ஆட்சிமொழி

50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் ஆட்சிமொழியாக தமிழ்தான் விளங்கியது என்பதை இந்த சமஸ்தானத்தின் அரசிதழ்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான திவான் பேஷ்காராக இருந்த வி. நாகமய்யா எழுதிய "திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான மேலுவல்" இந்த உண்மைகளுக்கு மேலும் சான்று புகுகிறது. தேவிசூளம், பிரமேடு தாலுகாக்களில் நில அமைப்பு என்பது மேற்கில் இருந்து கிழக்கு நோக்கி சரிவாக அமைந்துள்ளது. மேற்கே உயரமான மலைச் சிகரங்களும் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் சரிவு தமிழ்நாட்டில் முடிவடைகிறது. இந்த இயற்கையான அமைப்பே இப்பகுதி தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. நெய்யாற்றங்கரைத் தாலுகாவைப் பொறுத்த வரையில் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின் போது தங்கள் தாய்மொழி தமிழ் என்று பதிவு செய்யும்படி திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் மக்களிடம் எடுத்துக் கூறியதற்காக அவர்கள் மீது திருவிதாங்கூர் அரசினால் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டு பல்வேறு அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த விவரங்கள் எல்லாம் மாநில புனரமைப்புக் கமிஷன் முன்னால் ஆதாரப்பூர்வமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவை எதையும் கமிஷன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. தமிழர்களையும் மலையாளிகள் எனக் கணக்கிட்டு அங்கு மலையாளிகள் அதிகம் இருக்கிறார்கள் என முடிவு செய்து விட்டது. சித்தூர் தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில் அதனுடைய கிழக்குப் பகுதி தமிழ்நாட்டில் உள்ள கோவை மாவட்டத்தை ஒட்டியுள்ளது. இப்பகுதியில் உள்ள 19 கிராமங்களும் முழுக்க முழுக்க தமிழர்கள் வாழும் கிராமங்கள் ஆகும். இந்தப் பகுதியில் நான் அண்மையில் சுற்றுப்பயணம் செய்தேன். சித்தூர் தாலுகாவின் மேற்குப் பகுதியில் மலையாளிகள் வாழ்கிறார்கள். சித்தூர் தாலுகா முழுவதின் மீதும் நான் உரிமை கொண்டாடவில்லை. அதனுடைய கிழக்குப் பகுதியை தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துகிறோம். அதைப் போலவே பாலக்காடு தாலுகாவில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகள் தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்கப்பட வேண்டும். இத்தாலுகாக்களின் கிழக்குப் பகுதி முழுவதும் தமிழர்கள் பெருவாரியாக வாழ்கிறார்கள்.

(தளபதி. கே.வி. விநாயகம், சட்டமன்றம் 23-11-1955)

திடீர் மலையாளி காலனி

எனது பெரியசூளம் தாலுகாவைச் சேர்ந்த மக்கள் தேவிசூளம், பிரமேடு பகுதியில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே குடியேறி அங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இங்கு தமிழர்கள் தேவிசூளத்தில் 90% பிரமேட்டில் 51% இருக்கிறார்கள். அண்மையில் தான் அங்கு மலையாளிகள் குடியேறினார்கள். அரசு அலுவலர்கள், உணவு விடுதி நடத்துபவர்கள் போன்றவர்களாக மலையாளிகள் இந்தப் பகுதியில் குடியேறினார்கள். தேர்தலில் திருவாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் சார்பில் நின்ற தமிழர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். இங்குள்ள மலைச்சாதி மக்களான மண்ணார்பாளையம், மலங்காடு, பண்டாரம் என்னும் ஆதிசூடிகளின் தாய்மொழி தமிழ்தான். கொச்சின் - மூணாறு, கோட்டயம் - பிரமேடு, சாலை போடப்பட்ட பிறகுதான் மலையாளிகள் அங்கு வர ஆரம்பித்தார்கள். அதற்கு முன்னால் தமிழகத்தில் உள்ள மதுரை மாவட்டத்தில் இருந்துதான் இந்த இடங்களுக்குச் செல்ல பாதைகள் உண்டு.

ராஜ்ய சீரமைப்புக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டு பிரமேடு, தேவிசூளம் பிரதேசங்களை தமிழகத்துடன் சேர்த்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால் திருவிதாங்கூர் - கொச்சின் முதலமைச்சர்பட்டம் தாணுப்பிள்ளையின் பேரில் பட்டம் காலனி ஒன்றினை அந்த அரசே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் கட்டப்பட்டுள்ள இந்த காலனியில் மலையாளிகள் குடியேறுவதற்கு அஞ்சுகிறார்கள். பலவிதமான சலுகைகளும் ஆசைவார்த்தைகளும் காட்டப்பட்டு அவர்கள் இங்கு குடியேறுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

(எஸ். தினகரசாமித் தேவர், சட்டமன்றப் பேச்சு - 21-11-55)

நேருவின் சர்வாதிகாரம்

மாநில புனரமைப்புக் கமிஷனின் அறிக்கை பற்றிய விவாதம் சட்டமன்றத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இதே மாதத்தில் 8 மற்றும் 9 தேதிகளில் காங்கிரஸ் செயற்குழு கூடி இந்த அறிக்கையைப் பற்றி முக்கியமான முடிவுகளை செய்திருக்கிறது. இந்த செயற்குழுவில் பேசிய பிரதமர் நேரு "புனரமைப்புக் கமிஷனின் அறிக்கையை சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இல்லாவிட்டால் அவர்கள் மீது அது திணிக்கப்படும்" என்றும் எச்சரித்திருக்கிறார். ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அனைவரையும் அவரின் இந்த அறிவிப்பு அதிர்ச்சி அடைய வைத்திருக்கிறது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு இந்தியாவின் எதிர்காலத்தையே பாதிக்கப் போகிற ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையில் இத்தகைய சர்வாதிகாரமான முடிவுகள் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். மாநில சட்டமன்றம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பு. ஆனால் அதற்கு மேலாக ஒரு உச்சக்கட்ட அமைப்பாக காங்கிரஸ் செயற்குழு விளங்குவது ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமானதாகும்.

மக்களின் பிரதிநிதிகளுக்கு இந்த அறிக்கையைப் பற்றி விரிவாக விவாதிப்பதற்கு வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட வேண்டும் இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் என்பது இந்தக் கமிஷனின் மூன்று உறுப்பினர்களுடன் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்படக்கூடாது."

(டாக்டர் கே.பி.மேனன், சட்டமன்றம் 21.11.55)

வன்முறைக்குப் பணியும் டில்லி

மொழிவழி மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் எழுப்பப்பட்டன. ஆனால் எங்கு எங்கு வன்முறைக் கிளர்ச்சிகள் நடந்தனவோ அங்கெல்லாம் இந்திய அரசு பணிந்து அவர்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது. பஞ்சாப், பெங்களூர் ஆகியவற்றை ஹிமாச்சல் பிரதேசத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்று மாநில புனரமைப்புக் குழு பரிந்துரை செய்தது. இதற்கு எதிராக பஞ்சாப் மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அதற்கு இந்திய அரசு பணிந்து அவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது. ஆனால் தேவி குளம், பீர்மேடு பற்றிய பிரச்சினையில் அமைதியான வழியில் நாம் போராடியதால் நம்முடைய கோரிக்கைகளுக்கு டெல்லி செவி சாய்க்கவில்லை.

மகாராஷ்டிரர்களுக்கு ஒன்றுபட்ட தனி மாநிலம் அமைக்க முடியாது. விதர்ப்பு மாநிலம், குஜராத் மாநிலம் எஞ்சிய மகாராஷ்டிர மாநிலம் என்று மூன்று மாநிலமாக அமைக்க வேண்டும் என மாநில புனரமைப்புக் குழு பரிந்துரைந்தது. பம்பாய் நகரம் பொதுத் தலைநகரமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறியது. ஆனால் மராட்டியர்களின் வன்முறை கிளர்ச்சிக்கு மத்திய அரசு பணிந்து அவர்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது.

ஆந்திர மாநிலத்தில் கூட அந்த மக்கள் விசால ஆந்திர கோரிக்கையை முன் வைத்தார்கள். ஆனால் மாநில புனரமைப்புக்குழு தெலுங்காவோ, ஆந்திரா என இரு மாநிலங்களை ஏற்படுத்துவது என்றும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவசியம் ஏற்பட்டால் இரண்டையும் இணைக்கலாம் என்றும் கூறியது. ஆந்திரர்களின் வன்முறை கிளர்ச்சிக்கு பிறகே ஒன்றுபட்ட ஆந்திரா அமைக்கப்பட்டது. கர்நாடகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பெல்லாரி மாவட்டத்தைப் பிரித்து ஆந்திர மாநிலத்தோடு சேர்க்க வேண்டும் என்று மாநில புனரமைப்புக் குழு கூறியது. ஆனால் கர்நாடக மக்களின் கடுமையான எதிர்ப்புக்கு மத்திய அரசு பணிந்து பெல்லாரி விஷயத்தில் எந்த மாற்றமும் செய்யவில்லை.

(கே. விநாயகம், சட்டமன்றம் 28-3-56)

1941-ஆம் ஆண்டு எண்ணிக்கையின் போது 8,282 ஆக உயர்ந்தது. 1951-ஆம் ஆண்டு எண்ணிக்கையின் போது இது மேலும் இரண்டு மடங்காக உயர்ந்து 16,050 ஆனது. அதே வேளையில் 1931-ஆம் ஆண்டு தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 51,730 ஆக இருந்தது. 1941-ஆம் ஆண்டில் 52,394 ஆக உயர்ந்தது. 1951-ஆம் ஆண்டில் இந்த எண்ணிக்கை 62,130 ஆக உயர்ந்தது. இயற்கையான வகையில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை கூடியிருக்கிறது. ஆனால் மலையாளிகளின் எண்ணிக்கை திடீர் குடியேற்றங்கள் மூலம் உயர்ந்து இருக்கிறது. பீர்மேடு தாலுகாவைப் பொறுத்த வரையில் 1931-ஆம் ஆண்டு 19,254 ஆக இருந்த மலையாளிகளின் எண்ணிக்கை 1951-ஆம் ஆண்டில் 50,440 ஆக உயர்ந்து இருக்கிறது. மலையாளிகள் இடைக்காலத்தில் பெருமளவு குடியேறியிருக்கிறார்கள் என்பதையே இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் காட்டுகின்றன. திருவாங்கூர் - கொச்சிள் முதலமைச்சரான பட்டம் தானுப்பிள்ளையே இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொண்டு இருக்கிறார். தேவிசுளம் - பீர்மேடு தாலுகாக்களில் மலையாளிகள் குடியேறுவதற்கான திட்டத் தினை தான் வகுத்ததாக அவர் கூறியிருக்கிறார்.

தேவிசுளம் பீர்மேடு தாலுகாக்களின் எல்லைப் பகுதியில் நான் அண்மையில் சுற்றுப்பயணம் செய்த போது அங்குள்ள தமிழர்கள் என்னிடம் புகார் செய்தார்கள். தமிழர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு இருந்த நிலப் பட்டாக்களை ரத்து செய்து இந்த நிலங்களை மலையாளிகளுக்கு அளித்துவிட்டதாக அவர்கள் கூறினார்கள்.

தேவிசுளம், பீர்மேடு இரண்டு தாலுகாக்களையும் சேர்த்து 57% தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையைக் கமிஷன் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள மறுத்துவிட்டது. இந்த இரண்டு தாலுகாக்களில் உள்ள எல்லா கிராமங்களிலும் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராக இருக்கிறார்கள். பீர்மேடு தாலுகாவில் பெருவந்தானம் என்ற கிராமத்திலும் தேவிசுளம் தாலுகாவில் பள்ளிவாசல் என்ற கிராமத்திலும் மட்டுமே மலையாளிகள் பெரும்பான்மையினராக இருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கிராமங்களில் மிகப் பெரும்பான்மையான மலையாளிகள் குடியேறி இருப்பதால் மொத்த விகிதாச்சாரத்தில் அவர்களின் எண்ணிக்கைக் கூட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. காடு மண்டிக்கிடந்த இந்த தாலுகாக்களை தமிழர்கள் தங்களின் கடும உழைப்பினால் வெட்டித் திருத்தி வளம் கொழிக்கும் பூமியாக்கினார்கள். அவ்வாறு ஆன பிறகு மலையாளிகள் குடியேறி தமிழர்களின் உழைப்பின் பயனை அறுவடை செய்தார்கள் என்பதே உண்மையாகும். மதுரை மாவட்டத்திலிருந்து தான் இந்தப் பகுதிகளுக்கு செல்வதற்குச் சாலைகள் உண்டு. திருவாங்கூர் பகுதியில் இருந்து வழிகளே கிடையாது. சர்.சி.பி.இராமசாமி அய்யர் திருவாங்கூர் சமஸ்தான திவானாக இருந்தபோதுதான் இந்த தாலுகாக்களுக்கு திருவிதாங்கூர் பகுதியிலிருந்து சாலைகள் போடப்பட்டன. அதற்குப் பிறகே மலையாளிகள் குடியேறத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழர்கள் இங்கு தொழிலாளர்களாக மட்டும் இருக்கவில்லை. இந்த இரண்டு தாலுகாக்களிலும் உள்ள நில உரிமையாளர்களின் பெரும் பகுதியினர் தமிழர்களே. அங்குள்ள ஏலக்காய் தோட்டங்களில் 90% தமிழர்கள் கைவசம் இருக்கிறது. பாக்கியுள்ள 10% ஐரோப்பியர்களிடம் உள்ளது. அங்குள்ள நெல் வயல்கள் தமிழர்கள் வசமே உள்ளன.

இங்கு வாழும் தமிழர்கள் தங்கள் குடும்பங்களுடனேயே வாழ்கிறார்கள். நாடோடி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் குடும்பங்களுடன் வாழ மாட்டார்கள். மேலும் அண்மையில் இங்கு நடைபெற்ற இரண்டு பொதுத் தேர்தல்களிலும் திருவாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசின் வேட்பாளர்கள் பெரும் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள். இப்பகுதியை தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தே அவர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

அங்குள்ள நீர்வளம் கேரளாவிற்கு மிக தேவையானது என்ற வாதம் ஏற்கத்தக்கது அல்ல. அங்கு உற்பத்தியாகி கேரளாவில் பாய்ந்து வரும் நீர்வளத்தை அந்த மாநிலத்தினால் பயன்படுத்த முடியாது. அதற்கேற்ற நிலவளம் அங்கு கிடையாது. இந்த ஆற்றின் நீர்வளத்தை கிழக்கே திருப்பிப் பயன்படுத்தும் நிலவளம் தமிழகத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. எனவே இந்த வாதமும் சரியல்ல.

செங்கோட்டை தாலுகாவின் வனப்பகுதியை கேரளத்தில் இணைக்க வேண்டும் என்ற ஒரு கோரிக்கையை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். செங்கோட்டை தாலுகாவில் தமிழர்களே பெரும்பாலாக இருக்கிறார்கள் இந்த வனப் பகுதியும் அவர்களுக்கே உரி

தேக்கு நடட்டவன் தமிழன்

பொள்ளாச்சி தாலுகாவில் உள்ள மக்களுக்கும் பாலக்காடு தாலுகாவில் உள்ள மக்களுக்கும் எல்லா வகையிலும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. பாலக்காடு தாலுகாவில் ஏராளமான கிராமங்களில் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். முதலமைச்சர் பிரதேசம் எங்களுடைய தாலுகாவிற்கு அருகே உள்ளது. அதில் 100-க்கு 90 பேர் தமிழர்கள், எங்களுடைய உறவினர்கள் ஆவார்கள். டாப்சிலிப் என்ற பகுதியில் ஏராளமான தேக்குமரங்கள் உள்ளன. பொள்ளாச்சி வழியாகத்தான் இந்தப் பகுதிக்கு செல்ல வேண்டும். இந்த தேக்கு மரங்களை நட்டு வளர்த்தவர்கள் தமிழர்கள். எனவே இப்பகுதியை தமிழ்நாட்டுடன் தான் சேர்க்க வேண்டும்.

கொச்சின் சித்தூர் பகுதியில் 14 தமிழ்ப்பேசும் கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்க வேண்டும்.

(வி. கே. பழனிச்சாமி கவுண்டர், சட்டமன்றம் 23-11-55)

கோவையுடன் ஒட்டிய காட்டுப்பகுதி

கோவை மாவட்டம் கொள்ளேகாலம் தாலுகா முழுவதிலும் கன்னடம் பேசும் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அந்தப்பகுதிக்குச் செல்வதற்கு நீண்ட தூரம் காடுகள் வழியாகவே செல்ல வேண்டும். அந்தப் பிரதேசம் கோவையுடன் இணைந்து இருக்கக் கூடியது. எனவே அந்த காட்டுப் பகுதிகள் அனைத்தும் தமிழகத்துடன் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

சித்தூர் தாலுகாவில் உள்ள தமிழர்களுக்கு கலாச்சாரத் தொடர்பு, பொருளாதாரத் தொடர்பு ஆகியவை தமிழகத்துடன்தான் உள்ளன. சித்தூர் நகரத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையினராக தமிழர்களே இருக்கிறார்கள். சித்தூர் தாலுகாவை ஒட்டியுள்ள பகுதி கொல்லங்கோடு, முதலமைச்சர் ஆகிய பகுதிகளையும் தமிழ்நாட்டுடன் ஒட்டிய பகுதிகள். ஆகவே இவற்றையும் தமிழ்நாட்டுடன் சேர்க்க வேண்டும்.

(சட்டமன்றத்தில் 21-71-55-ல் பொள்ளாச்சி என். மகாலிங்கம் பேச்சு)

மலபார் வனப்பகுதி தமிழருக்குரியது

மலபார் மாவட்டத்தில் உள்ள சில வனப்பகுதிகள் கோவை மாவட்டத்தையொட்டியுள்ளன. கோவை மாவட்டத்திலிருந்துதான் இந்த பகுதிகளுக்கு செல்வதற்காக வழிகள் அமைந்துள்ளன. இந்த காட்டுப்பகுதியில் உள்ள முதலமைச்சர் முக்கியமான நீர்ப்பிடிப்பு பகுதி ஆகும். அட்டபாடி பள்ளத்தாக்குப் பகுதியையும் கோவை மாவட்டத்துடன் சேர்க்க வேண்டும். சிறுவாணி அணைக்கட்டு இங்குதான் அமைந்துள்ளது. எனவே இந்தப் பகுதியை முழுவதுமாக கோவையுடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று நாம் கோரினோம். எனவே எல்லைக்கமிஷனின் விசாரணைக்கு இந்தப் பகுதியை உட்படுத்த வேண்டாம் என்று நாம் மத்திய அரசிடம் தொடர்ந்து வற்புறுத்துவோம்.

(அமைச்சர் சி. சுப்ரமணியம், சட்டமன்றம் 28-3-56)

கொச்சின் சித்தூர் தமிழ்ப்பகுதி

கொச்சின் சித்தூர் முழு பகுதியின் மீதும் நாம் உரிமை கொண்டாடவில்லை. அண்மையில் அங்குள்ள கிராமங்களில் நான் சுற்றுப்பயணம் செய்தேன். கொச்சின் சித்தூர் இருபகுதிகளாக உள்ளது. ஒருபகுதி கோவை மாவட்டத்திற்குள் அமைந்துள்ளது. மற்றொரு பகுதி திருவாங்கூர் - கொச்சின் மாநிலத்தை ஒட்டியுள்ளது. கோவை மாவட்டத்திற்குள் அமைந்துள்ள பகுதியைப் பற்றி நான் இப்போது பேசுகிறேன். இப்பகுதியில் உள்ள நெம்மாறா பகுதியில் மலையாளிகள் வாழ்கிறார்கள். இதைக் கேரள மாநிலத்திற்கு கொடுத்து விடலாம். நெம்மாறா பகுதியில் உள்ள 13 கிராமங்களில் முழுக்க முழுக்க மலையாளிகளே வாழ்கிறார்கள். எனவே அப்பகுதியின் மீது நான் உரிமை கொண்டாடவில்லை. மீதமுள்ள 30 கிராமங்களில் பெரும்பான்மையினராக தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புப் புள்ளிவிவரங்கள் இந்த உண்மையை நிலை நாட்டுகின்றன. எனவே இந்தக் கிராமங்கள் சென்னைமாநிலத்தடன்தான் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

(தளபதி கே. விநாயகம். சட்டமன்றம் 29-3-56)

யது. எனவே அதைப் பிரிப்பது எந்த விதத்திலும் சரியல்ல.

கர்நாடக மாநிலத்தில் ஏராளமான வன வளம் இருந்தாலும் கொள்ளைகாலம் தாலுகாவில் உள்ள வனப்பகுதிகளை நமக்குத்தர அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. கன்னடர்கள் பெரும்பாலும் வாழ்வதினால் அந்த வனப்பகுதியையும் தங்களுக்கே சொந்தம் என உரிமை கொண்டாடி அதைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் செங்கோட்டை தாலுகாவில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தாலும் அதன் வனப்பகுதி மீது கேரளம் உரிமை கொண்டாடுகிறது. இடத்திற்குத் தக்க நீதியை கமிஷன் வழங்கியிருக்கிறது. கொள்ளே

காலம் தாலுகாவில் உள்ள வனப்பகுதியை நமக்குத் தர மறுத்த கமிஷன் செங்கோட்டை தாலுகாவில் உள்ள வனப்பகுதியை கேரளாவிற்குக் கொடுத்து விட்டது.

ஹோசூர் மீது ஆந்திரர்கள் உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள். ஹோசூரிலிருந்து ஆந்திராவுக்கு இணைப்புப் பகுதியே சிதையாது. ஆந்திர எல்லையிலிருந்து கிருஷ்ணகிரி வழியாக ஹோசூருக்கு ஒரு பாதை வேண்டும் என்று ஆந்திரர்கள் கேட்கிறார்கள். கோலார் தங்கச் சுரங்கத்தின் மீது உரிமை கொண்டாடுவதற்காக அவர்கள் ஹோசூரைக் கேட்கிறார்கள்.”

நீலகிரி தமிழருக்கே சொந்தம்

நீலகிரி மாவட்டம் எவ்வாறு வகையிலும் தமிழர்களுக்கு முக்கியமான மாவட்டம் ஆகும். இம்மாநிலத்திலுள்ள புளவ் மின் நிலையங்களுக்குத் தேவையான ஆறுகள் இங்குதான் உள்ளன. வனப்பகுதிக்கும், தோட்டப் பகுதிகளும் இங்கு உள்ளன. பைகாரா, நொய்யாறு புளவ் மின் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டு விட்டன. குந்தா புளவ் மின் நிலையத்திட்டத்திற்கான வேலைகள் நடந்து வருகின்றன. நொய்யாறு தமிழகத்தின் மின் உற்பத்திக்குத் தேவையான ஆறுமட்டுமல்ல. பவானி ஆற்றின் முக்கியமான கிளைநதியும் ஆகும். கூடலூர் தாலுகாவின் கிழக்கு எல்லையில் இந்த ஆறு ஓடுகிறது. இந்த ஆற்றுக்கு தேவையான நீர் இந்தத் தாலுகாவில் இருந்துதான் கிடைக்கிறது. எனவே நொய்யாறு முழுவதுமாக தமிழ்நாட்டின் கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். மிகுந்த பொருட்செலவில் பவானிசாகர் அணைத்திட்டத்தை இந்த அரசு நிறைவேற்றியிருக்கிறது. இந்த அணைக்குத் தேவையான நீர் அங்கிருந்துதான் வரவேண்டும். தென்கன்னடம், மலபார் மாவட்டங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிரிக்கப்படும் போது நம்முடைய வனப்பகுதிகளில் பெரும் இழப்பு ஏற்படும். அதை ஈடுகட்ட கூடலூர் தாலுகா நமக்கு இன்றியமையாதது. கூடலூர் தாலுகாவில் உள்ள முதுமை நொய்யாறு ஆற்றின் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதியாகும். மேலும் அது தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒரே வனவிலங்கு பாதுகாப்புப் பகுதி ஆகும்.

(அமைச்சர் சி சுப்ரமணியம், சட்ட மன்றம் 23-11-55)

புள்ளி விவரங்கள் பேசும் உண்மை என்ன?

அரி கவுடர் பேசும் போது நீலகிரி மாவட்டத்தில் கன்னடம் பேசுவோரே பெரும்பான்மையாக இருப்பதால் அந்த மாவட்டத்தை மைசூர் மாநிலத்துடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று கூறினார். ஆனால் அவர் கூற்றில் கொஞ்சமும் உண்மை இல்லை. மக்கள் தொகை பற்றிய புள்ளிவிவரங்கள் அவர் கூற்றுக்கு மாறாக அமைந்து இருப்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1951-ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின் படி நீலகிரி மாவட்டத்தில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 1,19,045 ஆகவும், தெலுங்கர்களின் எண்ணிக்கை 26,469 ஆகும். மலையாளிகளின் எண்ணிக்கை 41,461 ஆகும். கன்னடர்களின் எண்ணிக்கை 40,241 ஆகவும் உள்ளது. மலையாளிகளின் எண்ணிக்கையை விட கன்னடர்களின் எண்ணிக்கை குறைவானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மை நிலவரம் இவ்வாறு இருக்க அரி கவுடர் இதற்கு நேர்மாறாக பேசுவதுண்டு நான் வியப்படைகிறேன். ஏதோ வேடிக்கைக்குத்தான் பேசுகிறார் என்று நான் கருதினேன். ஆனால் இன்று அவர் வெகு தீவிரமாக வாதாடியதைப் பார்த்த பிறகு நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். மலையாளிகளிடம் சமரசம் செய்து கொள்வதற்காக கூடலூர் தாலுகாவை கேரள மாநிலத்திற்கு விட்டுக் கொடுப்பது நல்லது என்றும் அவர் கூறுகிறார். அவருடைய அனுதாபம் மைசூரின் மேல் இருக்குமானால் அவர் அங்கு சென்று மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ்வதில் நமக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் நீலகிரி மாவட்டத்தை மைசூரிடம் இணைக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறும் போது நாம் அதைக் கடுமையாக எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. ஊட்டியில் இருந்து 100 மைல் தொலைவில் தான் மைசூர் இருக்கிறது. ஆகவே மைசூருடன் சேர்ப்பதுதான் நல்லது என்று அவர் வாதாடுகிறார். கோவை நகரம் மைசூரிலிருந்து 150 மைல் தொலைவில் உள்ளது. ஆகவே கோவை மாவட்டத்தையும் மைசூருடன் சேர்க்க வேண்டும் என்று அவர் பின்னர் வாதாடக் கூடும். தொலைதூர அடிப்படையில் வாதாடுவதால் திருநெல்வேலி மாவட்டம் கூட கேரளத்திற்கு போய்விடக் கூடும்.

(சட்டமன்றம் 31-3-56)

நீலகிரி எமதே - வந்தேறியின் குரல்

நீலகிரி மாவட்டத்தை மைசூர் மாநிலத்துடன் தான் இணைக்க வேண்டும், விஜயநகர பேரரசு ஆண்ட போது அப்பேரரசின் ஒரு பகுதியாக கர்நாடகம் விளங்கியது. அப்போதுஇந்த மாவட்டம் கர்நாடகத்திற்குள் இருந்தது. நீலகிரி மாவட்டத்தில் திப்புசுல்தான் காலம் வரையில் மைசூர் அரசே வரிவசூலித்தது. இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்களும் இள வழியில் கண்டார்களே. நில அமைப்பிலும், மைசூர் பீடபூமியில் உள்ள பகுதியும் நீலகிரி பகுதிகளும் ஒரே மாதிரிபானவை. ஊட்டியிலிருந்து மைசூர் நகரம் 98 மைல் தொலைவில் தான் உள்ளது. ஆனால் சென்னையோ 400 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளது. எனவே நிர்வாக அடிப்படையிலும் மைசூரிலிருந்து இப்பகுதியை ஆள்வதுதான் சலபமானது. தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராக இருக்கக் கூடிய சென்னை மாநிலத்தில் சிறுபான்மை மக்களான எங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்காது, நாங்கள் இரண்டாம்தர மக்களாக நடத்தப் படுவோம். எனவே மைசூருடன் எங்களைச் சேர்க்க வேண்டும்.

(அரிகவுடர் பேச்சு - சட்டமன்றம் 31-3-56)

பாலக்காடு மன்னாடியார்கள்

கேரள மாநிலத்தில் தற்போது உள்ள பாலக்காடு, கொல்லிக்காடு, ஆத்தூர், சித்தூர் ஆகிய வட்டங்களில் மன்னாடியார் என்ற பட்டப் பெயர் உள்ள குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. அவர்களுக்கும் மலையாளிகளுக்கும் எந்த விதத் தொடர்பும் இல்லை. காங்கேயம், கரூர் பகுதிகளிலிருந்து குடி பெயர்ந்து வந்தவர்கள் இவர்கள். அவர்களின் வீட்டு ஆவணங்கள் முதலில் தமிழிலும், பின்னர் தமிழ் கலந்த மலையாளத்திலும் பின்னர் தனி மலையாளத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிடைத்த மெக்கென்சி தொகுப்பில் உள்ள தமிழ் ஆவணங்களில் அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இப்பகுதியில் அவர்கள் குடியேறுவதற்கு முன்னால் அது காடாக விளங்கிற்று. அவர்கள்தான் முதலில் குடியேறி அரும்பாடுபட்டு காடுகளை அழித்து நாடாக்கியவர்கள் என்பதை அந்த ஆவணங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மெக்கென்சி சுலடி 3441, 3442 ஆகிய ஆவணங்களில் "ஜன்மி முதலான் மன்னாடியார்" "பெருமரக் கானல் தெளிவிச்சவர்கள்" என்னும் தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் அவர்களே முதலில் குடியேறியவர்கள் என்பதை இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சேலம், பெரியார், கோவை மாவட்ட பகுதிகளில் வாழும் கொங்கு வேளாளர், சோழ மண்டலத்திலிருந்து குடியேறியவர்கள் என்ற கருத்து உண்டு. எனவே அவர்களுடன் தொடர்புடைய பாலக்காடு மன்னாடியார்களும் சோழ நாட்டினரே என்ற சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வரலாற்று அறிஞர் கோவைக்கிழார் இராமச்சந்திர செட்டியார்" சோழர் படை யெடுப்பினால் கொங்குநாடு சென்று அங்கு நிலையாகத் தங்கி விட்டவர்களே மன்னாடியார் மரபினர்" என்று கூறியுள்ளார். மன்னாடியார் மரபினர் கேரள முறைப்படி தெய்வத்திற்கு 'பகவதி' என்று பெயரிடாமல் கருப்பண்ணன், காரியம்மாள், மாரியம்மன், சித்தூர் அம்மன், கணங்கி அம்மன், மணப்புள்ளி அம்மன், பழனூரம்மன், காக்கரக்கால் அம்மன் என தமிழ் பெயர்களை இட்டு வணங்கி வருகின்றனர். இக்கோயில்கள் அனைத்திலும் இன்னும் தமிழ்ப் பாடல்களே பாடப் படுகின்றன. மன்னாடியாரோடு தமிழ் பேசும் செட்டியார்களும் இக்கோயில்களில் வழிபடுகின்றனர். இன்றைக்கும் இவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் இறுதிச் சடங்குகளை கோவை மாவட்டத்தில் உள்ள பேரூர் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் செய்கிறார்கள். கோவை மாவட்டத்தில் உள்ள பேரூர் சிவன் கோவிலில் மார்கழி, பங்குனி உத்திர விழாக்கள் ஆகியவை நடைபெறும்போது மன்னாடியார் வகையறாக்களே முதல் மரியாதை பெறுகிறார்கள். இந்த வழக்கம் இன்னமும் உள்ளது. அவர்களின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை உள்ள சடங்குகள் அனைத்தும் கொங்கு நாட்டு வேளாளர்களின் சடங்குகளை ஒட்டியே உள்ளன. அவர்கள் வழங்கும் அடிப்படைச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களோயாகும்.

(ஆதாரம் : புலவர் செ. இராக எழுதிய பாலக்காடு மன்னாடியார்கள்" கட்டுரை)

பாண்டியர் ஆண்ட பாலக்காடு

'பூமியர் கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து' என்ற சொற்றொடரின் மூலம் பாண்டியனுக்கு பூமியர்கோன் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டதை அறியலாம். பாலக்காடு மாவட்டத்தில் கோசர் கோட்டிற்குத் தெற்கே உள்ள பகுதி பூழிநாடு என அழைக்கப்பட்டதன் மூலம் இது பாண்டியரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தது எனத் தெரிகிறது. மேலும் பாலக்காடு மாவட்டத்தில் காணப்படும் பெருவேம்பு, வேம்பல்லூர், நன்மானற போன்ற ஊர்ப் பெயர்களும் இதற்குச் சான்று பகருகின்றன.

பாலக்காடு என தூய தமிழில் வழங்கப்பட்ட இம்மாவட்டத்தின் பெயர் நாளடைவில் திரிந்து பாலக்காடு ஆயிற்று.

சென்னை சட்ட மன்றத்தில் கட்சிகளின் நிலைப்பாடு

சென்னை மாகாண சட்டமன்றத்தில் தேவிகுளம் பிரேமேந்திரன் "லுகாக்கள் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்" என்று காங்கிரஸ் உறுப்பினர் ஆர். வி. சுப்பிரமணியம் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்தார். இத்திருத்தத்தின்மீது எடுக்கப்பட்ட வாக்கெடுப்பின் போது கம்யூனிஸ்டுகள் நீங்கலாக அனைத்துக் கட்சிகளையும் சேர்ந்த தமிழ்நாட்டு உறுப்பினர்களும் கன்னட உறுப்பினர்களும் இத்திருத்தத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர். கம்யூனிஸ்டு நீங்கலாக எல்லா கட்சிகளையும் சேர்ந்த மலையாள உறுப்பினர்களும் திருத்தத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தனர். கம்யூனிஸ்டு உறுப்பினர்கள் மட்டும் நடுநிலைமை வகித்தார்கள்.

கேரள சட்டமன்றத்தில் கட்சிகளின் நிலைப்பாடு

தார் கமிஷன் பரிந்துரைகள் மீது திரு - கொச்சி சட்ட சபையில் வாக்கெடுப்பு நடைபெற்ற போது கட்சிகள் நடந்து கொண்ட விதம் வருமாறு.

தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியில் உள்ள நான்கு தாலுகாக்களை கமிஷன் சிபாரிசுப்படி உத்தேச கேரள ராஜ்யத்திலிருந்து பிரிவினை செய்யக் கூடாது என்று காங்கிரஸ் கட்சியும், பிரஜா சோசலிஸ்டு கட்சியும் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை கம்யூனிஸ்டுகள், கேரள சோசலிஸ்டுக் கட்சி, புரட்சிகர சோசலிஸ்டுக் கட்சி ஆகியவை எதிர்த்து வாக்களித்தன. திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும், சுயேச்சை தமிழ் உறுப்பினர்களான டி. எஸ். ராமசாமி, சட்டநாதன் ஆகியோரும் இத்தீர்மானத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தார்கள்.

2. நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள கூடலூர் தாலுகாவை கேரள மாநிலத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்ற திருத்தத்தை காங்கிரஸ் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகள் ஆதரித்து வாக்களித்தனர். திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சி மட்டுமே எதிர்த்து வாக்களித்தது. சுயேச்சை உறுப்பினர் திரு இராமசாமியும் சட்டநாதனும் இத்திருத்தத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தார்கள்.

(தினமலர் 25.12.55)

தட்சிணப் பிரதேச எதிர்ப்புப் போராட்டம்

மொழி வழியாக மாநிலங்களைப் பிரிக்க வேண்டும் என்ற போராட்டங்கள் இந்தியா பூராவிலும் வெடித்துக் கிளம்பியபோது அவற்றைத் திசை திருப்பவும், அடக்கவும் பிரதமர் நேரு திடீர்ப் பிரகடனம் ஒன்றை வெளியிட்டார். இந்தியா முழுவதையுமே ஐந்து ராஜ்யங்களாக பிரிக்கும் திட்டம் ஒன்றை அவர் வெளியிட்டார்.

1. தட்சிணப் பிரதேசம்
2. உத்தரப் பிரதேசம்
3. மேற்குப் பிரதேசம்
4. கிழக்குப் பிரதேசம்
5. மத்தியப் பிரதேசம்

தட்சிணப் பிரதேசம் என்பது தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய மூன்று மாநிலங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். நேருவின் திடீர் பிரகடனத்தை ராஜாஜி மன நிறைவோடு வரவேற்றார். பெரியார் மிகக் கடுமையாக அதை எதிர்த்து அறிக்கை வெளியிட்டார்.

தி.மு.க. பொதுச் செயலாளர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் இதற்குக் கண்டனம் தெரிவித்தார்.

இந்த நிலைமையில் தட்சிணப் பிரதேசத் திட்டத்தை எதிர்க்கவும், தமிழ்நாட்டு எல்லைப் பகுதிகளைப் பாதுகாக்கவும், தமிழ்நாடு என்று பெயர் சூட்டவும், அனைத்துக்கட்சிகளும் ஒன்றுபட்டுப் போராட

வேண்டும் என்ற உணர்வு தமிழகத்தில் எழுந்தது. இதற்கான முன் முயற்சியில் தமிழரசு கழகத் தலைவர் ம.பொ.சி. அவர்கள் மேற்கொண்டார்.

முதலில் அவர் பெரியாரைச் சந்தித்துப் பேசினார். இப்பிரச்சினைக்கான அனைத்துக் கட்சி கூட்டணி அமைப்பதற்கு அவர் முழு ஆதரவு தெரிவித்தார். தி.மு.க. தலைவர் அறிஞர் அண்ணா, கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைவர்களான பி. இராமமூர்த்தி, ஜீவானந்தம் ஆகியோர்களையும் ம.பொ.சி. சந்தித்துப் பேசி அவர்களின் ஆதரவினையும் பெற்றார்.

27.1.56-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் ஜி.உமாபதி அவர்களின் இல்லத்தில் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களின் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. இக்கூட்டத்தில் கீழ்க்கண்டவர்கள் கலந்துக் கொண்டார்கள்.

தி.மு.கழகம் - அறிஞர் அண்ணா, இரா. நெடுஞ்செழியன், என்.வி.நடராசன்

தமிழரசு கழகம் - ம.பொ.சி., தி.க. சண்முகம், ஜி.உமாபதி, சின்ன அண்ணாமலை

கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி - ப. ஜீவானந்தம், மணலி கந்தசாமி

சோசலிஸ்டுக் கட்சி - க.ரா. நல்லசிவம், எம்.சின்னசாமி.

பி.டி.இராசன்

அண்ணா

கே.விநாயகம்

பிரஜா சோசலிஸ்டு - ப.ச.சின்னதுரை, ஏ. சுப்பிரமணியம்

தாழ்த்தப்பட்டோர் பெடரேஷன் - ஏ. ரத்தினம்
திராவிடர் பார்லிமெண்டரி கட்சி - எஸ். சுயம்பிரகாசம்

ஐஸ்டில் கட்சி - தமிழவேள் பி.டி. இராசன்.
வடக்கு எல்லைப் பாதுகாப்பு குழு - கே. விநாயகம், சித்தூர் சீனிவாசன், இ.எஸ்.தியாகராஜன்

மற்றும் பாவேந்தர் பாரதிதாசன், சி.பா. ஆதித்தனார், எச்.எம். ராஜா, எஸ்.செல்லசாமி, கா. அப்பாதுரையார் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர்.

இக்கூட்டத்தில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன:

“மத்திய அரசு மொழிவழி மாநிலக் கோரிக்கையை கொள்கை அளவிலுமல் ஏற்காததைக் கண்டித்தும், எல்லைப் பிரச்சினையில் தமிழகத்திற்கு நியாயம் வழங்காததைக் கண்டித்தும், சென்னை ராஜ்யத்திற்குத் தமிழ்நாடு என்ற பெயர் வைக்கும் கோரிக்கையை ஏற்காததற்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும், தமிழர் விரும்பாத தட்சிண ராஜ்யத் திட்டத்தை நிராகரித்தும் பிப்ரவரி 20 தமிழகம் முழுவதும் கடையடைப்பும், வேலை நிறுத்தமும் செய்யுமாறு பொது மக்களை அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டணி கேட்டுக் கொண்டது”.

பிப்ரவரி 20-ம் தேதி போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்காகவும் அதற்குப் பின்னர் மேற்கொள்ள வேண்டிய வேலைகளை கவனிப்பதற்காகவும் நடவடிக்கைக் குழு ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் தலைவராக தமிழவேள் பி.டி.இராசன் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டார்.

அமைப்புச் செயலாளராக ம.பொ.சி. அவர்களும், குழுவின் செயலாளர்களாக என்.வி. நடராசன், ஏ.சுப்பிரமணியம், ஜீவானந்தம், எஸ்.சி. அந்தோணிப் பிள்ளை ஆகியோரும் பொருளாளராக ஜி.உமாபதியும் சேர்ந்து எடுத்துக்கப்பட்டார்கள்.

இக்கூட்டத்தில் தி.மு.க. கலந்து கொண்டதை விரும்பாத காரணத்தினால் பெரியார் அவர்கள் இக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் தட்சிண பிரதேசத்திற்கு மிகக் கடுமையாக எதிர்ப்பினை பெரியார் தெரிவித்தார். தனியே போராட்டமும் நடத்தினார்.

1956 பிப்ரவரி 19-ஆம் தேதியன்று சென்னைக் கடற்கரையில் அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டணியின் சார்

பில் பிரம்மாண்டமான பொதுக்கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. மூன்று இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் திரண்டார்கள்.

பிப்ரவரி 20 ஆம் தேதி ஹர்த்தால் தமிழ்நாடு எங்கும் வெற்றிகரமாகவும் அமைதியாகவும் நடந்தது. பெரிய நகரங்களில் மட்டுமல்லாமல் குக்கிராமங்களில் கூட கடையடைப்புகள் முழு அளவில் நடத்தப்பட்டன. விடுதலைப் போராட்ட கால கட்டத்தில் கூட இவ்வளவு பெரிய எழுச்சி ஏற்பட்டதில்லை. ஆனாலும் தென்னாற்காடு மாவட்டம் கள்ளக்குறிச்சியிலும், சேலம் மாவட்டம் தம்மம்பட்டியிலும் கலவரங்கள் ஏற்பட்டு துப்பாக்கிச் சூடும் நடைபெற்றது. இதில் 6 பேர் காயம் அடைந்தார்கள்.

சென்னையில் நடைபெற்ற ஊர்வலத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்த கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர்களான ஜீவானந்தம், எம்.ஆர். வெங்கடராமன் ஆகியோர் போலீஸ் தடியடிக்கு ஆளானார்கள். சட்டமன்ற உறுப்பினராக ஏ.கோவிந்தசாமி, நாமக்கம் இராமசாமி, திருச்செங்கோடு அர்த்தநாரி, சென்னை மாநகராட்சி உறுப்பினர் வி.முனிசாமி மற்றும் அலமேலு அப்பாதுரை, சரோஜினி நாராயணசாமி ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர போராட்டம் மிக அமைதியாக நடைபெற்றது. தட்சிணப் பிரதேசத்தை தமிழகம் மிகக் கடுமையாக எதிர்க்கிறது என்பது இதன் மூலம் வெளியாயிற்று.

தட்சிணப் பிரதேச திட்டம் பற்றி விவாதிப்பதற்காக பிரதமர் நேரு பெங்களூருக்கு வருகை தந்தார். அவரிடம் கர்நாடக முதல்வர் மற்றும் கேரள முதல்வர்கள் தனது ஒப்புதலைத் தெரிவித்தனர். தமிழக முதலமைச்சர் காமராசர் தமிழ்நாட்டு மக்களின் ஏகோபித்த எதிர்ப்பினை பிரதமர் நேருவிடம் தெரிவித்தார்.

“இத்திட்டத்தை தமிழ்நாட்டு மக்கள் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்” என்பதை விளக்கினார். இத்திட்டத்திற்கு காமராசரின் ஒத்துழைப்பு கிடைக்காது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நேரு இத்திட்டத்தினைக் கைவிட்டார். தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து காட்டிய எதிர்ப்பும், பெரியாரின் எதிர்ப்பும், தமிழக முதலமைச்சர் காமராசரின் எதிர்ப்பும், ஒன்று சேர்ந்து தட்சிண பிரதேசத் திட்டத்தை முறியடித்தன.

தட்சிணப் பிரதேசம் தற்கொலையானது

தட்சிணப் பிரதேசம் தற்கொலையானது. இன்றும் நாளையும் பெங்களூரில் தங்குகின்ற தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் காமராசர் அவர்களுக்குத் தலைவர் பெரியார் அவர்கள் பின்வரும் அவசரத் தந்திச் செய்தியை அனுப்பியுள்ளார்.

“தட்சிணப் பிரதேசம் ஏற்படுவதென்பது தமிழர்களுக்கு வாழ்வா? சாவா? என்பது போன்ற உயிர்ப் பிரச்சினையாகும். உங்களுக்கும் மற்றெல்வோருக்கும் இது தற்கொலையானதும் ஆகும். தட்சிணப் பிரதேசம் ஏற்படுமானால் முன்பின் நடந்திராத கிளர்ச்சி செய்வதற்குத் தமிழ் மக்களை நெருக்குவதாகிவிடும். அருள் கூர்ந்து நம் எல்லோரையும் தமிழ்நாட்டையும் காப்பாற்ற வேண்டுமிறேன்.”

(விடுதலை 1-21956)

அண்ணல் தங்கோ முழக்கம்

தமிழ் நாட்டின் எல்லைப்பகுதிகளையெல்லாம் பிற மாநிலத்தவர் பறிப்பதற்கு முயன்ற போது கொதித்தெழுந்து குரல் கொடுத்தவர் அண்ணல் தங்கோ ஆவார். தமிழக எல்லைக்காப்புப் போராட்டத்தில் இவர் முழு முச்சுடன் ஈடுபட்டார். இதற்காக இவர் நடத்திய கூட்டத்தில் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆகியோர் பங்கெடுத்தனர். முதிய வயதிலும் இவர் ஆற்றிய தொண்டு தமிழர்களின் உள்ளங்களை உருக்குவதாக அமைந்தது.

“தமிழ்நாடு” பெயர் மாற்றம்

மொழிவழி மாநிலப் பிரிவினைக்குப் பிறகு சென்னை ராஜ்யத்தின் பெயரைத் “தமிழ்நாடு” என மாற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்த 25-12-1960-ல் சென்னை கோகலே மன்றத்தில் தமிழரசுக் கழகம் சிறப்பு மாநாடு ஒன்றை நடத்தியது. 30-1-61-ல் இதற்காக அறப் போர் நடத்த இம்மாநாடு முடிவு செய்தது.

சென்னை கோட்டை முன்பாகவும், மாவட்டத் தலைநகரங்களிலும் நடை பெற்ற மறியல் போராட்டங்களில் ஓளவை. டி.கே. சண்முகம், எம். ஏ. வேணு, ஏ. பி. நாகராசன் போன்ற கலைஞர்களும் கலந்து கொண்டனர். தி. மு. க. வைச் சேர்ந்த நடிகர்களை எம். ஜி. ஆர்., எஸ். எஸ். இரா சேந்திரன் ஆகியோர் டி.கே. சண்முகத்திற்கு மாலை குட்டி ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

கவி. கா. மு. செரீப், புலவர் கீரன், கோ. கலிவரதன், உசிலை சோமநாதன், மதுரை நடிகர் உடையப்பா தம்பதி உட்பட 1700 பேர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

இப்போராட்டத்திற்குப் பின் முதலமைச்சர் காமராசின் ஒப்புதலோடு அமைச்சர் சி. சுப்ரமணியம் தமிழக சட்ட மன்றத்தில் பின்வரும் அறிவிப்பை செய்தார்.

‘மெட்ராஸ் ஸ்டேட்’ என்பதற்கு சென்னை ராஜ்யம் என்று தமிழில் எழுதி வருகிறோம். இனி தமிழில் எழுதும் போது ‘சென்னை ராஜ்யம்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘தமிழ்நாடு’ என்று எழுத வேண்டும் என்று அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது.

அரசாங்க நிர்வாகக் கடிதப் போக்குவரத்தில் இனி ‘தமிழ்நாடு’ என்றுதான் எழுதப்படும். நமது அரசியல் சட்டத்தில் நம் ராஜ்யத்தின் பெயர் ‘மெட்ராஸ்’ என்று இருக்கிறது. ராஜ்யத்திற்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கு எழுதும் போது மட்டும் மெட்ராஸ் என்ற பெயர் பயன்படுத்தப்படும்.”

இந்த அறிவிப்பை ஏற்று தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் ம. பொ. சி. பெயர் மாற்றப் போராட்டத்தை நிறுத்தினார்.

1967-ல் அறிஞர் அண்ணா தலைமையில் தி. மு. க. ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு ஆங்கிலத்திலும் “தமிழ்நாடு” என மாற்றினார். இந்திய அரசும் இதை ஏற்றுக் கொண்டு அரசியல் சட்டத்தை திருத்தியது.

“தமிழ்நாடு” இல்லையேல் உயிர் எதற்கு?

திராவிடத்தை அல்லது தமிழ்நாட்டை விட்டு ஆந்திரர், கர்நாடகர், மலையாளிகள் பிரிந்துபோன பின்புகூட, மீதியுள்ள யாருடைய ஆட்சேபணைக்கும் இடமில்லாத தமிழகத்திற்குத் “தமிழ்நாடு” என்று பெயர்கூட இருக்கக் கூடாதென்று பார்ப்பானும், வடநாட்டானும் சூழ்ச்சி செய்து, இப்போது அந்தப் பெயரையே மறைத்து ஒழித்துப் பிரிவினையில், “சென்னை நாடு” என்று பெயர் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது.

இது சகிக்கமுடியாத மாபெரும் அக்கிரமமாகும். எந்தத் தமிழனும், அவன் எப்படிப்பட்ட தமிழனானாலும் இந்த அக்கிரமத்தைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான் என்றே கருதுகிறேன். அப்படி யார் சகித்துக் கொண்டிருந்தாலும் என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாதென்று சொல்ல வேண்டியவளாக இருக்கிறேன்.

இதைத் திருத்த தமிழ்நாட்டு மந்திரிகளையும், சென்னை, டில்லி, சட்டசபை, கீழ் - மேல் சபை அங்கத்தினர்களையும் மிக மிக வணக்கத்தோடு இறைஞ்சி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

மற்றும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள புலவர்கள், பிரபுக்கள் அரசியல் சமுதாய இயல் கட்சிக்காரர்களையும் முயற்சிக்கும்படி அதுபோலவே வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

தமிழ், தமிழ்நாடு என்கின்ற பெயர்கூட இந்நாட்டுக்கு சமுதாயத்திற்கு இருக்க இடமில்லாதபடி எதிரிகள் சூழ்ச்சி செய்து வெற்றி பெற்றுவிட்டார்கள் என்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விடுமானால் பிறகு என்னுடையவோ என்னுடைய கழகத்தினுடையவோ என்னைப் பின்பற்றும் நண்பர்களுடையவோ வாழ்வு வேறு எதற்காக இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இந்தக் காரியம் மாபெரும் அக்கிரமான காரியம் என்பதோடு மாபெரும் சூழ்ச்சி மீது செய்யப்பட்ட காரியம் என்றே கருதுகிறேன். நம்நாடு எது? நமது மொழி எது? நமது இனம் எது? என்பதையே மறைத்து விடுவதென்றால், பிறகு தமிழன் எதற்காக உயிர் வாழ வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே, இக்கேடு முளையிலேயே கிள்ளப்பட்டு விடும்படி முயற்சி செய்யும்படியான எல்லாத் தமிழர்களையும் உண்மையிலேயே வணங்கி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

(பெரியார் - விடுதலை 10-11-1955)

தமிழவேள் பி.டி. இராசன் வேதனை

பிப்ரவரி 20-ம் தேதியன்று சென்னை மாநிலம் முழுவதும் பொது வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. மத்திய அரசின் முடிவுக்கு எதிராக மக்கள் தங்கள் எதிர்ப்பை காட்டுவதற்கு இதை விட அமைதியான வழி எதுவும் இல்லை. பம்பாய், கல்கத்தா, ஓரிசா போன்ற பிற மாநிலங்களில் நடைபெற்ற பொதுவேலை நிறுத்தம் வன்முறை போராட்டங்களாக மாறி இருக்கின்றன.

சென்னை மாநிலத்தில் நடைபெற்ற பொதுவேலை நிறுத்தம் மிக அமைதியாக நடந்தது. இந்தப் பொது வேலை நிறுத்தத்தின் மூலம் இந்திய பிரதமர் அவர்களுக்கு நாம் உணர்த்த விரும்பியது ஒன்றே ஒன்றுதான். ஜனநாயக அடிப்படையில் முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அதுவாகும். பிரதமரிடமிருந்து நாம் எத்தகைய சலுகைகளையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவருக்கு ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை இருக்குமானால் மக்கள் தங்களுடைய நிலையை அவர்களே முடிவு செய்ய வேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கை இருக்குமானால், எல்லைப் பகுதிகளில் பொது வாக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கு அவர் மூன்வர வேண்டும். எந்த மாநிலத்திற்குள் னேயும் இருக்கக் கூடிய கிராமங்கள் மீதோ, தாலுகாக்கள் மீதோ நாம் உரிமை கொண்டாடவில்லை. எல்லைப்பூறத்தில் உள்ள நமது பகுதிகள் மீது தான் உரிமை கொண்டாடுகிறோம்.

(தமிழவேள் பி.டி. இராசன் சட்டமன்றம் 29-3-56)

கோலார் - தங்கவயல்

கோலார் மாவட்டத்தைக் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே வாணர் அல்லது பாணர் என்னும் தமிழரசர்களே ஆண்டு வந்ததைப் பல கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன. இப்பாணரின் தலைநகரம் வடார்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருவலம் ஆகும். பாணர்களை முறியடித்துச் சோழர்கள் இம்மாவட்டத்தை 9-ஆம் நூற்றாண்டில் கைப்பற்றினர். இந்த மாவட்டம் முழுவதையும் நிகரிலி சோழ மண்டலம் என்று பெயரிட்டு பல வளநாடுகளாகவும் வகுத்து சோழர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அத்தகைய பிரிவுகளில் ஒன்றே இந்த மாவட்டத்தின் தெற்கில் இருந்த செயம் கொண்ட சோழ வளநாடு. நிகரிலி சோழன் "செயங்கொண்ட சோழன்" என்றும் பட்டப் பெயர்கள் முதலாம் இராசராச சோழனுக்குரியதாகும். எனவே கோலார் மாவட்டம் இராசராசன் காலத்திலேயே சோழர்களால் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கப்பட வேண்டும். பின்னர் இக்கோலார்ப்பகுதியைச் சோழ கங்கர்கள் என்னும் தமிழ் மன்னர்கள் ஆண்டு வந்தனர். 1117-ஆம் ஆண்டில் கங்கர்களின் தலைநகரமாகிய தலைக்கோட்டையை போசளர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். 1254-ஆம் ஆண்டில் உட்பூசலின் காரணமாகப் போசள இளவரசர்கள் இருவருக்குப் போசள நாட்டைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். அப்போது கோலார் மாவட்டம் முழுவதும் தமிழ் பேசி வந்த பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டது. போசள அரசன் இராமநாதன் அதனை ஆண்டு வந்தான். கோலார் கூற்றத்தில் இருக்கின்ற தெரு அள்ளி என்னும் ஊரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் தமிழ்க் கங்கர்களால் இலக்கியத் தமிழ் நடையில் வெட்டப்பட்டவையாகும். போசளர்களும் இப்பகுதியில் தமிழிலேயே பல கல்வெட்டுக்களை வெட்டி வைத்தனர். இப்பகுதியில் தமிழர்கள் மிகுந்திருந்தனர் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும்.

கோலார் மாவட்டத்தில் முல்பாகல் என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு முதலாம் இராசராச சோழனின் ஆட்சிக் காலத்தில் கோலார்ப்பகுதி சோழப் பேரரசிற்குள் இருந்ததை அறியலாம். சோழருக்குக் கீழடங்கிக் கங்கர்

கள் ஆண்டு வந்த கங்கபாடி 96,000 என்னும் நாட்டில் கோலார் மாவட்டமும் ஆசன் மாவட்டமும் தமிழகத்தின் கிருட்டினகிரி மாவட்டத்தின் வடபகுதியும் உள்ளடங்கி இருந்தன. இந்தக் கங்கபாடி முழுவதும் சோழர் படைத்தலைவர்களால் நெடுங்காலமாக ஆளப்பட்டு வந்து கோலார் மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ள நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு அறியப்படுகின்றது. இந்தப் பகுதியை நுளம்பப்பாடி என்றும் குறிப்பிடுவர். சென்னை மாநிலத்தில் இருந்த பெல்லாரி மாவட்டத்தையும் ஆந்திரப்பகுதியின் அனந்தபூர் மாவட்டத்தையும் கருநாடகத்தின் சித்திரதுருக மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக நுளம்பப்பாடி இருந்தது. இந்த நுளம்பப்பாடியில் இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் இடைக்காலத்துத் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்து குடியேறிய வேளாளர் குடியினர் என்பதை வரலாற்றுச் சான்றுகள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. முதலாம் குலோத்துங்கனின் ஆவணி கல்வெட்டில் தெலுங்கர் ஓரளவு வாழ்ந்து வந்த இந்தப் பகுதியை தமிழ்ப் படைத் தலைவர்களும் வேளாளர்களும் ஆண்டு வந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கோலார் மாவட்டத்தை உள்ளடக்கிய கங்கபாடி 96000 என்னும் நாட்டைக் கார்மண்டலம் என்றும் குறிப்பிட்டனர். இங்கு பாடப் பெற்றதே 'கார்மண்டல சதகம்' என்னும் தமிழ்நூலாகும்.

உழவர் குடித்தனங்களை முரசு ஒக்கலு என்று அழைத்தனர். அவர்களின் வழியில் வந்தவர்களே முரசு ஒக்கலிகளாவர்.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் குலோத்துங்கனின் காலத்தில் சோழருக்கு உட்பட்ட கங்கபாடி நாட்டின் தலைநகரமான குவளாலபுரம் என்னும் கோலாரை அமராபரண சீயகங்கள் என்னும் கங்க அரசன் ஆண்டு வந்தான். இவன் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவன். இவனே பவணந்தி முனிவரைக் கொண்டு நன்னூல் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூலைச் செய்வித்த வனாவான். நன்னூல் நூற்பாயிரம் இவனை 'அருங்கலை விநோதன் அமராபரணன்' எனப் பாராட்டுகிறது.

கன்னட நாட்டையாண்ட சோழ அரசர்களில் சிலர் கன்னட மொழியையும் வளர்த்து வந்துள்ளனர். 1150-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் அவைக் களப் புலவராக இருந்த தண்டியாசிரியர் ஆசாரியதண்டி என்பவர் எழுதிய காவிய தர்சம் என்னும் வடமொழி அலங்கார நூலை தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். கன்னடத்திலும் அந்நூல் மொழி பெயர்க் கப்பட்டது. அதுவே "உதயாதித்த அலங்காரம்" எனப் போற்றப்படும் கன்னட இலக்கண நூலாகும். இம்மாவட்டத்திலான பெள்ளூரில் மணவாள முனி என்னும் வைணவச் சமயக்குரவரைப் பின்பற்றிய அண்ணங்காச்சாரியாரின் சுற்றத்தார் காஞ்சியிலிருந்து வந்து குடியேறி ஊரமைத்துக் கொண்டதாக அங்குள்ள வாழ் வந்த பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. பேத்தமங்கலத்தில் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய 14 கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அங்கு கோயில் கொண்ட தெய்வத்தின் பெயர் "வீற்றிருந்த பெருமாள்" ஆகும். சென்னராயபுரம், சிக்கபல்வாபூர், சிந்தாமணி, தொடட கடத்தார், தெக்குந்தி, எலபுகே, எபெட்டா (பேர்வட்டம்) உள்குண்டா (பொன்குன்றம்) குருட மலை, மடிவாளம் (மடைவிளாகம்) மூலபாகல் (மூல வாயில்) நந்தி துருகம், உரிகம் (உரிகையம்) பாப்பராச னப்பள்ளி, சித்தி சித்திபெட்டா, சீனிவாசபுரம் (பாப் பான்பள்ளி) தேக்கல் திருப்பதி போன்ற ஊர்களிலெல் லாம் பல தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற் சொன்ன ஊர்களோடு அடைப்பில் தரப்பட்ட பெயர்கள் யாவும் அவற்றின் முந்திய தமிழ்ப் பெயர்களாகும். இத்தகைய கோலார் மாவட்டம் விசய நகரப் பேரரசு, மராத்திய அரசு ஆகியோரின் தாக்குதல்க ளுக்கு உட்பட்டது. பிறகு வெள்ளையர்கள் கோலாரை 1791-ஆம் ஆண்டில் திப்பு சுல்தானிடமிருந்து கைப் பற்றினார்.

அடுத்து தங்கவயலைப் பார்ப்போம். 'கொங்கு' என்பது தமிழில் பொன் என்று பொருள்படும். 'கொங்கின் பன்னதுலைப் பசும்பொன்' என்றும் கொங்கிற் கனகம் என்றும் பெரிய புராணம் குறிப்பிடுகிறது. அந் தக் கொங்குநாடு தங்கமெடுக்கப்படுகின்ற இன்றைய கோலார் மாவட்டத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருந் தது. அதனாலேயே அதற்குக் கொங்குநாடு என்று பெயர் வந்ததாகச் சொல்வர்.

1880-ஆம் ஆண்டில் தங்கவயலுக்கு வந்த ஆங்கிலேயரின் ஃசான் டெய்வர் கம்பனி ஆழ்ச் சுரங்கங் களை வெட்டித் தங்கமெடுக்கத் தொடங்கியது. அப் போது டார்க்காடு, சேலம் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் கங்காணிமுறையில் ஒப்பந்தக் கூலிகளாய் பேரளவில் வந்து குடியேறினர். 1876-78-ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழகத்திலும் தோன்றிய பெரும் பஞ்சம் அவர்களை அடிமைகளாய் இங்கு வரத்தூண்டின. அந் தப் பஞ்சத்தில் பழைய சென்னை மாநிலத்திலிருந்து நெல்லூர், வடார்க்காடு, செங்கை, சேலம், கோவை போன்ற மாவட்டங்களில் சுமார் 40 இலட்சம் மக்கள் பட்டினியால் இறந்தனர். அந்தப் பஞ்சநிலையால் தோன்றிய இடப் பெயர்ச்சியால் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தங்கவயலுக்கு வந்தவர்களே இன்றைய தங்க வயல் தொழிலாளர்கள். இன்றும் கூட மேற்புறத்தில் நீர்தேக்கி மண்ணைக் கழுவிப் பொட்டுத் தங்கமெடுக்கின்ற கலையைத் தெரிந்த அவர்கள் பெரும்பாலும் திருவண்ணாமலை, சேலம், தருமபுரி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களாவர். அந்தக் கலை தெரிந்த தெலுங்கரோ, கன்னடரோ தங்கவயலில் ஒருவரு மில்லை. இதுவே தங்கமெடுக்கும் கலையைத் தெரிந்த தொன்குடி மக்கள் தங்கவயலை ஓட்டிய தமிழ் மாநிலத் தவரே என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

1956-ஆம் ஆண்டு வரையில் தங்கவயல் ஆங்கிலேய ஃசான் டெய்வர் குழுமத்தின் நேரடி ஆட்சியிலிருந்தது. அது 1956-ஆம் ஆண்டில் மைசூர் அரசால் அரசடைமையாக்கப்பட்டது. 1958-ஆம் ஆண்டில் நடுவண் அரசின் பிடிப்பிற்குள் வந்தது. 1964-ஆம் ஆண்டில் தங்கவயலின் பெம்மல் (பி.இ.எம்.என்.) தொழிலகம் அமைக்கப்படுகின்ற வரையில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே கன்னடர்கள் இருந்தனர். இன்று அவர்கள் சுரங்க ஓர்ப்பகுதிகளில் மளமளவெனப் பெருகித் தமிழர்களுக்கு எதிர்ப்பாக இனப்பகை காட்டுகின்றனர். தங்கவயல் கிழக்கில் ஆந்திரத்தை எல்லையாகக் கொண்டுள்ளது. தெற்கில் வளைந்து வளைந்து செல்கின்ற மலைப்பகுதிகளின் வழியாகச் சென்றால் 24 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் தமிழ்த் தை எல்லையாகக் கொண்டுருக்கின்றது.

இந்த நிலையில் புதிய கருநாடகத்துடன் பெங்களூர் தண்டுப் பகுதியும் தங்கவயலும் இணைக்கப்பட்டன.

பழந்தமிழரின் தொழிலறிவு

புதிய கற்காலத்திலேயே கோலார் தங்க வயல் பகுதிகளில் தரை மட்டத்தில் தங்கம் வெட்டியெடுக்கப்பட்டதாக அகழ்வாராய்ச்சி காட்டுகின்றதாம். மேம்பட்ட சுரங்க வடிவில் ஈராபிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தங்கமெடுத்தல் இங்கு ஒரு தொழிலாக வளர்ந்திருக்கிறது. 'இம்முறையில் கி.பி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் இடையிடையே தங்கம் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டமை கோலார் தங்க வயலிலுள்ள எம்பியன் தங்கச் சுரங்கத்தில் தரைக்கடியில் தென்படுவதாயும், அத்தகைய கனிவெட்டுக்கள் அகன்று பரந்துள்ளமையைக் கண்டு ஆங்கிலேயர்களே வியந்து தங்க வயலின் முன்னோர்களுக்கு ஆழ் சுரங்க அறிவு ஏற்கனவே இருந்து வந்துள்ளமையே வெளிப்படுத்தினர்.

கோலார் அடுக்குமலைப் படர்ச்சியில் இருப்பதைப் போன்றே தங்கப்படி வடபாறைகளைத் தமிழ் முன்னோர்கள் வெட்டியெடுத்துள்ளனர். தங்கப்படி வடபாறைகளின் மீதான இத்தகைய வெட்டுமானங்கள், கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு திருமென அற்றப் போய்விடுவதாகவும், கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு குறிப்பாக, விசயநகர வந்தேறி வல்வரசிய ஆட்சிக்கும், திப்பு கந்தானின் எழுச்சிக்கும் பிறகு மீண்டும் தோன்றவதாகவும் சொல்வர்.

வடாற்காடு மாவட்டத்தின் சவ்வாறு மலையின் மீதிலிருந்து பார்த்தால், கோலார் தங்கவயலிலிருந்து மலைப்பள்ளத்தாக்குகளுக்கு இடையில் நெளிந்து வரும் பாதை நெடுகத் தெரியுமாம். இடைக்காலச் சோழர் காலத்தில் கோலார் தங்க வயலிலிருந்து வெட்டியெடுக்கப்பட்ட தங்கத்தைக் கொணரும் அவ்வழி நெடுகிலும் சோழர்கள் காவல் நிலைகளை அமைத்து, வழிப்பறிக் கொள்ளையரிடமிருந்து காத்து வந்ததாகவும் ஆய்வுகள் காட்டுகின்றனவாம். கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் கோலார் தங்க வயலின் பழைய வரலாற்றை எழுதும் வேற்றித்தார் வேண்டுமென விட்ட குறையைச் சோழர் காலத் தங்க அகழ்வுகளைப் பற்றிய இக்குறிப்பு செவ்வளவே நிரப்புகின்றது.

கோலார் தங்கவயலின் தொல்பொருட்கள் - பழந்தமிழரேயாவர் அப்பழந்தமிழரில் அரிப்பறையர் என்னும் பிரிவினர்க்கே தங்கத்தை எடுக்கும் கலை ஒரு தொழிலாகவும், பிழைப்பாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. பேராறுகளின் பள்ளத்தாக்குகளிலும், படுகைகளிலும் காணும் வண்டல் மண் படிவங்களைக் கண்டறிந்து, அவற்றை அள்ளி வானவியில் இட்டு, அவற்றிலடங்கிய சரணைக்கற்களையும் மணலையும் களிமண்ணையும் கழித்துச் சலித்துப் பொட்டுத் தங்கத்தை எடுக்கும் அவர்களின் தனித்திறன் வழிவழிகளாக பன்னூறு ஆண்டுகளாக வந்த தொழிலறிவு ஆகும். வண்டல் மண்ணை வானவியைக் கொண்டு குத்தி வாரியெடுத்து அதில் நீரை வார்த்துத் தேர்ச்சியிக்கக் கணுக்கை அசைவுகளால் அவற்றை அவசி அவசி எடுத்து அவற்றிலடங்கிய பொட்டுத் தங்கத் துகல்களை அவ்வானவியின் நடுவத்தில் குவிப்பச் செய்யும் அழகே அவர்களின் தனி அழகு! அவர்களின் இத்தொழிலறிவு மிகத் தொன்மையானது மட்டுமின்றி, தங்கமெடுக்கும் தொழிலே அப்பழந்தமிழரின் பிரிவினரின் வழிவழித் தொழிலாகும் என்பதையும் காட்டும்.

அவ்வாறு வண்டல் மண்ணிலிருந்து தங்கமெடுப்பதோடு நிலவாமல், சுரங்கம் வெட்டித் தங்கம் எடுக்கும் தேர்ச்சியும் தொழில் நுட்பமும், தெரிந்தவர்களாகப் பழந்தமிழர் இருந்து வந்தனர் என்பதை ஆங்கிலேயருக்கு முன்னரே பன்னூறு ஆண்டுகளாகக் கோலார் தங்கப் படிவமலைத் தொடரில் அவர்கள் படிக்கற்களை வெட்டியெடுத்துப் பொடியாக்கித் தங்கமெடுத்து வந்ததை அகழ்வு ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன.

அதேபோல், சேலம் பகுதியில் கட்டிப்பறையர் என்னும் பிரிவினர் இருந்தனர். அங்கு அவர்களின் முன்னோர்கள் கட்டி வைத்த இரும்பு எஃகு உருக்கு உலைகள் பல அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இரும்புக் கனிகளை வெட்டியெடுத்து அவற்றை உலையில்லிட்டு உருக்கி எஃகு என்னும் உயரிய கரிம உருக்கு விளைவித்து, பஞ்சு இரும்பாகிய அதனைப் பாண்டங்களாக்கி, அராபியக் கடல் வணிகர்களின் வழியாக சிரியா முதலான நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வந்த முன்னோர்களின் வழி வந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமே இரும்புக் கனியை வெட்டியெடுத்து அதிலிருந்து உருக்கை வடித்தெடுக்கத் தெரியுமாம். 'இவர்கள் ஆக்கிய ஊட்க எஃகைக் கொண்டே சிரியாவில் டமாசுக்ககுவான் என்னும் மிகவுயர்ந்த எஃகு வாளை ஆக்கினராம். அத்தகைய டமாசுக்ககுவானையே கிரேக்கத்தின் அலெக்சாண்டரும் ஆண்டு வந்தாராம்.

அக்கட்டிப்பறையர்கள் இரும்புக்கனியை எடுத்து இரும்பு மழை ஆக்கி அதனை எஃகாக வடிப்பதை முதன் முதலில் கண்டறிந்த முன்னோர் ஆவர். தொன்மையில் இரும்பையும் எஃகையும் இவர்கள் உருவாக்கிய தொழிலையே கம்பியம் என்றனர்.

(அறிஞர் குணா - மாணவர் முழுக்கம், சூலை - 1995 பக்கம் 5 - 6)

தங்கத்தின் உரைகல்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தென்னகப் பகுதிகளை ஆண்ட கங்க வம்ச மன்னர்களில் இரண்டாம் கங்க மன்னன் இரண்டாம் மாதவன், "தங்கத்தின் உரைகல்" எனப் பொருள்படும் சாசனமொன்றில் குறித்திருக்கிறான். புலமை பெற்ற வேதாந்தியாகிய அவன் தமது ராஜ்யத்தில் தங்கம் கிடைத்து வந்ததை இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும் என்பது வரலாற்றறிஞர்களின் கருத்தாகும். ஆரம்பகால கங்க மன்னர்கள் அன்றைய நாளில் "குலுவலா" என வழங்கிய இன்றைய கோலாரத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர்

(கோலார் தங்க வயல் வரலாறு, கே.எஸ். சீதாராமன் பக்கம் 14)

சோழர்காலத் தங்கச் சுரங்கங்கள்

முன்னூறு அடி ஆழத்திற்குக் கீழே அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட புராதன சுரங்கப்பகுதிகள் மைசூர் மைன்ஸில் கிப்பர்ட்ஸ், டென்னன்ட்ஸ், ஹான்சாக்ஸ் சுரங்கப்பகுதிகளையடுத்துக் காணப்படுகின்றன. பழங்கால அகழ்விடங்கள் பலவற்றில் பிற்காலத்தில் நவீன வசதிகளோடு சுரங்கத் தொழில் தொடங்கிய போது தண்ணீர் குடங்கள், தோண்டும் கருவிகள், பாறைகளுக்கிடையே காட் ஊன்றி ஏற வசதியாக வெட்டப்பட்ட படிகள் இவற்றைக் காண முடிந்தது.

தங்கப் பாறைகளின் மேல் காட்டு மரங்களைக் கொண்டு தீயிட்டுக் குடேற்றி குளிர்ந்த நீரை ஊற்றுவதன் மூலம் படிவங்கள் எளிதாக உடைக்கப்பட்டன. தரை மட்டத்தில் உள்ள 'டைக்' கரும் பாறைகளின் மேல் உரல் போன்றக் குழிகளில் தங்கப் படிவம் தூளாக்கப்பட்டுத் தண்ணீரில் அலசும் முறை கையாளப்பட்டது. முன்னூறு அடிகள் ஆழத்திற்கு மேல் தோண்டப்பட்ட சுரங்கங்களில் நிரம்பிய மழைநீரை வெளிப்படுத்த இயலாமையாலும், சுரங்கத் தொழில் தடைப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

(கோலார் தங்கவயல் வரலாறு - கே.எஸ். சீதாராமன் பக் 19)

இராசராசன் கட்டிய கோயில்

முலபாகலிவிருந்து வடமேற்கில் சுமார் 6 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள குருடுமலைக் குன்றின் அடிவாரத்தில் சோமசுந்தரேஸ்வரருக்கு ஆலயம் ஒன்று அமைந்துள்ளது. மலைப்பாறையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டுள்ள இந்த ஆலயம் கருமையான கற்களால் சிற்பங்களுடன் அமைந்திருப்பதோடு துல்லியமாகப் பளிங்கு போன்று சமன் செய்யப்பட்ட இழைப்பு தற்கால இழைகல்லைவிட சிறப்பாக உள்ளது. ஜெயங்கொண்ட சோழன் என்ற பட்டப் பெயர் பூண்ட முதலாம் இராசராசன் இப்பகுதியை போரில் வென்றதன் நினைவாக இந்த ஆலயம் கட்டப்பட்டது என்ற விவரங்கள் நேற்று செதுக்கியது போன்று புத்தம் புதியதாக பழந்தமிழரில் காணக்கிடைக்கின்றன.

(கோலார் தங்கவயல் வரலாறு - கே.எஸ். சீதாராமன் பக் 17)

இராசேந்திரன் கால கோவில்

இராசேந்திர சோழனின் படைத் தலைவர்களின் ஒருவரான 'மாராயன் அருண் மொழியான உத்தம சோழ பிரம் மாராயன் என்பவன் கங்கபாடி நாட்டின் தலைநகரான சுவலாபுரத்தில் (கோலார்) கி.பி. 1033-ஆம் ஆண்டில் பிடாரி கோவில் ஒன்றைக் கட்டினான். தற்போதும் இக்கோயில் கோலாரில் உள்ளது. கோலாரம்மன் கோவில் என வழங்கப்படும் இக் கோவிலில் ஏராளமான தமிழக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன.

(ஆதாரம்: பண்டாரத்தார் எழுதிய 'பிற்காலச் சோழர் வரலாறு')

சோழர்களின் குவலாளபுரம்

இராசராச சோழன் கி.பி. 977-இல் கோலாரை அடுத்துள்ள ஹோசக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி இப் பகுதியில் தனது வெற்றியின் சின்னமாக ஆலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டினான். அவன் மகன் இராசேந்திரன் கி.பி. 1004-இல் காவிரிக் கரையிலுள்ள தலைக்காட்டை வென்று தலைநகராக்கிக் கோயில்களைக் கட்டினான். தாழை மலர்ச் சோலைகள் சூழ்ந்திருந்ததால் தாழைக்காடு என வழங்கிய தலைக்காடு காவிரி வெள்ளத்து மணவால் மூடப்பட்டு இன்று பாவைவனமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

'குவாலளம்', 'குவளால புரம்' என வழங்கிய கோலார் பட்டணம் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கத் தலைநகரங்களில் ஒன்றாகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சிறப்பு பெற்ற பொன்வயல் கோலார் தங்கவயல் என வழங்கப்பட்டு வருகிறது. நந்தி மலை எனப்படும் நந்தி துருகம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பலம் பொருந்திய கோட்டையாகத் திகழ்ந்தது. தங்கவயல் பகுதியில் கிடைத்த தங்கத்தின் பொருட்டுக் கோலாரும் நந்தி துருகமும் சிறப்படைந்ததோடு தங்கம், வெள்ளி மற்றும் நவரத்தினங்களைப் பாதுகாக்கும் பொக்கிஷமாக நந்தி மலைக்கோட்டை பயன்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று கடந்த நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியரான குட்வில் பாதிரியார் தமது ஆராய்ச்சி நூலில் கூறியுள்ளார்.

கோலார் பட்டணம் சோழ மன்னர்கள் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் தமது குல தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் எழுப்பினார்கள். இன்றும் சிறப்போடிருக்கும் பிடாரியார் கோவில் இவற்றில் ஒன்றாகும். செங்கல்வால் கட்டப்பட்டிருந்த இவ்வாலயம் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் கருங்கல் கட்டடமாகப் புதுப்பிக்கப் பட்டது.

பெங்களூர்

பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே பெங்களூர் மாவட்டத்தின் பல பகுதிகள் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த பல்லவர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. கி.பி. 997-ஆம் ஆண்டில் ஓசக்கோட்டை போன்ற இம்மாவட்டப் பகுதிகள் சோழ அரசன் இராசாதிராச தேவனால் வெல்லப்பட்டன. பெங்களூர் மாவட்டத்தில் உள்ள மாகடி பட்டணத்தை 1139-ஆம் ஆண்டில் நிறுவியவர்களே சோழர்கள் தான். இன்று எல அங்கா என்றழைக்கப்படுகின்ற பெங்களூர்ப் பகுதி 13-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழரால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த இராசேந்திர சோழ வளநாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அதற்கு இலைப்பாக்க நாடு என்று பெயர் வழங்கியது. இலைப்பாக்க நாடு போசளரின் (ஓய்சளரின்) ஆட்சியில் எலஅக்கா என்றாகி பின்னர் எல அங்கா என்று திரிந்தது. இன்று பெங்களூர் மாவட்டத்தில் இருக்கின்ற தொட்டப்பலாபூருக்கு பண்டை நாளில் வழங்கிய பெயர் காடூரர் எழுபது ஆகும். சோழ கங்கர்கள் அல்லது நுளம்பர்கள் என்றும் சிற்றரசர் மரபினர் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சோழர்களுக்கு அடங்கி ஆண்டு வந்ததைக் கவ்வெட்டுகள் விரித்துரைக்கின்றன. மைசூர் மாவட்டத்தில் தலைக்காட்டைத் தலைநகராக்கிக் கொண்டு ஆண்டு வந்த கங்கர்களில் ஒரு பிரிவினர் தமிழையே பேசி வந்ததால், தமிழ்க் கங்கர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். பெங்களூர் மாவட்டத்தில் அகரம், அய்கண்டபுரம், ஆவதி, பய்ச்சபுரம், பேசூர், பின்னமங்கலா, தொம்மனூர், கங்காவரம், அலசூர், அசிகலா, எக்குண்டா, ஓசக்கோட்டை, கொண்டரள்ளி, கூடலூர், குப்பேப்பள்ளி, மாகடி, மண்குண்டா, மண்ணே நந்தகுடி, நெலமங்கலா, திருமலை, வகட்டா, வணக்களள்ளி, வரநாயக்களள்ளி போன்ற இடங்களிலெல்லாம் விரவிக் கிடக்கின்ற தமிழ்க் கவ்வெட்டுக்களைச் சேர்த்தால் அவை நூற்றுக் கணக்கிலாகும். இன்றைய ஊர்களுக்குத் தெலுங்கு, கன்னடப் பெயர்கள் ஏற்படுவதற்கு முன்பு இம்மாவட்டத்தின் பல ஊர்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களே வழங்கி வந்ததைக் கவ்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. 'அகர'த்திற்கு அருகில் உள்ள இப்பலூருக்கு இருவுளியூர் என்றும் அய்கண்டபுரத்திற்கு அய்வர்கண்டபுரம் என்றும் ஆவதிக்கு "ஆகுதி" என்

றும், பின்னமங்கலாவிற்கு "விண்ணமங்கலம்" என்றும், தொம்மனூருக்கு "தும்பனூர்" என்றும் பெங்களூர் நகர்ப் பகுதிக்குப் 'பேட்டை' என்றும் காண்கள்ளிக்கு "காணிக்காரன்பள்ளி" என்றும், கூடலூருக்கு 'இராசராச சதுர்வேதி மங்கலம்' என்றும் மாணூர்பட்டணத்திற்கு நிகரிலி சோழபுரம்' என்றும் மண்குண்டாவிற்கு 'மணலூர்' என்றும், மண்ணேவுக்கு 'மண்ணை நாடு' என்றும் நத்தக்குடிக்கு 'நொந்தகுழி' என்றும், வகட்டாவிற்கு "ஓவட்டம் (வரதராச சதுர்வேதிமங்கலம்) என்றும் வணக்களள்ளிக்கு "வள்ளக்காரப்பட்டணம்" என்றும் பெயர்கள் பொது வழக்கில் இருந்தன. பெங்களூரின் சில பகுதிகளை 'விக்கிரம சோழமண்டலம்' என்று அழைத்தனர். பெங்களூருக்கு வடக்கே சோழநாயகனள்ளி என்னும் ஊர் அதே பெயருடன் இன்றும் உள்ளது.

அண்மையில் பெங்களூரின் தொம்மனூரில் இருக்கின்ற சோழர் கட்டிய பழங்கோயில் மழையில் ஊறி இடிந்து விழுந்தது. அப்போது பல தமிழ்க் கவ்வெட்டுக்கள் அங்கு தென்பட்டன. அந்த உண்மையை மூடி மறைப்பதற்காகக் கன்னட வெறியர்களான சில அகழ்வாராய்ச்சித் துறையினர் அவற்றையெல்லாம் போட்டு மூடி மறைத்து விட்டனர்.

பெங்களூர் மாவட்டத்தில் இருக்கின்ற பழங்கோயில்கள் பெருமளவு பல்லவர்களாலும் சோழர்களாலும் தமிழ்க் கங்கர்களாலும் கட்டப்பட்டவை. பேசூரில் இருக்கின்ற நாததாதேசுவர் கோயில் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சோழர்களால் கட்டப்பட்டது.

1537-ஆம் ஆண்டில் பெங்களூர்ப்பட்டணத்தை நிறுவிய கெம்பே கவுடாவின் முன்னோர்கள் தமிழகத்தின் காஞ்சியிலிருந்து வந்த முரசு ஒக்கலு வேளாளர் குடியினரின் வழியில் வந்தவர்களாவர். இவருடைய வழியில் வந்த மும்முடி தம்மபூப்பா என்பவர் 'இராசேந்திர சோழ சரித்தா' என்னும் நூலை எழுதினார். சோழப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக விளங்கி வந்தது பெங்களூர். தஞ்சை நாட்டை மராட்டியர் கைப்பற்றிய பிறகு அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்டதாக இருந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வெங்காசி என்னும் தஞ்சை மராட்டிய

மன்னனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. மைசூர் உடையார் அரசகுலத்தினராகிய சிக்க தேவராயர் அப்பெங்களுரைப் போர் செய்து பிடிக்காமல் தஞ்சை மன்னனுக்குச் சொந்தமாக இருந்த பெங்களுரை 1687-ஆம் ஆண்டில் 3 இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கினார். அவ்வாறுதான் பெங்களுர் மைசூரின் ஆட்சிக்குள் வந்தது. 1758-ஆம் ஆண்டில் பெங்களுர் மாவட்டம் அய்தர் அலிக்கு குத்தகை உரிமையாகத்தரப்பட்டது. அவருக்குப் பிறகு அது திப்பு சுல்தானின் கீழிருந்தது. அப்போது பெங்களுர் - கோலார் மாவட்டங்களைச் சேர்த்துப் பெங்களுர் பவுஷ்தாரி என்று குறிப்பிட்டனர்.

லால்பாக் தோட்டத்தை முதன் முதலில் அமைத்தவர் அய்தர் அலி ஆவார். அவருக்குப் பிறகு அவருடைய மகனான திப்பு சுல்தான் அத்தோட்டத்தை விரிவுபடுத்தினார். அப்போது இவர்கள் காஞ்சிப் பகுதியிலிருந்து வந்து குடியேறியிருந்த திகளர்கள் என்னும் மக்களை தோட்டத் தொழிலைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிப் பெருமளவில் குடியேற்றினாராம். திகளர்கள் தோட்டக் கலையிலும் காய்கறி வணிகத்திலும் வல்லவர்கள். தமிழர்கள் என்று இவர்களை விளிக்க முடியாத தமிழரல்லாதோர் நாத்தடுமாறி திமினர் என்று சொல்லவே திகளர் எனத் திரிந்தது. திகளர் என்னும் தனி சாதியாக அவர்கள் பின்னர் அமைந்தனர். பெங்களுரில் பரவலாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற பச்சைக் கரகத் திருவிழா திகளரால் நடத்தப்படுவதாகும். பெங்களுர்ப் பேட்டைப் பகுதியில் பொதுவாகத் திகளர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வந்தனர். 1930-ஆம் ஆண்டில் பெங்களுர் மாவட்டத்தின் மொத்த மக்கள்

தொகை 3,07,124 அதில் திகளரின் எண்ணிக்கை 31,644 ஆக இருந்தது.

அதற்கு முன்பு திப்பு சுல்தானின் படைகளில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இருந்தனர். திப்பு தோல்வி அடைந்த பின்னர் அவருடைய படையிலிருந்த பல தமிழர்கள் ஆங்கிலேயரின் கூலிப் படையினராயினர். அவர்களை வைத்தே விக்டோரியா அரசியின் கண்ணி வெடிப்படை யை அடிமத்தனாராம். அதுவே பின்னர் சென்னைப் பொறிஞர் படை என்று உருவாகியது. இந்தியப் படைஞர் சட்டத்தின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இந்த உண்மைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

1950-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பெங்களுர்த் தண்டு நகராட்சியும் பேட்டை நகராட்சியும் இணைக்கப்பட்டு ஒரு பெருநகராட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1951 சனவரி முதல் நாளன்று முதல் பெருநகராட்சித் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அப்போதும் அந்த ஒன்றிணைந்த பெங்களுரில் தமிழர்களே பெரும்பான்மையராக இருந்தனர். கன்னடர்களின் எண்ணிக்கையோ மிகக் குறைவு.

இன்றைய பெங்களுரின் எல்லைக்கும் கர்நாடக - தமிழக எல்லையில் உள்ள அத்திப்பள்ளிக்கும் இடையில் இருப்பதோ நான்கே நான்கு கிலோ மீட்டர் தொலைவுதான்.

பல்லவர்கள், சோழர்கள் ஆட்சியிலிருந்து 1500 ஆண்டு காலத்திற்கும் மேலாக பெங்களுர் தமிழ் நாட்டின் பகுதியாவே இருந்து வந்தது என்பதை மேற்கண்ட வரலாற்றுச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன.

கர்நாடக சட்டமன்றத்தில் தமிழன் கதி

"கர்நாடக புதிய சட்டசபையில் அதிமுக உறுப்பினரான பக்தவத்சலம் தமிழில் பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட போது பார்வையாளர் பகுதியிலிருந்து இரு குழுவினர் கடுமையான மோதிக் கொண்டதையடுத்து சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

புதிய உறுப்பினர்கள் பதவி ஏறும் வைபவம் தொடங்கி 150 நிமிடங்களுக்குப் பிறகே பக்தவத்சலம் தமிழில் பதவிப் பிரமாணம் எடுத்தார். அப்போது உறுப்பினர்கள் கன்னடத்தில் தான் பதவிப் பிரமாணம் எடுக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய ஜனதா எம்.எல்.ஏ. நாராயண குமார் ஒடிச் சென்று பக்தவத்சலம் போர்த்தியிருந்த கறுப்புச் சாலையைப் பிடித்து இழுத்தார். இதனையடுத்து பார்வையாளர் பகுதியில் இரு கோஷ்டியினருக்குமிடையே கூச்சலும் எதிர்க் கூச்சலும் ஏற்பட்டுக் கைகலப்பு நடந்தது"

(தினமலர் நெல்லை 25.1.83)

பெங்களூர் பேட்டைப் பகுதி மக்கள் தொகை

கணிப்பு ஆண்டு	பேட்டைப் பகுதி மொத்த மக்கள் தொகை	தமிழர்கள்	கன்னடர்கள்	தெலுங்கர்கள்
1901	69,447	15,755	21,936	14,387
1911	88,651	19,119	27,786	20,816
1921	118,556	24,991	39,823	26,752
1931	172,357	38,922	55,071	39,659
1941	248,334	55,634	87,091	42,401

பெங்களூர் மக்கள் தொகை

கணிப்பு ஆண்டு	மொத்த மக்கள் தொகை	தமிழர்கள்	கன்னடர்கள்	தெலுங்கர்கள்
1911	189,485	61,172	33,612	47,423
1921	237,496	76,921	46,356	45,952
1931	306,470	97,615	64,034	61,432
1941	406,760	124,334	97,899	76,288
1951	1865,754	432,608	624,545	310,575

* 1961-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணிப்பிற்குப் பிறகு கன்னடர்களின் எண்ணிக்கையை வேண்டுமென்றே கூட்டியும், தமிழர்களின் எண்ணிக்கையை வேண்டுமென்றே குறைத்தும் காட்டுகின்ற குழ்ச்சியில் கருநாடக அரசுச் சார்பினர் ஈடுபடத் தொடங்கினார். கன்னடம் தெரியுமென்று கூறிய தமிழர்களும் பிறரும் கன்னடின் எண்ணிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டு அக்கன்னடரின் எண்ணிக்கை பெங்களூரின் மக்கள் தொகையிலேயே மிகப் பெரியது போல பொய்யாகக் காட்டப்படுகிறது.

பெங்களூர் தண்டிப் பகுதி மக்கள் தொகை

கணிப்பு ஆண்டு	மொத்த மக்கள் தொகை	தமிழர்கள்	கன்னடர்கள்	தெலுங்கர்கள்
1891	100,081	39,679	6,746	18,592
1911	100,834	42,053	5,826	16,607
1921	118,940	51,950	6,533	19,200
1931	134,113	58,693	7,963	21,773
1941	158,426	68,700	10,808	23,882

தாரை வார்க்கப்பட்ட கச்சத் தீவு

500 ஆண்டுகளுக்கு முன் அதாவது கி.பி. 1480-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பயங்கர கடல் கொந்தளிப்புப் புயலில்தான் இராமேசுவரம் தீவும் அதைச் சுற்றி 11 தீவுகளும் உண்டாயின.

1. இராமேசுவரம்
2. குந்துகால்
3. புளவாசல்
4. முயல்தீவு
5. பூமரிச்சான் தீவு
6. முல்லைத் தீவு
7. மணல் தீவு
8. வாலித்தீவு (கச்சத் தீவு)
9. அப்பா தீவு
10. நல்ல தண்ணீர் தீவு
11. உப்பு தண்ணீர் தீவு
12. குடுசடி தீவு

ஆகிய தீவுகள் தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்டன.

(இராமநாதபுரம் மாவட்ட அரசு வரலாற்றுக் குறிப்பு 11891-ம் பக்கம் 14-ல் இதற்கான ஆதாரம் உள்ளது)

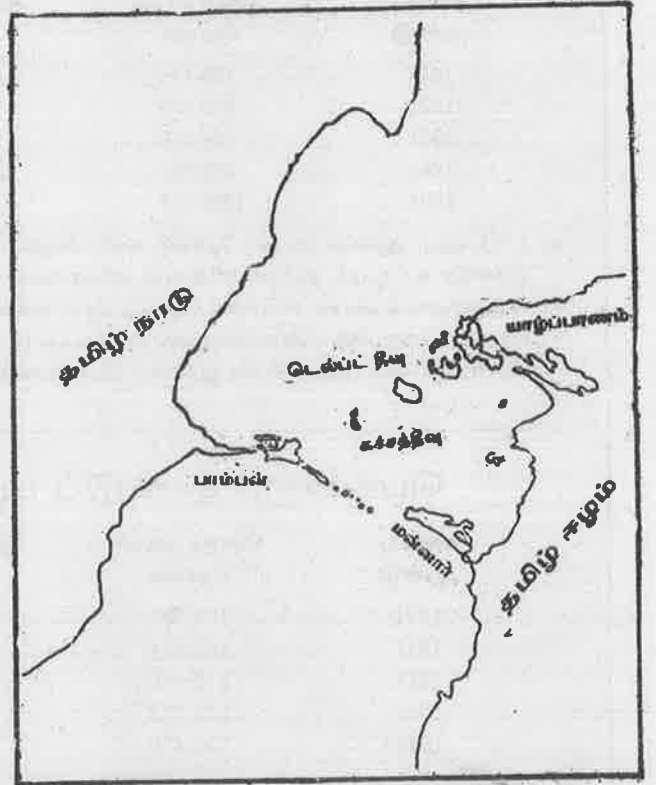
1480-ல் தோன்றிய இந்தத் தீவுகள் எல்லாம் இந்தியாவுக்கும் இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர்களுக்கும் சொந்தமாக இருந்தன.

இராமேசுவரத்தில் இருந்து 12 மைல் தூரத்திலும் இலங்கையில் இருந்து 13 மைல் தூரத்தில் நடுக்கடலில் முட்டை வடிவத்தில் உள்ளது. இலங்கையில் உள்ள நெடுந்தீவுக்கு வடக்கேயும் இராமேசுவரத்தில் இருந்து வடகிழக்காகவும் அமைந்து உள்ளது.

கிழக்கு மேற்காக ஒரு மைல் தூரமும் வடக்கு தெற்காக அரை மைல் தூரமும் கொண்டது.

தீவின் கரைகள் ஆழம் நிறைந்தவை. தீவின் கிழக்கு பகுதியிலும் வடக்கு பகுதியிலும் கரையோரமாக பாறைகள் உள்ளன. மோட்டார் படகில் சென்றாலும் தீவுக்குச் செல்ல சிறிய நாட்டுப் படகுகளைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. மேற்கிலும் கிழக்கிலும் மணல் திட்டிகள் கரையோரமாக உள்ளன.

உபயோகமற்ற தீவு என்று இதை ஒதுக்கிவிட முடியாது. ஏனென்றால் ஒரு கிணறும் 2 தென்னமரங்களும் 17 புளிய மரங்களும் உள்ளன. சாயம் காய்ச்சுவதற்குப் பயன்படும் வேர்கள் கிடைக்கின்றன. சிறிய சிறிய புதர்களாக உள்ளன. தேசிய எண்ணை ஆய்வுக் கமிஷன் கச்சத்தீவு பகுதியில் எண்ணெய்வளம் உள்ளது என்று கூறியுள்ளது. தமிழ் மீனவர்கள் தங்கி ஓய்வு எடுக்கும் இடமாக இருந்து வந்தது. அதேசமயம் சிங்கள மீனவர்கள் இங்கு அதிகமாக வருவதில்லை. இங்கு சென்று தங்கி ஓய்வு எடுத்த தமிழ் மீனவர்கள் தாங்கள் வழிபட உருவாக்கிய கோவில் தான் புனித அந்தோணியார் கோவில்.

கச்சத்தீவு உருவாகி பல நூற்றாண்டுகள் ஆனாலும் அங்கு அந்தோணியார் கோவில் உருவாகி 82 ஆண்டுகள்தான் ஆகிறது. 1905-ஆம் ஆண்டு இராம

நாதபுரம் மாவட்டம் தொண்டியைச் சேர்ந்த சீனிக் கருப்பன் படையாச்சி என்ற மீனவர் புனித அந்தோணியார் கோவிலைக் கட்டினார்.

இந்தக் கோவில் ஒட்டுக் கட்டிடத்தில்தான் உள்ளது. முன் வராண்டாவை தொடர்ந்து மண்சுவரில் கட்டப்பட்ட ஒரு அறையில் புனித அந்தோணியார் உருவச்சிலை உள்ளது. 10 அடி தூரத்தில் மரச் சிலுவை உள்ளது. 100 அடி தூரத்தில் கடற்கரையில் மண்பத்தின் மீது புனித அந்தோணியார் முழு உருவச்சிலையும் உள்ளது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் மார்ச் மாதம் 4 நாள் திருவிழா நடக்கும். திருவிழாவுக்கு தமிழர்கள் யார் அனுமதியும் பெறாமல் செல்லலாம். ஆனால் இலங்கையில் இருந்துவரும் பக்தர்கள் இலங்கை அரசின் அனுமதி பெற்றுதான் வர வேண்டும். இந்த திருவிழாவின் போது இரண்டு நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழ் மீனவர்களின் உறவினர்கள் சந்தித்துக் கொள்வார்கள்.

இந்த தீவைச் சுற்றி நல்ல மீன் வளம் உள்ளது. வெள்ளை இறால், மரக்கலர் (பிரவுன்) இறால், ஷீலா, வாவல், காரல் மீன்கள் வற்றாது கிடைக்கும் பகுதியாகும்.

சரித்திரச் சான்றுகள்

கச்சத் தீவு தமிழகத்திற்கே சொந்தமானது என்பதை வரலாற்றுப் பூர்வமான ஆவணங்களைச் சான்றாகக் காட்டி கச்சத்தீவு என்றும் அரிய நூல் ஒன்றினை செம்பியன் வெளியிட்டுள்ளார். அந்நூலிலிருந்து முக்கி பகுதிகள் சில இங்கு தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

“கச்சத்தீவு, தமிழ்நாட்டின் இராமநாதபுரம் பகுதியை ஆண்ட சேதுபதிகளுக்கு வருவாய் தரும் தீவாக இருந்த ஒன்றாகும். 1947-ல் ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம் வரும்வரை, சேதுபதி ஆட்சியில் இருந்த இந்தத் தீவு முத்துக்குளிக்கும் இடமாகப் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இங்கே பரவலாகக் காணப்படும் ‘உமிரி’ என்ற செடி வகையை இராமநாதபுரம் மக்கள் மருத்துவத்திற்குப் பயன்படுத்துவதுண்டு. அவர்கள் தீராத நோய்களுக்கு உமிரி பயன்படும் என்று நம்பினார்கள். எனவே இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் உமிரி செடியைக்

கொண்டுவர கச்சத்தீவுக்குச் செல்வதுண்டு. ‘சாயவேர்’ போன்ற வேர் வகைகளும் இராமநாதபுரம் மக்களுக்குப் பயன்பட்டன. இந்த வேர் வகைகளைக் கொண்டு வருவதையே வணிகத் தொழிலாகச் சோழ மண்டல மரக்காயர்கள் மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

கச்சத்தீவில் முத்துக் குளிக்கவும், அங்கேயிருந்த வேர்கள், செடி வகைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு வரவும் மீன் பிடித்துறையாகவும் அதனைப் பயன்படுத்த எவரேனும் விரும்பினால் சேதுபதியின் இசைவைப் பெற்றாக வேண்டும். சேதுபதி ஆட்சி அந்தத் தீவினைக் குத்தகைக்கு விட்டு வருவாய் பெற்றது. இதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன:

- ஜனாப் முகமத் அப்துல் காதர் மரக்காயர், முத்துச் சாமி பிள்ளை என்பவர்களுக்காகக் கச்சத்தீவு ஐந்தாண்டுகளுக்குக் குத்தகையாக ஒப்பாவணம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. நாள்: 23-6-1860, இராமநாதபுரம் துணைப்பதிவாளர் அலுவலகம்: 2.7.1880 ஆம் நாளைய ஆவண எண். 510/80
- இராமநாதபுரம் துணைப்பதிவாளர் அலுவலகத்தில் 4.12.1885 ஆம் நாளன்று கச்சத்தீவு குத்தகைக்கு விடப்பட்டு ஒப்பாவணம் செய்யப்பட்டது. ஆவண எண் 134/85
- 1.7.1947 இலிருந்து 30.6.1949 வரை கச்சத்தீவு குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. குத்தகை ஒப்பாவணம் பதிவு செய்யப்பட்ட நாள்: 26.7.1949. இராமநாதபுரத் துணைப்பதிவாளர் அலுவலக எண்: 278 / 48
- 19.2.1922-ல் இராமநாதபுரத்தின் திவானாக இருந்த ஆர். சுப்பையா நாயுடு என்பவர் ஆர். இராஜசுவர சேதுபதிக்குத் தம் கடல் எல்லைகளைப் பற்றித் தந்த விளக்கங்களில் கச்சத்தீவைப் பற்றிய விவரம் அடங்கியுள்ளது. ஏற்பிசைவு செய்து கொள்ளப்பட்ட நாள்: 27.2.1922.
- இராமநாதபுரம் இராஜாவின் ஆட்சிச் செயலாளர் 20.4.1950-ல் எஸ்டேட், மேலாளருக்கு எழுதிய மடலில் Letter Roc No. 440/B2/50) 1929 - 1945 ஆம் ஆண்டுகளில் மீன் பிடித்துறைகளைப் பற்றிய கோப்புகள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் அந்தக் கோப்புகளில் கச்சத்தீவைப் பற்றியது ஒன்றும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.

— தூத்துக்குடியில் இருந்த முத்துமீன் வளத்துறையின் உதவி இயக்குநரின் கடிதத்தோடு கூடிய (1943) ஆர். கணேசன் என்பவர் தயாரித்த நிலப்படத்தில் கச்சத்தீவு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

— 1913-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1928 வரைக்குள்ளான 15 ஆண்டுகளுக்குச் சங்கு சிப்பி மீன் வளத்துறைக் கான பிரிட்டிஷ் அரசு விட்ட குத்தகை இடங்களில் கச்சத்தீவும் ஒன்று. 1936-இல் குத்தகை விதிகள் புதுப்பிக்கப்பட்ட போதும் கச்சத்தீவு அந்தக் குத்தகை இடங்களில் ஒன்றாக இருந்தது.

இராமநாதபுரம் சேதுபதிகளின் ஆட்சியில் கச்சத்தீவு இருந்து வந்தது என்பதற்கு 1822-ஆம் ஆண்டிலிருந்து வரையறையான சான்றுகள் உண்டு. கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனி 1822-ல் 'இஸ்திமிரர் சனாட்' என்ற ஒப்பந்தத்தால் இராமநாதபுரம் இராசாவிடமிருந்து கச்சத்தீவைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் இசைவைப் பெற்றது. அறுபத்தொன்பது கடற்கரை ஊர்களும் எட்டுத் தீவுகளும் சேதுபதிக்கு உரியனவாக இருந்தன. அந்த எட்டு தீவுகளில் ஒன்றுதான் கச்சத்தீவு. கிழக்கிந்திய கம்பெனி சேதுபதியிடம் 69 கடற்கரை ஊர்களில் வாணிபம் செய்யவும், தீவுகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் இசைவைப் பெற்றிருந்தது.

இங்கிலாந்து பேரரசி விக்டோரியாவின் காலத்தில் இலங்கையைப் பற்றி வெளியிடப்பட்ட பொது அறிவிப்பில் இலங்கையின் எல்லைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கச்சத்தீவைக் குறிக்காமலும், இராமநாதபுர அரசரைப் பற்றியவற்றில், கச்சத்தீவு அவருக்கு உரியதென்று என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனை முன்னாளைய இலங்கை அமைச்சரவைச் செயலாளர் (Secy of the cabinet of Ceylon) பி.ஈ. பியரிஸ் அவர்களே உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்:

"I remember coming across this problem when I was as Assistant Legal Draftsman. I had to deal with a file for the purpose of verifying some of the boundaries of the Northern District. In the process of revising the Draft proclamation, I had to trace the history of the boundary back over many years. I remember coming across a proclamation issued probably in the time of Queen Victoria, in which Island of Kachchalivu is excluded from the Northern District at it belongs to the Raja of Ramnad."

விக்டோரியா மகாராணி பிரகடனம்

கி.பி. 1803-ஆம் ஆண்டு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் சென்னை கவர்னர் ராபர்ட் கிளைவ் இராமநாதபுரம் ராணி மங்கலேசுவரிக்கு செய்து கொடுத்த இஸ்திமிரர் (ஜமீன் பட்டா) என்பதில் கச்சத் தீவு இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்திற்குப் பாத்தியப்பட்டது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்படி கச்சத்தீவில் நிலவரி வசூலிக்கும் உரிமையை வெள்ளைக்காரர்கள் ராணிக்கு வழங்கியுள்ளார்கள்.

1857-ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து ராணி விக்டோரியா கச்சத்தீவு இராமநாதபுரம் ஜமீனுக்குச் சொந்தமானது என்று பிரகடனப் படுத்தியுள்ளார். இதற்கான ஆவணம் பாண்டிச்சேரி ஆவணக் காப்பகத்தில் உள்ளது.

மேற்கண்ட பியரிஸ் அவர்களின் சொற்களே கச்சத்தீவு தமிழகத்தின் சொத்து என்பதற்குப் போதுமான சான்றாகும். 1947 டிசம்பர் திங்களில், சண்முக இராஜேஸ்வர சேதுபதி அவர்களிடமிருந்து வி.பொன்னுசாமி பிள்ளை, கே.எஸ். மொகாமத் மீர்சா மரக்காயர் ஆகிய இருவரும் கச்சத்தீவைக் குத்தகைக்கு எடுத்தார்கள். (பசலி 1356 முதல் பசலி 1358 வரை)

1921-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1923 வரை இந்தியா விற்கான அரசுச் செயலாளரின் குறிப்பேடுகளைப் பார்க்கும்போது, அவற்றில் கச்சத்தீவு இலங்கைக்குரியது என்ற சொற்களோ, குறிப்போ இல்லை. 1913-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1928 வரை அதாவது 15 ஆண்டுகளுக்குச் கச்சத்தீவைக் குத்தகையாக இந்தியா விற்கான அரசுச் செயலாளர் சேதுபதியிடமிருந்து இசைவு பெற்றதற்கான ஆவணங்கள் உள்ளன. (Phandis - P. 787)

இலங்கையின் பழைய வரலாற்று ஆவணங்களிலோ ஏன் நூல்களிலோ கச்சத்தீவைப் பற்றிய விவரம் ஏதுமில்லை. அப்படி இருப்பதாகவும் இதுவரை இலங்கை அரசு அறிவிக்கவில்லை.

டச்சக்காரர்கள், போர்ச்சுகீசியர்கள் இலங்கையை ஆண்டபோது, அவர்களின் ஆளுகைக்குக் கச்சத்தீவு உட்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்களின் ஆட்சி ஆவணங்களிலோ குறிப்பேடுகளிலோ கச்சத்தீவைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை.

அதுமட்டுமின்றி, டச்சுக்காரர்களும், போர்ச்சுகீரியர்களும் தேசப்படங்கள் தயாரிப்பதை இன்றியமையாத தேவையாகக் கருதி வந்தவர்கள். அவர்கள் இலங்கையைப் பற்றிய தேசப்படங்களில் கச்சத்தீவைக் குறிக்கவே இல்லை.

ஆர்.எஸ். பிராகிர் என்பவர் இலங்கைக்குத் தொடர்பான தேசப்படங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தார். நூற்றுக்கணக்கான பழைய தேசப்படங்களைக் கண்டு பிடித்தார். போர்ச்சுகீரியர்கள், டச்சுக்காரர்கள் தயாரித்திருந்த தேசப்படங்கள் அவருக்கு யிருதியாகக் கிடைத்தன. பிரிட்டிஷ்காரர்களின் தேசப்படங்கள் கிவவே. அந்தத் தேசப்படங்களை அவர் தொகுத்து "Maps and surveys of ceylon" என்ற நூலை ஆக்கியுள்ளார். இந்த நூலில் பிரிட்டிஷாரின் தேசப்படம் ஒன்றில் (No.52, 1800 - 1802) கச்சத்தீவு யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் ஆட்சிக்குட்பட்டதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட சான்று ஒன்றை வைத்தே 1800 - 1802 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பிருந்தே இலங்கையின் ஆளுகைக்கு கச்சத்தீவு உட்பட்டிருந்தது எனத் தருக்கம் பேசுகிறது இலங்கை அரசு. இலங்கைப் படிப்பாளிகளுக்குக் கிடைத்த பெரிய சான்று இது மட்டுமே.

ஆனால் இந்த தேசப்படச் சான்று முற்றிலும் உண்மையின் அடிப்படையிலாவது. 1796-97-ல் பிரிட்டிஷார் இலங்கையில் டச்சுக்காரர்கள் ஆண்ட பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார்கள். அவற்றுள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் அதன் தீவுகள் ஆகியவற்றைச் சென்னையிலிருந்து பிரிட்டிஷ் அரசே ஆண்டு வந்தது. பிறகுதான் இலங்கை ஆளுநர் ஃபிரடிக் நார்த் என்பவரிடம் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

— 1796-97-இல் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிறகே கச்சத்தீவு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பப் பட்டத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

— யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் சென்னையிலிருந்து பிரிட்டிஷ் அரசின் கீழிருந்தமையால், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தையே இந்தியப்பகுதியாக அது கருதியிருந்தது.

— அந்தத் தேசப்படம் பிரிட்டிஷ் அரசின் இசைவைப் பெற்றதே என்பதற்கான சான்று எதுவுமில்லை.

— அந்தத் தேசப்படம் முழுமையாக இலங்கைக்காகவே இலங்கையையே காட்டி அதன் எல்லைக்குள்

ளிருப்பதாகக் கச்சத்தீவு காட்டப்படவில்லை. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தைச் சுட்டுவதை இலங்கைக்காகவே என எடுத்துக் கொள்வது தவறாகும்.

— அந்தத் தேசப்படம் டச்சுக்காரர்களின் தேசப்படங்களின் படிவமே என இலங்கைத் தரப்பினர் வாதிடலாம். டச்சுக்காரர்களின் ஏராளமான தேசப்படங்களில் கச்சத்தீவு இலங்கையின் எல்லைக்குள்ளாகக் காட்டப்படவில்லை. இந்த இரண்டு தேசப்படங்களும் தனிப்பட்டவர்களின் 'வழிகாட்டி'யாகவே கருதப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அவை டச்சு அரசின் அதிகார இசைவைப் பெற்றதெனக் கருத இடமில்லை.

பர்னோஃபின் தேசப்படம்

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பர்னோஃப் எனும் வரலாற்று ஆய்வாளர் இலங்கைக்கு வந்தார். இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்தார். இதன் கடற்கரை எல்லையை ஆராய்ந்த வண்ணம் நாட்டைப் பலமுறை சுற்றிச்சுற்றி வந்தார். கப்பல் பயணத்தின் போது சமஸ்கிருதம், பாலி, சிங்களம் ஆகிய மொழிகளை நன்றாகப் பயின்றார். இலங்கையிலேயே பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஐரோப்பாவிலிருந்து வருவோருக்கெல்லாம் அவர்தான் பார்க்க வேண்டிய இடங்களைக் காட்டி அவற்றின் சிறப்பியல்பை எல்லாம் விளக்குவார்.

பர்னோஃப் இலங்கைக்கெனத் தேசப்படம் வேண்டுமே என்று விரும்பினார். இலங்கைத் தேசப்படம் ஒன்றை உருவாக்குவதில் கடுமையாக ஈடுபட்டார். சமஸ்கிருத, பாலி, சிங்கள நூற்களையும் இலங்கை வரலாற்றாய்வாளர்களையும் துணை கொண்டு இலங்கைத் தேசப்படத்திற்காகப் பல ஆண்டுகள் உழைத்தார். மகாவம்சம், இராஜாவளி, இராஜரத்னாசரி ஆகிய இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் அவருக்கு மனப்பாடமாயிருந்தன. பல ஆண்டுகள் கழித்து இலங்கைத் தேசப்படத்தை பர்னோஃப் உருவாக்கி முடித்தார். அவருடையிருந்த உதவியாளர் எம்.ஐ.ஸ் மோல் என்பவர் அந்தத் தேசப்படத்தை (Recherches Sur la Geographic ancienne de Ceylon என்ற பெயரில் 'Journal Asiatique' என்ற இதழில் 1857-ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் வெளியிட்டார்.

Lanka of Tambraparni according to the Sanscrit palli and Singhalese Authorities எனும் அந்தத் தேசப்படத்தில் 3.75 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள கச்சத்தீவு குறிக்கப்படவில்லை. தமிழகத்தின் தீவு கச்சத்தீவு என்

பது வரலாற்றறிஞர் பர்னோஃப் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

கடற்கரையைச் சுற்றிலும் அப்பாலும் உள்ள சின்னஞ்சிறு பாறைகளையும் அவர்தம் தேசப்படத்தில் குறிக்கத் தவறவில்லை. கடலினிடையே ஏறக்குறைய 1/4 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள பாறைகளைக் கூடக் குறிக்காமல் விட்டதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக கடம்பு (Kadambu) ஆறு கடலில் புகும் துறைக்கு அப்பால் இருக்கும் (முத்துக் குளிப்பதற்கு ஏற்றதான) பாறைத் தொடரினையும் அவர் குறித்துள்ளார். Giridipo island (Little Basses) Giridipa Island (great basses) எனும் யானைப் பாறைகளைக் கூட அவர்தம் தேசப்படத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அந்தப் பாறைகள் இரண்டும் ஒரு சதுர மைல் பரப்புக்கும் உட்பட்டவையே. ஒரு சதுர மைல் பரப்புக்கும் உட்பட்ட பல மைல்கள் இடைவெளியில் இருந்த பாறைகளைக் குறித்தவர் 3.75 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள கச்சத்தீவு இலங்கைக்கு உரியதாக இருந்திருந்தால் குறிப்பதை தவிர்த்திருப்பாரா?

மூன்று மொழிகளில் உள்ள சான்றுகளைக் கொண்டு குறிப்பாக சிங்கள வரலாற்றறிஞர்களுக்குக் கொப்ப பர்னோஃப் தயாரித்த தேசப்படத்தில் 'டெல்தீவு' வரைதான் இலங்கையினுடையது என்பது தெளிவாக்கப்பட்டு உள்ளது.

டெல்தீவு விற்கு அப்பால் உள்ள கச்சத்தீவைத் தமிழகத்தின் தீவு என்பதனாலேயே அவர் குறிப்பிடவில்லை. இந்தத் தேசப்படத்தை டர்னொர் போன்றோர் ஆய்ந்து உறுதிப்படுத்தினர்.

இலங்கைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே அரேபியர்களும் ஐரோப்பியர்களும் வணிகத்திற்காக வந்த வண்ணம் இருந்தனர். அவர்களின் கண்களில் படாத இடமே இல்லை. இலங்கையின் கடற்கரை எல்லையில் அவர்களுக்குத் தெரியாத இடமே இல்லை. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அவர்களைப் பின்பற்றி வந்த தாலமி, பிளினி என்போர் இலங்கையின் கடற்கரைப்பகுதிகள் உட்பகுதிகள் ஆகியவற்றைத் தேசப்படங்களாக வரைந்தனர். அவர்கள் வரைந்த இலங்கைத் தேசப்படத்தில் கடல் இடையே இருக்கும் பாறைகள், மிகவும் சின்னஞ்சிறிய தீவுத் துணுக்குகள் ஆகியவனவற்றையும் தெளிவாகவே குறிப்பிட்டுள்ளனர். Bassa (Great basses) Cetanm Prom (Elephant rock)

Galibi prom போன்ற பாறைகளையும் அவர்கள் குறிக்கத் தவறவில்லை.

சர் ஜேம்ஸ் டென்னன்ட் எனும் இலங்கை வரலாற்று நில-நூல் அறிஞர் இலங்கையின் தேசப்பட விளக்கத்தில் தாலமி, வணிகக் கப்பல் படையினர் இலங்கைத் தீவை முழுவதையும் வட்டமிட்டுச் சுற்றி ஆய்ந்துள்ளனர் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றார் எனச் சொல்கிறார். (the description of Taprobane given by ptolemy proves that the island had been thoroughly circumnavigated and examined by the mariners who were the informants)

தாலமி, பிளினி ஆகியோர் இலங்கைத் தேசப்படத்தில் கச்சத்தீவைக் குறிக்கவில்லை. அவர்கள் தென்னிந்தியக் கடற்கரை தமிழகம் ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்தவர்கள். அவர்கள் சென்ற எந்தவொரு நாட்டின் சின்னஞ்சிறு இடத்தையும் பார்க்காமல் போனது கிடையாது. (Heerau, Historical, researches, Vol II) அத்தகையோர் தம் இலங்கைத் தேசப்படத்தில் 3.78 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள கச்சத்தீவை குறிப்பிடவேயில்லை.

போர்ச்சுகீசியர் தேசப்படம்

இலங்கையைப் போர்ச்சுகீசியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே வணிக மேம்பாட்டுக்காக வட்டமிட்டவர்கள். அந்நாட்டை அவர்கள் ஆளவும் செய்தனர்.

மன்னார் வளைகுடாவிலும், பாக் (நீரிணைப்பிலும்) நீர்ச்சந்தியிலும் அவர்களின் வணிகக் கப்பல் போக்குவரத்து சில நூற்றாண்டுகளாக வட இலங்கையுடன் நடைபெற்றது.

போர்த்துகீசியர்கள் மேற்கொண்டிருந்த இலங்கை நாட்டின் தேசப்படத்தில் அந்நாட்டிற்குச் சொந்தமான எந்தத் தீவையும் அவர்கள் குறிப்பிடாமல் விடவேயில்லை. 1685-ஆம் ஆண்டிலிருந்து அவர்கள் வைத்திருந்த இலங்கைத் தேசப்படத்தின் வட இலங்கையின் எல்லைத் தீவாக டெல்தீவுதான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

Ilha das Vacas என்று அதற்குப் போர்த்துகீசிய மொழியில் பெயரிடப்பட்டிருந்தது. டெல்தீவு விற்கு அப்பால் உள்ள 3.75 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள கச்சத்தீவைப் போர்த்துகீசியர்கள் இலங்கைத் தேசப்படத்தில் சேர்க்கவில்லை.

டச்சுக்காரர்களின் தேசப்படம்

இலங்கையை ஹாலந்துக்காரர்களும் ஆட்சி செய்தார்கள். அவர்களுடைய இலங்கைத் தேசப்படத்தில் கச்சத்தீவு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதா என்றால் அதுவும் இல்லை. ஹாலந்துக்காரர்களின் ஆட்சியின் கீழ் (1650 - 1800) இலங்கை இருந்த போது அவர்கள் வைத்திருந்த இலங்கை தேசப்படத்தில் அந்நாட்டின் வட எல்லைத் தீவாக டெல்த் தீவைத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். கச்சத்தீவு குறிப்பிடப்படவில்லை.

இலங்கையை ஆண்டவர்களுக்கு அந்நாட்டிற்குக் கச்சத்தீவு உரியது இல்லை என்று தெரியும்போது தமிழகத்தின் கச்சத்தீவைத் தம் தேசப்படங்களில் எப்படிக் குறிப்பார்கள்?

சர் ஜேம்ஸ் டென்னன்ட் எனும் வரலாற்றறிஞர் நில நூல் அறிஞர் இலங்கையில் பல ஆண்டுகளாக வாழ்ந்தவர். அவர் இலங்கைத் தீவை முழுமையாக அறிந்தவர். அதுமட்டுமன்று, இலங்கையின் நாகரீகம் பண்பு, கலை, மொழி அனைத்தையும் தெளிவாக அறிந்த பன்மொழிவாணரான அவர், அதன் இடங்கள் அனைத்தையும் ஆய்ந்தார்.

அவற்றின் தன்மை சிறப்பு அனைத்தையும் விளக்கமாக எழுதினார். பல ஆண்டுகளாக அவர் வருந்தி உழைத்ததன் பயனே 'An Account of the Island, Physical, Historical and Topographical with notices of its Natural History Antiquities and Production என்ற பெருமைக்குரிய நூல். 1859-ஆம் ஆண்டில் வெளியான இந்நூலில் இலங்கையைச் சேர்ந்த தீவுகள் பாறைகள் அனைத்தும் பற்றிச் சிறப்பாக எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. கச்சத்தீவை இலங்கைக்கு உரியதாக அவர் குறிப்பிடவேயில்லை.

இதே வரலாற்று நில நூல் அறிஞர் தமிழகத்தின் இராமேசுவரத்திலிருந்து இலங்கைக்குத் தாம் சென்ற இரண்டாம் கடற்பயண வழியைக் குறிக்கும் படத்தில் கச்சத்தீவினைக் குறித்துள்ளார். கச்சத்தீவை 'calchodive of calchetwoe' என்று இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கைக்குத் தம் இரண்டாம் கடற்பயண வழியைக் குறித்த போது கச்சத்தீவைக் குறிப்பிட்ட இவரே, இலங்கையின் தேசப்படத்திலோ அதன் இடங்கள், தீவத் துணுக்குகள் ஆகியவை பற்றிப் பேசும்போதோ அவர் கச்சத்தீவைக் குறிப்பிடவில்லை. யாழ்ப்பாணப் பகுதி, வட

இலங்கைத் தீவுகள் அவற்றைச் சுற்றியுள்ளவை ஆகிய வற்றைப் பற்றிப் பரந்துபட்ட முறையில் எழுதியுள்ள டென்னன்ட் கச்சத்தீவைக் குறிப்பிடவேயில்லை. ஜே. ஆரோஸ்மித் (J. Arrowsmith) என்பவரோடு சேர்ந்து 1857-61 -ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கைத் தேசப்படங்களை வெளியிட்டவர், அப்படங்களில் டென்னன்ட், கச்சத்தீவைச் சேர்க்கவில்லை."

தகராறு ஆரம்பம்

ஆனாலும் 1920-ஆம் ஆண்டிலேயே கச்சத்தீவு எங்களுக்குத்தான் சொந்தம் என்று இலங்கை அரசுகூற ஆரம்பித்துவிட்டது. 1921 அக்டோபர் 24-ஆம் தேதி கொழும்பில் மீன்பிடி எல்லையை வகுக்க மாநாடு நடந்தது. இலங்கையின் சார்பில் ஹார்ஸ்பர்க் என்ற இலங்கை அதிகாரி கலந்து கொண்டார். அவர் கச்சத்தீவுக்கு அப்பால் மூன்று மைல் வரை மேற்கே உள்ள கடற்பகுதியும் உள்ளடங்கும் வகையில் எல்லை வகுக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

இலங்கை இத்தகைய கோரிக்கை ஒன்றை எழுப்பும் என்று பிரிட்டிஷ் இந்தியக்குழு எதிர்பார்க்கவில்லை. இலங்கையின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதா அல்லது நிராகரிப்பதா என்று அவர்களுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசு எந்தவிதமான குறிப்பாணைகளையும் கொடுத்த அனுப்பவில்லை. ஆனாலும் இந்திய அரசுக் குழுவினர் கச்சத்தீவு தனக்குச் சொந்தம் என்று இராமநாதபுரம் அரசர் கூறுவதை வெளியிட்டனர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஹார்ஸ்பர்க் ஒங்கி ஒரு போடு போட்டார். கச்சத்தீவு விஷயத்தில் இலங்கையின் கோரிக்கையை பிரிட்டிஷ் இந்தியா நிராகரிக்குமானால் இனிமேல் பேச்சுவார்த்தைக்கு இடமில்லை என்று ஹார்ஸ்பர்க் ரத்தினச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார். பேச்சுவார்த்தை முறிந்து போவதையும் அதனால் ஒரு நெருக்கடி உருவாவதையும் பிரிட்டிஷ் இந்தியக் குழு விரும்பவில்லை. இலங்கையையும் இந்தியாவையும் பிரிக்கும் கடல் எல்லைக் கோட்டை கச்சத்தீவுக்கு மேற்கே மூன்று மைல் தொலைவிலேயே தற்காலிகமாக வரையறை செய்து கொள்ளலாம் என இந்த உடன்பாடு தொடர்பாக பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசுக் குழுவினர் அளித்த அறிக்கையில் கச்சத்தீவு மீதான உரிமையை இந்திய அரசும் சென்னை மாகாண அரசும் எதிர்காலத்தில் கோருவதற்கு இந்த இடைக்கால உடன்பாடு தடையாக அமையக்கூடாது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கொழும்புவில் நடந்த மாநாட்டில் உருவான உடன்பாட்டை அன்றைய பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசின் வெளியுறவுத் துறைச் செயலாளர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அந்த உடன்படிக்கை பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசினால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

1956-க்கு பின்னால் இந்தியா தன்னுடைய கடல் ஆதிக்க எல்லைக்கோட்டை மூன்று கடல் மைல்களிலிருந்து ஆறுகடல் மைல்களாக விரிவுபடுத்தியது. அத்துடன் மீன்பிடி உரிமையை 100 கடல் மைல்கள் தூரத்திற்கு விரிவுபடுத்தியது. இந்த முயற்சி கச்சத்தீவைக் கைப்பற்றுவதற்கு என்று இலங்கை கருதியது. போட்டிக்கு அதே போன்ற அறிவிப்புகளை இலங்கையும் வெளியிட்டது. இதேபோன்ற போட்டி அறிவிப்புகள் 1970-லும் வெளியிடப்பட்டன.

இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழக சட்டமன்றத்திலும் கச்சத்தீவு பிரச்சினை அன்றைய எதிர்க்கட்சியாக தி.மு.க. மற்றும் பிற கட்சிகளினால் எழுப்பப்பட்டன. அப்பொழுதெல்லாம் 'கச்சத்தீவு பிரச்சினை வெளியுறவுத் துறை சம்பந்தப்பட்டது. மாநில அரசு செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை' என்று மாநில காங்கிரஸ் அரசு கைவிடுத்துவிட்டது. மத்தியில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த நேருவும், இந்திரா காந்தியும் "பொறுமை தேவை. அண்டை நாட்டுடன் உறவை முறித்துக் கொள்ளக் கூடாது" என்று தத்துவம் பேசினர். கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலளிக்கும்போது வெளியுறவுத் துறை அமைச்சராக இருந்த ஸ்வைல் "கச்சத்தீவு இந்தியா கையில் இருக்கிறதா, இலங்கை கையில் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை" எனக் கூறியதை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

இராமநாதபுரம் மன்னருக்குச் சொந்தமான கச்சத்தீவு பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசோடு இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் இணைந்தபோது இந்தியாவோடு சேர்ந்துவிட்டதா என்பதில் நேருவுக்கு கடைசிவரை சந்தேகம் தீரவேயில்லை.

1973-ஆம் ஆண்டு அன்றைய பிரதமரான இந்திரா காந்தி இலங்கை சென்றார். அதன்பிறகு இரு நாடுகளின் அதிகாரிகளும் கூடிப் பேசினர். 1974-இல் சிரிமாவோ பண்டாரநாயக - இந்தியா வந்தார். இந்திரா காந்தியும், சிரிமாவோவும் நடத்திய பேச்சுகள் மலையகத் தமிழர் பிரச்சினைக்கு மட்டுமல்லாமல் கடல் எல்லை பிரச்சினைக்கும் முடிவு கட்ட வழிவகுத்தது.

அண்டை நாடுகளுடன் சமாதான சகவாழ்வு என்ற இந்தியாவின் கொள்கை ஒரு வகையில் கச்சத்தீவு கைமாறக் காரணமாக இருந்தது எனலாம். இந்த அடிப்படையிலேயே 1974-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்படி கச்சத்தீவு இலங்கைக்குச் சொந்தமாக்கப்பட்டது.

தமிழகத்தின் எதிர்ப்பு

பரம்பரை பரம்பரையாக கச்சத்தீவை இராமநாதபுரம் சமஸ்தான சேதுபதி மன்னர்கள் ஆண்டு அனுபவித்ததற்கு மூட்டை மூட்டையாக ஆதாரங்கள் உண்டு. இருந்தபோதிலும் கச்சத்தீவை இலங்கைக்குத் தர அன்று இந்தியப் பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி முடிவு செய்தார். ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவதற்கு முன்பு ஒரு சம்பிரதாயத்துக்குக்கூட தமிழக அரசிடம் முறைப்படி ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லை.

இதற்குக் காரணம் என்ன? தமிழகம் என்றால் மத்திய அரசு காட்டிய அலட்சியமா? அடிப்படையான பிரச்சினையில் கூட அலட்சியம் காட்டிய மத்திய அரசைத் தட்டிக்கேட்க அன்று தமிழகத்தை ஆண்ட தி.மு.க. அரசு தவறிவிட்டதா? 1972-இல் தி.மு.க. அரசு வெளியிட்ட இராமநாதபுரம் மாவட்ட கெஜட்டியரில் கச்சத்தீவு குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். மற்றொன்று சாஸ்திரி பிரதமராக இருந்தபோது கச்சத்தீவு கடல் எல்லைப் பிரச்சினை தொடர்பான விவாதத்திற்கு கொழும்பு விற்கு இந்தியக் குழு ஒன்று சென்றது. அக்குழுவில் அன்றைய தமிழக காங்கிரசு அமைச்சர் இராமையா என்பவரும் இருந்தார். அவர் ஒரு முறை கூட குழுவில் பேசவில்லையாம்.

தமிழக முதல்வராக இருந்த டாக்டர் மு. கருணாநிதி கச்சத்தீவுப் பிரச்சினைப்பற்றி ஆராய அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டம் ஒன்றினைக் கூட்டி தமிழகத்தின் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்.

இலங்கைக்குக் கச்சத்தீவை விட்டுத்தரும் ஒப்புநதம் கையெழுத்தான பின்பு ஒப்பந்தம் தொடர்பான அறிக்கை ஒன்றை மக்களவையில் தாக்கல் செய்யும் சடங்கை நிறைவேற்ற வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் ஸ்வரணசிங் எழுந்தபோதுதான் மக்களவையில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் கொதித்து எழுந்தார்கள்.

இரா. செழியன், நாஞ்சில் மனோகரன், பி.கே. மூக்கையாத்தேவர் ஆகியோர் ஒப்பந்தத்தைக் கடுமையாகக் கண்டித்த பிறகு வெளிநடப்பு செய்தனர். தமிழக எம்.பி.க்களின் உயர்ந்தபட்ச ஆட்சேபம் வெளிநடப்புத்தான். அதற்குப் பிறகு அமைச்சர் ஸ்வரணசிங் அறிக்கையைத் தாக்கல் செய்தார்.

“இரு நாடுகளுக்கிடையே பிரச்சினை எழாமலானால் அதனை நேரடிப் பேச்சு மூலம் தீர்க்க வேண்டும் என்பதே அரசின் நிலை. அதனால் கச்சத்தீவு விவகாரம் தொடர்பாக சர்வதேச நீதிமன்றத்துக்கோ, நடுவர் சமரசத்துக்கோ நாங்கள் செல்லவில்லை” என்றார். “இரு தரப்பு பேச்சு நடந்து ஒப்பந்தம் உருவானது. இந்த ஒப்பந்தம் நியாயமானதுதான்” என்றார் ஸ்வரணசிங்.

ஒப்பந்தத்தை வரவேற்று இந்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி உறுப்பினர் எம். கல்யாணசுந்தரம் பேசினார்.

“இதுவரை கச்சத்தீவுக்கு அப்பால் சென்றும் தமிழக மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கிறார்கள். இந்த உரிமை இப்போதும் உண்டு என்கிறார் அமைச்சர். இது குறித்து பிரச்சினை எழலாம். இந்நிலையில் அமைச்சர் விளக்கமளிக்க வேண்டும்” என்றார் கல்யாணசுந்தரம்.

அமைச்சர் கூறிய பதில் வருமாறு:

1921-ஆம் வருஷத்து மீன்பிடி எல்லை ஒப்பந்தப்படி கச்சத்தீவு இலங்கைக்குச் சொந்தமானது. ஆனால் கச்சத்தீவு செல்ல தமிழக மீனவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. அதே சமயம் பரம்பரையாக கச்சத்தீவு செல்ல இந்திய மீனவர்களுக்கும் யாத்ரீகர்களுக்கும் உள்ள உரிமை எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படவில்லை. அத்துடன் ஒரு நாட்டுக்குச் சொந்தமான கடற்பகுதியில் மற்ற நாட்டவர்களும் செல்லவும் உரிமை உண்டு” என்று ஸ்வரணசிங் விளக்கமளித்தார்.

1921-ஆம் வருஷத்து மீன்பிடி எல்லை ஒப்பந்தத்தை பிரிட்டிஷ் அரசு அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதையும் ஸ்வரணசிங் கூறாமல் விட்டுவிட்டார். பிரிட்டிஷ் அரசு அங்கீகரிக்க மறுத்த ஒப்பந்தத்தை இந்திய அரசு ஏற்றது விந்தைதான். 1974 ஜூன் மாதம் 23-ஆம் தேதி இந்தியா - இலங்கைப் பிரதமர்கள் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தம் கடல் எல்லை பற்றியது. அதன் பின்னர் இரு நாடுகளின் அதிகாரிகளுக்கு இடையே மீன்பிடி

உரிமை பற்றி கடிதப் போக்குவரத்து நடந்தது. இந்தக் கடிதங்களே 1976 மார்ச் மாதம் ஒப்பந்தங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன.

இந்தக் கடிதங்களின் முதல் பத்தி “ஒரு நாட்டின் கடல் எல்லைக்குள் மற்றொரு நாட்டின் மீன்பிடி படகுகளோ, மீனவர்களோ செல்ல மாட்டார்கள்” என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இதே கருத்தை அன்றைய வெளியுறவு அமைச்சரான ஓய்.பி. சுவாண் மக்களவையில் வெளியிட்டார்.

1974 ஜூலை மாதம் நாடாளுமன்றத்தில் கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர் கல்யாணசுந்தரம் எழுப்பிய சந்தேகத்துக்கு 1976-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில்தான் விடை கிடைத்தது. அந்த விடை “இந்தியக் கடல் எல்லை யைத் தாண்டி இந்திய மீனவர் படகு செல்லக் கூடாது” என்பதே ஆகும். அப்படி மீறிச் சென்றால் என்ன நடக்கும் என்பதை 1983-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கைக் கடற்படையினர் செயல்முறையில் நிரூபித்து வருகிறார்கள்.

1974-ஆம் வருஷத்து ஒப்பந்தம் கச்சத்தீவை இலங்கைக்குத் தந்தது. 1976-ஆம் வருஷத்து ஒப்பந்தம் கச்சத்தீவுப் பகுதிக்குத் தமிழக மீனவர்கள் செல்லவும் கூடாது, மீன் பிடிக்கவும் கூடாது, கச்சத்தீவு அந்தோணியார் திருவிழாவுக்கு மக்கள் செல்லவும் கூடாது என்று முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டது.

1974-ஆம் வருஷத்து ஒப்பந்தத்துக்குப்பின் நாடெங்கும் எதிர்ப்புக் குரல் கிளம்பியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் 1976 நெருக்கடி நிலைக்காலம், சுவாண் அறிக்கை மீது நாடாளுமன்றத்தில் விவாதம் கூட நடக்கவில்லை. தமிழகத்தில் ஆளுநர் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு முணுமுணுப்புக்கூட எழும்பவில்லை. இலங்கையில் இனக்கலவரம் வெடித்ததைத் தொடர்ந்து இலங்கை இந்தியக் கடல் வழிப் பாதை முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்தியாவைத் தளமாகப் பயன்படுத்திய போராளிகளை ஒடுக்க இலங்கைக் கடற்படை கடலில் துரும்பு மிதந்தாலும் கூட கூடத் தொடங்கியது.

1983-ஆம் ஆண்டுக்கும் 1994 ஜூன் மாதத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழக மீன்பிடி படகுகள் மீது 355 முறை இலங்கை இராணுவம் தாக்குதல் நடத்தியுள்ளது. 59 படகுகள் எரிக்கப்பட்டன.

டன. தமிழக மீனவர் மொத்தம் 98 பேரின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன.

1992-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 8-ஆம் தேதி மாநிலங்களவையில் அ.தி.மு.க. உறுப்பினரான செ. மாதவன் எழுந்து "1974-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத் துக்கு எதிராகத் தமிழக மீனவர் தாக்கப்படுகின்றார். அவர்களைக் காக்க இந்திய கடற்படைக்கு உத்திரவிடப்பட வேண்டும்" என்றார். அவரது கருத்தை பழனி யாண்டி (காங்) வை.கோபால்சாமி (தி.மு.க.) ஆதரித்தனர்.

"தமிழக மீனவர்களின் நலனைக் காக்க கச்சத்தீவை மீட்போம்" என்ற கோஷத்தை ஜெயலலிதா தலைமையிலான அ.தி.மு.க. அரசு முன் வைத்தது.

1991-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 14-ஆம் தேதி கோட்டையில் கொடியை ஏற்றி வைத்து விட்டுப் பேசிய முதல்வர் ஜெயலலிதா கச்சத்தீவை மீட்கச் சபதம் செய்தார்.

1991-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 4-ஆம் தேதி தமிழக சட்டமன்றத்தில் கச்சத்தீவை இலங்கையிடமிருந்து மீட்கக்கோரும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாநிலங்களவையில் 1991-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் பேசும் போது இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை மறுபரிசீலனை செய்யும் உத்தேசம் இல்லை என்று வெளிப்புறவுத்துறை இணை அமைச்சர் ஃபாலிரோ பேசினார். இது தமிழக சட்டசபைத் தீர்மானத்துக்குப் பதிலாக அமைந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

1994-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 16-ஆம் தேதி தமிழக சட்டப் பேரவையில் ஆளுநர் உரையாற்றும் பொழுது கச்சத்தீவு பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது. 1994-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் பிரதமருக்கு மாநிலங்களவை உறுப்பினரான செ. மாதவன் கடிதம் ஒன்றை எழுதினார். "இலங்கை இந்திய கடற்பகுதியில் அனுமதி இல்லாமல் மற்ற நாட்டு மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கக் கூடாது என்று 1976-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் கூறுகிறது. அப்படியானால் அனுமதி பெற்று மீன் பிடிக்க இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி இந்திய மீனவருக்கு இலங்கையின் அனுமதியைப் பெற்றுத்தர ஆவன செய்யும்படி."

கடிதத்தில் கோரியுள்ளார்.

'உங்கள் கோரிக்கை பரிசீலிக்கப்படுகிறது' என பிரதமர் பதில் அளித்துள்ளார்.

நீண்டகால குத்தகைக்குக் கச்சத்தீவைப் பெறலாம் என்ற யோசனை 1994-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்திலேயே சென்னை பல்கலைக்கழகத்தின் தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய கல்வி மையத்தின் இயக்குநராக பேராசிரியர் வி. சூரியநாராயணனால் வெளியிடப்பட்டது.

இதற்கு முன்னுதாரணமாக வங்க தேசத்திற்கு தீன் பிகா என்ற மேற்கு வங்கப் பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள இந்தியா உரிமை வழங்கியுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். நீண்டகாலக் குத்தகைக்கு தீன்பிகாவை இந்தியா விட்டுள்ளது.

இந்தத் தடத்தில் தமிழக அரசு யோசிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான கடல் பரப்புடன் ஒப்பிடும் போது கச்சத்தீவு ஒரு கடுகு. எனவே மற்ற பகுதிகளில் தமிழக மீனவர் சுட்படும் அபாயம் நீடிக்கிறது.

எனவே, இலங்கைக் கடல் பகுதியில் தமிழக மீனவருக்கு மீன்பிடி உரிமை வேண்டும். வாட்ஜ் பேங் எனும் இந்திய கடற்பகுதியில் இலங்கை மீனவர் மீன்பிடிக்க இந்தியா உரிமம் வழங்குவதை செய்யப்பட்டுள்ளது. இதேபோல இலங்கைக் கடல் பகுதியில் மீன்பிடிக்க இந்திய மீனவர்களுக்கு இலங்கை உரிமம் வழங்க ஏற்பாடு செய்யலாம்.

இந்த உரிமம் ஏற்பாட்டை 1976-ம் வருஷ ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் செய்யலாம்.

இந்த விவரப்படி சென்ற ஆண்டு இந்திய வெளியுறவுத்துறை அதிகாரிகள் திட்டம் ஒன்றைத் தயாரித்து இலங்கையுடன் பேசியதாகத் தெரிகிறது. உரிமம் ஒன்றை வழங்கி அதனடிப்படையில் இந்திய மீனவரை மீன்பிடிக்க அனுமதித்தால் புலிகளின் ஊடுருவல் அதிகமாகிவிடும் என்று இந்திய - இலங்கை அதிகாரிகள் தேவையில்லாமல் அஞ்சுகிறார்கள்.

இதன் விளைவாக இராமேசுவரம் பகுதி மீனவர்கள் வாழ்விழந்துள்ளனர். கச்சத்தீவு மீண்டும் நமக்குச் சொந்தமானால் ஒழிய அவர்களின் துயரம் தீர்ப்போவதில்லை.

அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுகள்

அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுகள் இந்திய அரசின் நேரடி ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதிகளாகும். இத்தீவுகளின் வங்கக் கடலில் ஏறத்தாழ 800 கி.மீ. தூரத்திற்கு வடக்கு - தெற்காகப் பரவிக் கிடக்கின்றன. அந்தமான் தீவுகளையும் நிக்கோபார் தீவுகளையும் கடற்சந்தி ஒன்று பிரிக்கிறது. இச்சந்தி, ஏறத்தாழ 150 கி.மீ. அகலமுள்ள நீர்ப்பரப்பாகும். இதன் வடக்கில் அந்தமான் தீவுகளும் தெற்கில் நிக்கோபார் தீவுகளும் உள்ளன. அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுகளின் மொத்தப் பரப்பு 8,146 சதுரக் கி.மீ. இவற்றில் அந்தமான் தீவுகளின் பரப்பு 6,401 சதுரக் கி.மீ. நிக்கோபார் தீவுகளின் பரப்பு 1,654 சதுரக் கி.மீ. ஆகும். இத்தீவுக்கூட்டங்களில் மொத்தம் 293 தீவுகள் உள்ளன.

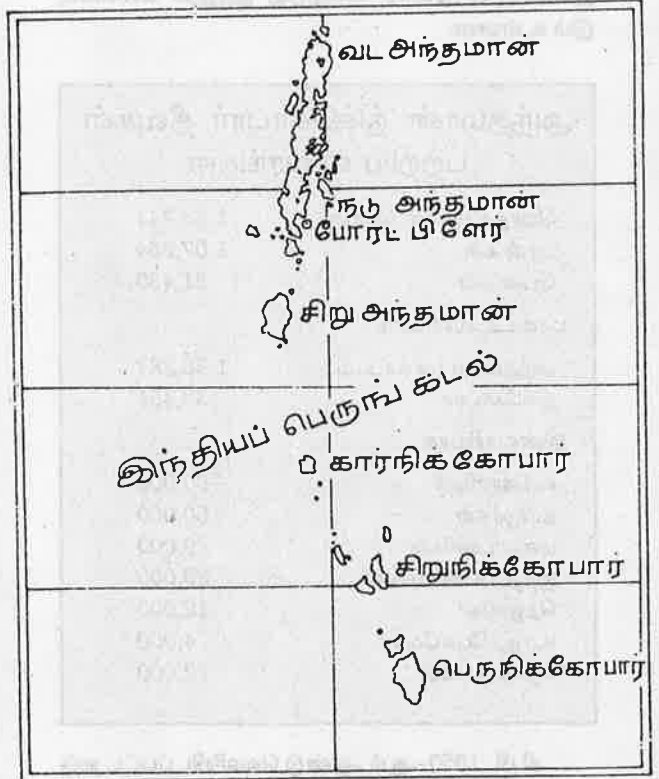
அந்தமான் தீவுகளைப் பெரிய அந்தமான், சிறிய அந்தமான், சிறு தீவுகள் என்று மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். பெரிய அந்தமான் ஒரே தீவாகக் கருதப்பட்டாலும் இது குறுகிய கடல் நீரோடைகளால் வடக்கு அந்தமான், மத்திய அந்தமான், பரடாங்கு, தென் அந்தமான் என்று நான்கு தனித் தீவுகளாகப் பகுக்கப்படுகிறது. பெரிய அந்தமான் 256 கி.மீ. நீளமும் 32 கி.மீ. அகலமும் கொண்டதாகும். இதன் தெற்கில் அமைந்திருக்கும் சிறிய அந்தமான் 42 கி.மீ. நீளமும் 26 கி.மீ. அகலமும் உடையது.

அந்தமான் தீவுகளின் கடற்கரையில் சிறு சிறு கடற்கழிகளும் வளைகுடாக்களும் உள்ளமையால் இயற்கைத் துறைமுகங்கள் பல அங்கு உள்ளன. ஆண்டுக்கு எட்டு மாதங்கள் அங்கு மழைக்காலம். டிசம்பர் முதல் மார்ச்சு முடிய நான்கு மாதங்கள் மழை பொழிவதில்லை. நில நடுக்கோட்டுக்கு மிக அண்மையில் வடக்கே 10-14 ஆம் பாகைக் குறுக்குக் கோடுகளுக்கிடையில் அமைந்துள்ளமையால் இத்தீவுகளில் வெப்பம் மிகுதி. எனினும் கடல் சூழ்ந்துள்ளதால் இவ்வெப்பம் ஓரளவு தணிகிறது.

வரலாறு

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரோமானிய நில நூலாசிரியர் தாலமி தமது முதல் உலகப் படத்தில் இத்தீவுகளை நற்பேற்றுத் தீவுகள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தியாவுக்கு வந்த சீனப் பயணி

யாக இத்திங் என்பவர் கி.பி. 672-ஆம் ஆண்டளவில் அந்தமான் தீவுகளின் வழியாகவே வந்தார் எனத் தெரிகிறது. பின்னர் பல அரபு நாட்டுப் பயணிகள் இத்தீவுகளைக் கண்டு குறிப்புகள் எழுதியுள்ளனர்.

பிற்காலச் சோழர்களின் வெற்றியைப் பேசும் கல் வெட்டுகள், நக்கவாரம் என்று இப்பகுதியைக் குறிப்பிடுகின்றன. 'தேனக்க வார்பொழில் மாநக்கவாரம்' என்பது முதல் இராசேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்திக் தொடராகும். மணிமேகலையில் நக்கசாரணர், நாகர், வாழ்மலை என்று குறிப்பிடும் பகுதியும் இதுவே ஆகலாம். நக்கம் என்றால் அம்மணம் என்று பொருள், இங்கு வாழும் மக்கள் பெரும்பாலோர் அண்மைக்காலம் வரை அம்மணமாகவே வாழ்ந்தவராவர்

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்

தில் இத்தீவுகள் முழுவதுமே சோழப் பேரரசின் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. கி.பி.1066-ல் இத்தீவுகளுக்கு இராசேந்திர சோழனே வந்து சென்றான் என வரலாற்று ஆசிரியரான டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் கூறுகிறார்.

அந்தமானில் 'நான்கெளரி' என்னும் தீவில் இராசராசசோழனின் வெற்றித் தூணும் கல்வெட்டும் உள்ளன.

அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள் பற்றிய விவரங்கள்

மொத்த மக்கள் தொகை	1,88,744
ஆண்கள்	1,07,264
பெண்கள்	81,480
மாவட்ட வாரியாக	
அந்தமான் மாவட்டம்	1,58,287
நிக்கோபார்	30,454
இனவாரியாக	
வங்காளியர்	60,000
தமிழர்கள்	50,000
மலையாளிகள்	20,000
இந்தி பேசுபவர்கள்	20,000
தெலுங்கர்	12,000
உருது பேசுவோர்	4,000
தொல்குடிகள்	22,000

கி.பி. 1050-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட தஞ்சைக் கல்வெட்டுகளில் இத்தீவுகளின் பெயர் 'நக்கவாரம்' என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கார்நிக்கோபார், பெரிய நிக்கோபார் ஆகிய தீவுகளை சோழர்கள் கார்த்தீபம், நாகதீபம் என்று அழைத்திருக்கின்றனர். மொத்தத்தில் இத்தீவுகள் அனைத்தும் நக்கவாரம் என அழைக்கப்பட்டன. தமிழர்களின் வணிகக் கப்பல்களும் போர்க்கப்பல்களும் அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுகளுக்கு அடிக்கடி வந்து சென்றன.

1286-இல் மார்க்கோபோலோவும் 1322-ல் ஓடோரிக் என்ற கிறிஸ்துவத் துறவியும் 1430-ல் நிக்கோலோ காண்டியும் இத்தீவுகளுக்கு வருகை தந்தனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியத் தலைமை ஆளுநரான காரன்வாலிக் பெருமகனாரின் ஆணையின்படி கேப்டன் ஆர்ச்சிபால்டு பிளேர் என்பவர் அந்தமான் சென்று, தென்கிழக்குக் கரையில் குற்றவாளிகள் குடியிருப்பு ஒன்றை 1789-ல் நிறுவினார். அப்போது அது 'போர்ட் காரன்வாலிக்' எனப் பெயரிடப்பட்டது. அக்குடியிருப்பு சில ஆண்டுகளில் பெரிய அந்தமானின் வடகிழக்குப் பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டது. தென்கிழக்கில் 1858-ல் ஒரு புதிய குடியிருப்பை ஆங்கிலேயர் நிறுவினார். அதற்குப் போர்ட் - பிளேயர் எனப் பெயரிட்டனர். முதல் இந்திய விடுதலைப் போரில் சிறை பிடிக்கப்பட்ட இந்தியர்களில் பலரைக்கொன்றபின், எஞ்சியவர்களை இங்கு தான் ஆங்கிலேய அரசு குடியமர்த்திற்று.

அவர்களுள் மிகப் பலர் கொள்ளை நோய்களுக்கு ஆளாகி மடிந்தனர். உயிருடன் இருந்த ஒரு முகமதியக் குற்றவாளி 1872-ல் போர்ட் பிளேயருக்கு வந்த தலைமை ஆளுநர் மேயோவைக் கொலை செய்தான்.

1866-ல் தொடங்கி 1910-ல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட 'செல்லுலர்' சிறைச் சாலை என்ற கொடிய சிறைச்சாலையில் தான் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் வாச தேவ பல்வந்த பட்டை, வீர சுவர்க்கர் போன்றோர் 1938 வரை அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர். 1941-ல் நிலநடுக்கத்தாலும் சம்பானியரின் குண்டு வீச்சினாலும் இச்சிறைக்கூடத்தில் ஒரு பகுதி சேதமுற்றது. இன்றும் இச்சிறைக்கூடம் உள்ளது.

சப்பானியர் 1941 மார்ச்சு 23-ல் இத்தீவுகளைக் கைப்பற்றினார். நேதாஜி சுபாசு சந்திரபோசின் இந்தியத் தேசியப் படையின் தளமாகவும் அந்தமான் சிறிது காலம் இருந்தது. 1945 அக்டோபர் 8-ல் அந்தமான் தீவுகளை பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசு மீண்டும் பெற்றது. அன்று முதல் குற்றவாளிகள் குடியிருப்புக் கலைக்கப்பட்டுச் சில கைதிகள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

தமிழ் பாதிரியாரின் தொண்டு

1895-ல் இங்கே வந்து சேர்ந்த தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் வேதப்பன் சாலமனும், அவர்தம் மனைவியும் பல தொண்டுகளைச் செய்தனர்.

இவரது தொண்டில் விளைவாக ஆதிக்குடிகளிடையே பல நல்ல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தமிழர்களை ஆதிக்குடிகள் நேசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழர்களும் படிப்படியாகக் குடியேறத் தொடங்கினார்கள்.

வங்க மயமாக்கப்படுகின்றது

அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுகள் சென்னை யிலிருந்து 1190 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளன. கல்கத்தானிலிருந்து 1255 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளன. சென்னையிலிருந்து சென்று கொண்டிருந்த கப்பல் போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டு கல்கத்தாவிலிருந்து கப்பல் போக்குவரத்து நடைபெறுகிறது. தமிழர்கள் அதிகமாகக் குடியேறிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வதற்காகவும் வங்காளிகளின் குடியேற்றத்தை அதிகப்படுத்துவதற்காகவும் இவ்வாறு திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்டது.

இத்தீவுகளில் உள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றமாக சென்னை உயர் நீதிமன்றம் தான் இயற்கையாக ஆக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றம் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்குள்ள கல்லூரிகளை பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்துடனோ, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துடனோ இணைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இவைகள் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தீவுகளை வங்காள மயமாக்கும் சதித்திட்டத்தின் விளைவாகவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இத்தீவுகளில் உள்ள வங்காளிகளின் கல்வி நிலையங்களுக்கு தேவையான சகல உதவிகளையும் மேற்கு வங்க அரசு செய்து வருகிறது. கட்டிடம் கட்டுதல், புத்தகங்கள் வழங்குதல், நிதி அளித்தல் போன்ற சகல உதவிகளும் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் அத்தகைய உதவிகளை இங்கு வாழும் தமிழர்களுக்கு தமிழக அரசு செய்வதில்லை.

தமிழர்கள் படும்பாடு

காட்டுப் பகுதிகளைத் தமது கடும் உழைப்பினால் வெட்டித் திருத்தி நல்ல விவசாய நிலங்களாக மாற்றியவர்கள் தமிழர்கள். நெல் மற்றும் காய்கறிகள் பயிரிடுபவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. ஆனாலும் நிர்வாகம் இவர்களுக்கு ஓயாத தொல்லை தந்து வருகிறது.

தமிழர்கள் இல்லாவிட்டால் போர்ட் பிளேயர் நகருக்கு காய்கறிகளே இல்லை என்று கூறிவிடலாம். இந்த உண்மை, பிற இனத்தவருக்கும் அந்தமான் நிர்வாகத்

திற்கும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரியும். இருந்தும் இதுவரை தமிழர்களுக்கு அந்த நிலங்கள் பட்டா போட்டுக் கொடுக்கப்படவில்லை. எத்தனையோ ஆண்டுக் காலமாக உழைத்தும் எவ்வளவோ உணவுப் பொருட்களை

அந்தமானும் வ.உ. சிதம்பரனாரும்

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துத் தீரமுடன் போராடிய தியாகச் செம்மல் வ.உ. சிதம்பரனார் அமைத்த சுதேசிக் கப்பல் நிறுவனத்தின் கப்பல் முதன் முதலாக அந்தமான் தீவுகளுக்குத்தான் சென்று வந்தது என்பது சிறப்பு மிக்க வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

அவரின் கப்பல் சென்றுவந்த அந்தமான் தீவுக்கே அவரைக் கைதியாகக் கொண்டு சென்று அடைக்க வெள்ளையர்கள் திட்டமிட்டனர். தேசத்துரோகக் குற்றத்தைச் சுமத்தி 40 ஆண்டு சிறைத் தண்டனையை அவருக்கு விதித்தான் வெள்ளையன். ஆனாலும் மேல் நீதிமன்றம் அவரது தண்டனையைக் குறைத்ததின் காரணமாக அவரை அந்தமானுக்கு அனுப்பவில்லை.

வ.உ.சி. தப்பினாலும் அவரால் தேசபக்தக் கனல் மூட்டப் பெற்ற இரு தமிழர்களான பிரதிவாதி பயங்கரம் வேங்கடாச்சாரி, டி. சச்சிதானந்தசிவா ஆகியோர் அந்தமான் கொடுஞ்சிறையில் வாடி வதங்கினார்கள்.

விளைவித்தும் கூட தமிழர்கள் அடிக்கடி நிவங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகின்றனர். தமிழன் நிரந்தரமாக இங்கு குடியிருப்பதை அந்தமான் நிர்வாகம் விரும்பவில்லை.

தமிழர்களின் உழைப்பின் மூலம் பசுமையாக காட்சி தரும் நிலப்பரப்புத்தான் இந்தியாவில் இருந்து வரும் அத்தனை நாடாளுமன்றக் குழுக்களுக்கும் காட்டப்படுகிறது. இந்தப் பசுமையைப் பார்த்த பிறகுதான் இங்கு வழங்கப்பட்ட பல கடன் தொகைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. தமிழனுடைய உழைப்பால் கடன் ரத்தாகி பயன் அடைந்தவர்கள் 1942-க்கும் முன்னே குடியேறியவர்களும் வங்க இன மக்களுமே.

கையிலே அழுக்குப்படாமல் வாழ ஆசைப்படும் கூட்டத்திடம் நிலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உழைத்து உணவு உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றும் வேலையை மட்டுமே அரசு செய்து கொண்டிருக்கிறது.

தென் அந்தமான் பகுதியில் இவ்வாறு என்றால் நடு, வட அந்தமான் பகுதியில் உள்ள நிலங்கள் வங்காள இன மக்களின் பிடியில் இருக்கின்றன. பெயருக்காக தமிழ், மலையாள மக்களுக்கும் சிறிதளவு நிலம் வழங்கப்பட்டு எஞ்சியவை வங்காள இன மக்களின் கையடக்கமாக மாறிவிட்டன.

சாலையோரங்களில் சிறு சிறு கடைகள் வைத்திருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. இவர்களும் நிம்மதியாக வாழ முடியவில்லை. தமிழர்களின் கடைகளைக் குறி வைத்து அப்புறம் படுத்தும் வேலையை அந்தமான் நிர்வாகம் செய்து வருகிறது.

வங்க மக்களுக்குக் காட்டப்படும் சலுகைகள் தமிழர்களுக்குக் காட்டப்படுவதில்லை.

நேதாஜி நியமித்த தமிழ் ஆளுநர்

1944-ஆம் ஆண்டில் இத்தீவுகளை ஐப்பாளியர் கைப்பற்றி நேதாஜி சுபாஸ்நாதிர போஸ் அவரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். இத்தீவுகளின் ஆளுநராக கர்னல் லோகநாதன் என்னும் தமிழரை நேதாஜி நியமித்தார். நேதாஜியின் சுதந்திர அரசு முதன் முதல் இத்தீவுகளின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற போது அதன் ஆளுநராக ஒரு தமிழர் நியமிக்கப்பட்டது. இத்தீவுகளின் மீது தமிழர்களுக்கே உள்ள உரிமையை நிலை நாட்டுகிறது.

இராசேந்திரனின் வெற்றித்தூண்

"கங்காநதியும் கடாரமும் கைக்கொண்டு சிங்காதனத்திருந்த செம்பியர் கோன்" என அழியாப் புகழ் பெற்ற இராசேந்திர சோழன் கி.பி. 1025 ஆண்டிற்கு முன்னர் கடார நாட்டின் மீது படையெடுத்து வென்றான். மலேசியாவின் ஒரு பகுதியே கடாரமாகும். பெரும் கடற்படையுடன் சென்று இராசேந்திரன் அப்போது கைப்பற்றிய தீவுகளில் ஒன்றுதான் மாநக்கவாரம் ஆகும். இப் பெயர் நாளடைவில் மருவி நிக்கோபார் ஆயிற்று.

இத்தீவில் இராசேந்திர சோழனின் வெற்றித்தூண் ஒன்றும் உள்ளது.

தென்னையில் ஒரு வகைக்கு "நக்கவாரம் பிள்ளை" என்னும் பெயர் இன்னும் வழங்குகிறது.

வங்காளிகளுக்கு உதவிகள்

இங்கே குடியேறிய வங்க இன மக்கள் பாகிஸ்தான் பிரிவினை சமயத்தில் வந்தவர்கள் மட்டுமல்ல. இவர்கள் இந்து அகதிகள் என்ற ஒரே தகுதியில் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் வந்து குடியேறியவர்கள்.

இவர்களுக்கு இந்தியக் குடியரிமை கூட 1960-லிருந்து 70 வரை வழங்கப்பட்டது.

இவர்களுக்காக 20 ஆயிரம் ஏக்கர் காடு அழித்து நிலமாக்கப்பட்டது. இந்த நிலங்களில் ஒரு சிறிய வேர் கூட இல்லாமல் நீக்கப்பட்டே நிலம் வழங்கப்பட்டது.

இவர்களைக் குடியேற்றுவது பற்றி 1952-இல் நாடாளுமன்றத்தில் முடிவு எடுக்கப்பட்டது. 1953 ஏப்ரலில் அந்தமான் அரசு நடைமுறைப்படுத்தியது.

மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலும் இவர்கள் இங்கே குடியமர்த்தப்பட்டனர். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 2511 குடும்பங்களும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 1500 குடும்பங்களும் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் பத்து ஏக்கர் நிலம், போக்குவரத்திற்கு ரூ. 210 சாப்பாட்டிற்கு மாதம் 70 ரூபாய் வழங்கப்பட்டது (பழைய காலத்தில்)

வீடுகட்ட ரூ. 800 மாடு வாங்க ரூ. 700 பாத்திரம் பண்டம் வாங்க ரூ. 180 விதைகள் வாங்க ரூ. 100

நிக்கோபார்த் தீவுகளில் தமிழ்ச் சுவடுகள்

சௌரா தீவில் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கும் தொல் பழமையான பழக்கங்களில் தென் இந்திய அல்லது ஏதேனும் ஓர் இந்திய இனமக்களின் குறிப்பிடத் தகுந்த தொடர்புகள் இருப்பதாக உதயப்பூர் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த எல்.பி. மாத்ரூர் தனது புத்தகத்தில் கூறுகிறார். அதே புத்தகத்தில் சௌராவிற்கும் பக்கத்தில் உள்ள தெரசா தீவு பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது. தெரசா மக்களின் கருத்தமேனி, குடுமி வைத்துக் கொள்ளும் (ஒரு சிலர்) பழக்கம் ஆகியவற்றில் வெளிப்படையாகவே தென் இந்தியத் தொடர்பு தெரிவதாகக் கருதுகிறார். இதே தெரசா மக்களைப் பற்றி கௌண்டிஸ் குமார் மாத்ரூர் என்பவரும் குறிப்பிடுகிறார். இவா இரண்டு ஆண்டுகள் கூட்டு உதவி ஆணையாளராக நிக்கோபாரில் பணியாற்றியவர். அவருடைய புத்தகத்தில் 'தமிழ் நாட்டு வைதிக மக்கள் போல், தலைமயினர முடிந்து குடுமி வைத்திருக்கிறார்கள். சோழர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டினருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த பொழுது, இம்மாதிரிக் குடுமி வைக்கும் பழக்கம் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று கருதப்படுகிறது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து பெரிய நிக்கோபார்த் தீவின் உள்பகுதியில் வாழும் பழங்குடி மக்களுடன் இன்னும் சில நெருக்கமான தொடர்புகளும் உண்டு. இவர்கள் பெயர் 'சாம்பன்' (Shompen) என்ற நாகும். 'சாம்பன்' என்ற வார்த்தைக்கு சிவபிரான் என்று பொருள் கூறுகிறது விப்போவின் தமிழ் - ஆங்கில அகராதி. ஒரு வேளை இந்த மக்கள் சிவவழிபாடு செய்பவர்கள் என்று பிரித்துக் காட்ட எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியாகவும் சாம்பன் என்ற வார்த்தை பயன்பட்டிருக்கலாம் அல்லவா? சிவ வாசனமான சிஷ்ப வழிபாடு காளை வழிபாடு இந்தத் தீவில் நடை பெற்றதை ஜெர்மனியின் புத்தகம் கூறுகிறது.

Fariar Odoric tells us instead of Nichomeran that there is a king, the native go stark naked have faces like (cow) dog, and worship the bull.

இதன் மூலம் சாம்பன் - சிவவழிபாடு தொடர்பு இருக்கவும் வாய்ப்பு இருப்பதாகவே கருதலாம். தமிழ் நாட்டில் ஜாதி அமைப்புகளால் நசுக்கப்பட்ட சமூகம் ஒன்று 'சாம்பன்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே சாம்பன் என்ற வார்த்தையில் கூட தமிழ்ச் சாயல் தென்படுவதாகவே கருத வாய்ப்பு மிகுந்து காணப்படுகிறது.

பெரிய நிக்கோபார் பழங்குடியினரான இந்த சாம்பன் இனப் பெண்கள், தமிழ் நாட்டில் பழங்காலப் பெண்கள் காது வளர்த்து காதுகளை அணிந்தது போல் காதுகளில் பெரிய அளவிலான மரக் கட்டைகளை அணிகின்றனர்.

(முகவைமுத்து "அந்தமான் செய்தி" 5-11-87)

அரசாங்கத்தால் கடன் என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டு பின்னர் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

மேற்கு வங்க மக்களை மட்டுமல்ல வங்காள தேசத்துக்காரர்களையும் அந்தமானில் குடியேற்றும் வேலைதான் மிக முக்கியமாகச் செய்யப்படுகிறது.

அந்தக் குடியேற்றத்திற்காகவே கல்கத்தாவிலிருந்து போர்ட் பிளேயருக்கு வந்து கொண்டிருந்த கப்பல் இடையிலே வடக்கே உள்ள மாயாபந்தரி வும் நிறுத்தப்படுகிறது.

வங்காள தேசத்திலிருந்து அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்குள் குடியேறி பிறகு அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் வங்க மாநில மக்கள் என்ற பெயரில் மேற்கு வங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கிருந்து அந்தமா

னிற்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நேரே போர்ட்பிளேயர் வந்து அங்கிருந்து மீண்டும் வடக்குத் தீவுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டால் அவர்களுடைய வருகை பொதுமக்களுக்கும் அரசியல் கட்சிக்காரர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் தெரிந்துவிடும் என்பதே.

இப்படி ஒருவிதத்தில் அதிகாரபூர்வமற்ற முறையில் வங்காளிகளின் குடியேற்றம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

தங்குதடையற்ற வகையில் இந்திய அரசு, அந்தமான் அரசு ஆகியவற்றின் உதவிகளைப் பெற்று இங்கு குடியேறியுள்ள வங்காளிகள்தான் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் குடியேறுவதை எதிர்த்து வருகின்றனர்.

இந்திராவிடம் முறையீடு

1981-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 7-ம் தேதி இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா அவர்களை தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் தலைமையில் அனைத்துக்கட்சி தூதுக்குழு ஒன்று சந்தித்து இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை சம்பந்தமான விண்ணப்பம் ஒன்றை அளித்தது.

இந்த விண்ணப்பத்தை உருவாக்கும் பொறுப்பு அப்போது சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த என்னிடமும் தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலாளராக இருந்த திரவியம் அவர்களிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஸ்ரீமாவோ - சாஸ்திரி, ஸ்ரீமாவோ - இந்திரா உடன்பாடுகளின் விளைவாக சுமார் 5 இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்கு அகதிகளாக வந்தனர். 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இவர்களின் மூதாதையர்களின் காலத்தில் இலங்கையில் ரப்பர், தேயிலைத் தோட்டங்கள் அமைப்பதற்காக வெள்ளையர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்களின் வழித்தோன்றல்களான இவர்களுக்கு இலங்கையின் குடியரிமையை இந்திய அரசு பெற்றுக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்ய இந்திய அரசு தவறிவிட்டது. இதன் காரணமாகவே இவர்கள் அகதிகளாக இந்தியா திரும்பிவர நேர்ந்தது. எனவே, இவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு அளிக்க வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் இந்திய அரசைச் சார்ந்ததாகும். தோட்ட விவசாயம் தவிர வேறு விவசாயத்தை இவர்கள் அறியாதவர்கள். அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகளில் தோட்ட விவசாயம் செய்ய வாய்ப்புண்டு. எனவே இவர்களை அத்தீவுகளில் குடியேற்றி நிலமும் நிதியும் கொடுத்து உதவினால் இவர்கள் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி பிறக்கும். இத்தீவுகளின் பொருளாதாரம் செழிக்கும். எனவே பிரதமரிடம் அளிக்கவிருந்த விண்ணப்பத்தில் இதை முக்கிய அம்சமாக நாங்கள் சேர்த்தோம். பாகிஸ்தான், வங்காளதேசம், திபேத் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்திருக்கக் கூடிய அகதிகளுக்கு அளிக்கப்படும் உதவியோடு ஒப்பிடும்போது இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளுக்கு அளிக்கப்படும் உதவி குறைவானது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினோம். எனவே இத்தீவுகளில் இவர்களைக் குடியேற்ற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினோம். அதற்குப்பின் இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் பொதுச் செயலாளரான எஸ்.செல்வச்சாமி தமிழ்நாடு சட்டமன்ற பேரவைத் தலைவராக இருந்த கே. இராசாராம் ஆகியோர்

பிரதமர் இந்திராவை சந்தித்தபோது அவர்களும் இக்கோரிக்கையை வலியுறுத்தினார்கள்.

இச்செய்தி பத்திரிகைகளில் வெளியானதைப் பார்த்தபிறகு, அந்தமான் உள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரான ஒரு வங்காளியின் தூண்டுதலின்பேரில் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து ஏராளமான தந்திகள் இந்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டன.

இலங்கைத் தமிழர்களை குடியேற்றக் கூடாது என கட்டுப்பாடான பிரச்சாரத்தை வங்காளியர் மேற்கொண்டனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் குடியேற்றப்பட்டால் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை வங்காளிகளைவிட அதிகமாகிவிடும் என இவர்கள் அஞ்சுவதே இதற்குக் காரணமாகும். தற்போது வங்காளியர்கள் வைத்ததே சட்டமாக உள்ளது. இந்த நிலை மாறி தமிழர்கள் கையொங்கி விடும் என இவர்கள் கருதி முட்டுக் கட்டை போடுகிறார்கள்.

வங்காளிகள் தரப்பில் இலங்கைத் தமிழர் வரக் கூடாதென்பதற்குக் கூறப்படும் காரணங்கள்தான் என்ன?

வளமான மண்

இந்தத் தீவின் மண் இயற்கையிலேயே வளம் மிக்கது. நெல் பயிர் நடப்பட்டால் அந்தப்பயிர் மூன்று முறை அறுத்து விடப்பட வேண்டும். இவ்வெயினில் வளர்ந்து கீழே சாய்ந்து ஒன்றுக்கும் உதவாமல் போய் விடும். இந்த மண்ணிற்கு அப்படி ஒரு செழுமையான தன்மை, மலேசியாவில் ஐந்து ஆண்டுகளில் வளரும் ஒரு ரப்பர் மரத்தின் சுற்றளவு அந்தமான் மூன்றரை ஆண்டுகளில் வளர்ந்து விடுகிறது. அங்கு அஸ்ஸாமைவிடக் கேரளாவை விட மழை அதிகம், சராசரி மழை அளவு 312.5 சென்டிமீட்டர். அண்மையில் 1961-இல் கூட அதிக அளவாய் 436.24 செ. மீட்டர் மழை பெய்திருக்கிறது. மழை எதிர்பார்க்க முடியாத நாட்கள் ஆண்டிற்கு 100 நாட்களே.

நெல் போன்ற உணவுப்பயிர் செய்வதை விட பண்ப்பயிர்கள் செய்வதே லாபம் மிகுந்தது என்று வேளாண்மை அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ரப்பர், மிளகு, ஏலக்காய், காப்பி, கிராம்பு போன்ற பல்வேறு தோட்டப்பயிர்கள் ஆயிரம் ஹெக்டேருக்கு மேல் பயிர் செய்யப்படுகின்றன. தென்னையும், பாக்கும் வாழையும் கேட்க வேண்டியதில்லை.

தற்போது அந்தமானிலே இருப்பவர்களுக்கே இடம் போதவில்லை. இந்த நிலையில் புதியவர்கள் வருவதா? என்கிறார்கள்.

எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் குடியேறி இந்தத் தீவில் உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து போன இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வீட்டுமனை மற்றும் விவசாய நிலமில்லாதபோது எந்த விதத்திலும் இந்தியரே அவ்வாத பழைய பாகிஸ்தானியரான வங்கதேச வாசிகளுக்கு மட்டும் எந்த நியாயத்தின் அடிப்படையில் அந்தமானில் அனைத்து உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன?

இன்னும் கூடக் கூற வேண்டுமானால் அவர்களில் பலர் அகதிகளே அவ்வர். அவர்களுடைய உறவினர்கள், பெற்றோர்கள் இன்னும் வங்க தேசத்திலே இருக்கின்றனர். அந்தமானிலே உள்ள பலர் இன்னும் அவ்ரகளைச் சந்திக்க, இந்தியப் பணத்தை வங்கத்திலே முதலீடு செய்ய, விசா எடுத்து ஆண்டுதோறும் சென்று வருகின்றனர்.

கொள்கையளவிலான பிரச்சனைகள் இருக்கட்டும், இந்தக் கேள்வியின் பதிலை புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையில் பார்ப்போம். அந்தமானில் இடம் வழங்க முடியாத அளவிற்கு உண்மையிலேயே நெருக்கடி இருக்கிறதா?

அந்தமான் தீவின் மொத்த நிலப்பரப்பு 8293 சதுர கி.மீ. இதில் இன்னும் உபயோகப்படுத்தப்படாத கன்னி நிலமாக அடர்த்தியான காடுகளாக இருக்கும் பகுதி 7144 சதுர கி.மீ. ஆகும்.

மொத்த நிலப்பரப்பில் இன்று வரை உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலப்பரப்பு 1149 கி.மீ. மட்டுமேயாகும்.

கர்மடாங் பில்லிகிரவுண்ட், பேட்டாபர் ஆகிய பகுதிகளில், சிறிய அந்தமானிலே ஹட்டேபகுதிகளில், டிக்கலிபூரில் அத்திட்டப்பிலிருந்து சீத்தாபூர் வரை, மஞ்சேரியிலே, காலபாட்டிலே, கிரேட் நிக்கோபரில் ரங்கநாதன் வளைகுடாவிலிருந்து கேம்பல் வளைகுடா வரை பல்லாயிரம் மக்களைக் குடியேற்றலாம். புதிதாக இடம் தேடிச் செல்ல வேண்டிய தேவையில்லை. எனவே அந்தமான் தீவில் இடம் பற்றாக்குறை என்று சொல்வது வெறும் ஏமாற்று வேலை.

வடநாட்டு முதலைகளின் திட்டம்

1996-ஆம் ஆண்டு ஹாங்காங் தீவு செஞ்சி னாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். பிரிட்டிஷ் அரசு 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் செய்து கொண்ட உடன்பாடு முடிவடைகிறது. இந்த நிலைமையில் ஹாங்காங் தீவிலுள்ள ஏராளமான தொழிற்சாலைகளை வேறு இடங்களுக்கு மாற்ற அதன் உரிமையாளர்கள் விரும்பினார்கள். தென்கிழக்கு ஆசியாவில் ஹாங்காங் தீவிற்கு இணையாக அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகள் இருக்கின்றன என்ற உண்மை அவர்களுக்குப் புலப்பட்டது.

பிரிட்டன், துபாய், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் உள்ள வட இந்தியத் தொழிலதிபர்களான பிரபுப்பேட், ருசி ஜே.பேட், கர்தார் வால்வானி, ஜி.வி. ஈகவர், ஹஸ்முகுஷா ஆகியோரைக் கொண்ட தூதுக்குழு ஒன்று 1985-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 3-ஆம் தேதி இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் சந்தித்தது. சிறிய அந்தமான் அல்லது நிக்கோபார் தீவை தங்களிடம் ஒப்படைத்தால் தொழில் வளமிக்க இடமாக மாற்றும் தங்கள் திட்டத்தை அவரிடம் விளக்கினார்கள். அவரும் அசுறஞ்ச சம்மதம் அளித்தார். அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை பிரதமர் ராஜீவ் நேரில் சென்று பார்வையிட்டார். இத்தீவுகளில் சுதந்திரத் துறைமுகங்களை அமைத்தால் ஹாங்காங், சிங்கப்பூர் போல இத்தீவுகளும் சர்வதேச வாணிபச் சந்தையாக மாறும். எனவே இந்தச் சூழலில் இங்கு தமிழர்களைக் குடியேற்ற இந்திய அரசு விரும்பவில்லை.

நாளை புதியதாக வந்து குடியேறப் போகும் வங்க இன மக்களுக்காக இடம் ஒதுக்கி வைக்கவே இவ்வாறு கூறுகிறார்கள். இன்னும் ஒரு வாதம் இயற்கைச் சூழல் பாதிக்கப்படும் என்பது. இதுவரை விவசாய உற்பத்திக்காக வழங்கப்பட்டுள்ள இடங்களில் பயிரிடப்பட்டுள்ள மாவும், தென்னையும், பாக்கும், பலாவும் அதை ஈடுகட்டியிருக்கிறது. இனியும் இவங்கைத் தமிழருக்கு வழங்கப்பட்டால் அந்த இடங்களிலும் பழமரங்கள் வளர்க்கப்படும்.

இந்தத் தீவின் வளம்மிருந்த மண் பயன்படுத்தப் பட்டு, தீவின் விவசாய உற்பத்தி பெருகும்.

அன்னியச் செலாவணியை உற்பத்தி செய்து தரும், ரப்பர் காப்பி போன்ற பண்ப்பயிர்களின் உற்பத்தி பெருகும்.

அந்தமான் தீவின் பொருளாதாரம் நிச்சயமாக வளர்ச்சியடையும். ஆட்களே இல்லாத பல தீவுகளில் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் குடியேறி அதை தங்கள் உரிமையாகப் பார்த்த நிகழ்ச்சிகளைக் கடந்த காலங்களில் நாம் கண்டிக்கிறோம். இன்னும் கூட அந்தப் பகுதி கடல் செவ்வங்களை தினந்தோறும் பல வெளிநாட்டு விசைப்படகுகள் கொள்ளையிடும் அவல நிலை

களையும் அந்தமான் நிர்வாகம் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறது.

ஆயிரம் ஆண்டு காலத்திற்கு மேலாக தமிழர்களுடன் தொடர்புள்ள இத்தீவுகளில் குடியேற தமிழனுக்குத் தடை விதிக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகளும் இப்பிரச்சினையில் இந்திய அரசை வற்புறுத்தத் தவறிவிட்டன.

மலையகத் தமிழர்களைத் திரும்பப் பெறும் உடன் பாட்டில் இந்திய அரசு கையெழுத்திடுவதற்கு முன்பாக இக்கோரிக்கையை ஒரு நிபந்தனையாக தமிழகம் வலியுறுத்தியிருந்திருக்குமானால் இந்திய அரசு இணங்கி இருந்திருக்கும். இப்போதும் தமிழக மக்கள் ஒன்றுபட்டுக் குரல் கொடுத்தால் இக்கோரிக்கை வெற்றி பெறும்.

இழந்த மண்ணை மீட்போம் இருக்கும் மண்ணைக் காப்போம்

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் விழிப்புணர்வுடனும் தொலைநோக்குப் பார்வையுடனும் செயற்பட்டு தங்கள் பகுதிகளைத் தாய்த் தமிழகத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்பதற்காக திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரசு என்னும் அமைப்பை ஏற்படுத்தி ஒன்றுபட்டு பல போராட்டங்களை நடத்தினார்கள். எண்ணற்ற தியாகங்களைப் புரிந்தனர்.

இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பேயும், கேரள மாநிலம் உருவாவதற்கு முன்பேயும் அவர்கள் தங்களுக்கென்று ஒரு அமைப்பை நிறுவி போராடியது வியப்பிற்குரியதாகும். குமரித் தமிழர்களின் போராட்டத்திற்குத் தாயகத் தமிழர்கள் போதுமான ஆதரவு நல்கவில்லை. இந்திய தேசிய மயக்கத்திலும், திராவிட தேசிய மயக்கத்திலும் தாயகத் தமிழர்கள் ஆழ்ந்து

மலையாளிகளாகும் தமிழர்கள்

தமிழர்களுள் ஒரு சாதிப்பிரிவினர் சிறிது நாளில் கேரளத்திலிருந்தே மறைந்து மலையாளிகள் ஆகிவிடுவர். இதனை முழுத் தன்மயமாகுதல் என்று கூறுகிறோம். இந்த மாதிரி நிலை தமிழர்களுக்கு ஒன்றும் புதிதன்று. முன்பே இது மாதிரி நிலையில் தமிழர்கள் மலையாளிகளாகியுள்ளனர்.

கோயம்புத்தூரிலிருந்து கேரளத்திற்கு வந்த செட்டியார்களும் நாயர் பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றி நாயர்களாக மாறியுள்ளனர். தரகன் எனும் சாதியினர்க்கும் இதுவே நிலை. சித்தூர் தாலுகாவில் இது மாதிரி தமிழ்ச் சாதியினர் பலர் பண்பாட்டுத் தன்மயமாகுதல் மூலம் நாயர்களாக மாறியுள்ளனர்.

கேரளத்தில் ஒரு சாதிப் பிரிவினரான நாயர்கள், மலையாள மொழியைப் பேசி மலையாளப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அனைவரையும் நாயர்கள் என்று அழைக்கலாம் என்று 1930-ஆம் ஆண்டில் ஒரு மாநாட்டில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் கூறியுள்ளனர். இவ்வகையில் கூடப் பல தமிழர்கள் நாயர்களாக மாறியிருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது.

சமூகமயமாக்குதல் மூலம் தமிழர்களுள் சில பிரிவினர் மலையாளிகளாகி வருவதன் காரணம் என்ன? இதற்கான ஊக்கிகள் எவை? மலையாளப் பண்பாடு தமிழர் பண்பாட்டை விடவும் உயர்ந்தது என்பதனால் மலையாளமாகுதல் என்பதற்கு அவர்கள் ஆளாகியுள்ளனரா?

மலையாளமாகுதலுக்கு ஆளாகியிருக்கும் பல தமிழக் குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் இது குறித்துக் கேட்ட போது அவர்கள் பண்பாடு என்பது குறித்தே கவலைப்படவில்லை என்பது தெரிய வருகிறது. தங்களுக்கு இது வசதியாகவும் மதிப்பு வாய்ந்ததாகவுமாக இருக்கின்றது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டனர். இதிலிருந்து தாங்களே உணர்ந்து மலையாளப் பண்பாடுகளை அவர்கள் பின்பற்றவில்லையென்றும் சமூக ஊடாட்டத்தில் இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது என்ற முடிவுக்கும் நாம் வரலாம்.

திருவனந்தபுரம், கொடல்வம் நகர்களில் வாழும் வாணியச் செட்டியார்கள் இவ்வகையில் முழுமலையாளமாகுதலுக்கு ஆளாகிவிட்டனர். புதிய தலைமுறையினர்க்குத் தமிழ் தெரியவில்லை. தமிழில் படிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. திருவனந்த புரத்தில் வாழும் வெள்ளாளர்களுள்ளும் சிலர் இவ்வகையில் உள்ளனர். தமிழில் தங்களுக்குள்ளும் பேசிக் கொள்வதில்லை. மலையாள மொழியில் தான் கல்வி கற்கின்றனர்.

(கேரளத் தமிழர்களும் அவர்களின் சிக்கல்களும் - உ. சுப்ரமணியம் பக் 47)

கிடந்தார்கள். அவர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாவிடினும் குமரித்தமிழர்கள் மனம் சோர்வடையாமல் விடாமுயற்சியோடு போராடி தமிழகத்தோடு

தோவாளை தாலுகா
அகஸ்தீஸ்வரம் தாலுகா
கல்குளம் தாலுகா
விளவங்கோடு தாலுகா
செங்கோட்டை நகர்ப்பகுதி

ஆகியவற்றை இணைத்த வரலாறு மெய்சிவிர்க்க வைக்கும் வரலாறாகும்.

தாய்த்தமிழகமும் அவர்களுடன் இணைந்து விடாப்பிடியாகப் போராடியிருந்தால்

தேவி குளம் தாலுகா
பீர்மேடு தாலுகா
செங்கோட்டை வனப்பகுதி
நெய்யாற்றங்கரை தாலுகா
நெடுமங்காடு கிழக்குப் பகுதி

ஆகிய பகுதிகளும் தமிழகத்தோடு இணைந்திருக்கும்.

வட எல்லை

தமிழகத்தின் வட எல்லையான வேங்கடமலையை உள்ளடக்கிய சித்தூர் மாவட்டத் தமிழர்கள் தங்கள் பகுதிகளைத் தமிழகத்தோடு இணைக்க வட எல்லைப்பாதுகாப்புக்குழு ஒன்றை சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ. சிவஞானம் தலைமையில் நிறுவினார்கள். தளபதி கே. விநாயகம், மங்கலங்கிழார் போன்றவர்கள் முன்னின்று போராடினர். இவர்களின் போராட்டத்தின் விளைவாக திருத்தணி தாலுகாவும் மேலும் சில கிராமங்களும் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டன. தாய்த் தமிழகம் போதுமான ஆதரவு தராததால்

சித்தூர் தாலுகா
சந்திரகிரி (திருப்பதி) தாலுகா
திருக்காளத்தி தாலுகா
பாமளேறு தாலுகா
குப்பம் ஜமீன் பகுதி

ஆகியவை பறி போய் விட்டன.

தொடக்கப்பியர் காலந்தொட்டு தமிழ்நாட்டின் வட எல்லையாகத் திகழ்ந்த வேங்கடமலையை நாம் பறிகொடுத்தோம். தாய்த் தமிழர்களுக்கு விழிப்புணர்

வும், தொலைநோக்குப் பார்வையும் இல்லாததால் இது நிகழ்ந்தது.

மேற்கு எல்லை

பாலக்காடு தாலுகா
கொல்லங்கோடு வனப்பகுதி
கொள்ளே காலம் தாலுகா
கோலார் தங்கவயல்
பெங்களூர் தண்டுப்பகுதி

ஆகியவை வரலாற்று காலம் தொட்டு தமிழர்களுக்கு உரிமையான பகுதியாக இருந்த போதிலும் இப்பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்கள் குமரித் தமிழர்களைப் போல போதுமான விழிப்புணர்வோ, ஒற்றுமையுணர்வோ கொள்ளவில்லை. தாய்த் தமிழகமும் இவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. எனவேதான் இப்பகுதிகளை நாம் இழந்தோம்.

கிழக்கு எல்லை

கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைத்ததைப் போல தமிழருக்கு சொந்தமான கச்சத்தீவை இந்திய அரசு இலங்கை அரசுக்குத் தாரைவார்த்து விட்டது.

தமிழருக்குரிய அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளின் நிர்வாகத்தை இந்திய அரசே மேற்கொண்டு விட்டது.

தமிழ்நாட்டுடன் நியாயமாக இணைக்கப்பட வேண்டிய தமிழ்ப் பகுதிகள் கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திர மாநிலங்களுடன் இணைக்கப்பட்டதால் அங்கு வாழும் தமிழர்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாகி வருகிறார்கள். இப்பகுதிகளிலிருந்து தமிழர்களை விரட்டியடிக்க முயற்சிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன.

பறிபோன தமிழ்ப் பகுதிகளில் உருவாகியுள்ள இந்த அபாயத்தை விட பேராயம் தாய்த் தமிழகத்திலேயே உருவாகி வருகிறது. தாய்த் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த குமரி மாவட்டத்தையும் நீலகிரியில் உள்ள கூடலூர் தாலுகாவை மீண்டும் கேரளத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்றும் நீலகிரி மாவட்டத்தை தமிழகத்திலிருந்து பிரித்து தனி படுகர் மாநிலமாக்க வேண்டும் என்ற கூக்குரல் கிளப்பப்பட்டுள்ளது. அவற்றை வரிசையாகப் பார்ப்போம்.

நீலகிரி மாவட்டம்

நீலகிரி மாவட்டத்தின் தென் எல்லையாக கோவை மாவட்டமும் மேல் எல்லையாக கேரளமும் வட எல்லையாக கர்நாடகமும் விளங்குகின்றன. இம்மாவட்டத்தில் உதகமண்டலம், குன்னூர், கூடலூர், கோத்தகிரி என நான்கு வட்டங்கள் உள்ளன. இந்த மாவட்டத்தின் பரப்பு 2542.50 சதுர கிலோ மீட்டர் ஆகும்.

பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக இப்பகுதி வெறும் காடாக இருந்து வந்தது. அங்கு காட்டுவாசிகள் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்தனர். குறிப்பாக இருளூர், கோத்தூர், கோம்பை, காட்டுநாயக்கர், மிளகுச் செட்டி ஆகிய சமூகத்தினர் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்தார்கள். அங்குள்ள நிலங்களின் உரிமை இந்தப் பழங்குடி மக்களிடம் மட்டுமே இருந்து வந்தது. அவர்கள் அனைவரும் தமிழ் பேசுபவர்கள். இந்த நிலையில் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவைப் பிடித்தபின் நீலகிரியின் வளத்தைப் பார்த்து அங்கு தேயிலை, காப்பித் தோட்டங்கள் வைக்கத் திட்டமிட்டனர். அப்போது தோட்ட விவசாயம் செய்யக் கூலிகள் தேவைப்பட்டனர்.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் குடியேறியவர் படுகர் இனத்தவர். ஆனால் பெருமளவு படுகர்கள் முகமதியர் ஆட்சி கர்நாடகத்தில் ஏற்பட்ட பிறகு அங்கிருந்த ஓடி வந்தவர்களேயாவர்.

18-ஆம் நூற்றாண்டில் திப்புசல்தான் ஆட்சிக் காலத்தில் மைசூரிலிருந்து வெளியேறி நீலகிரி மலைப் பகுதியில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த படுகர்கள் வெள்ளையர்களிடம் கூலி வேலை செய்ய முன் வந்தார்கள். எனவே படுகர்கள் குடியிருப்பதற்கான குடியிருப்புக்களை வெள்ளையர்கள் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். இதன் விளைவாக 200 ஆண்டுகாலமாக மேலும் மேலும் ஏராளமான படுகர்கள் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து அங்கு வந்து குடியேறினார்கள். அவர்கள் வெள்ளையர்களுக்கு மிக விசுவாசமாக இருந்த வந்தனர். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில், நீலகிரி மலையிலிருந்து தமிழர்கள் வெள்ளை ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டார்கள். படுகர்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்தார்கள். எனவே, வெள்ளையர்கள் வெளியேறும்போது படுகர்களுக்கும், கேரள எல்லையோரம் இருந்த நிலம்பூர் ஜமீன்தாருக்கும் தங்கள் வசம் இருந்த

நிலங்களை பட்டா செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். வெள்ளையர்களை எதிர்த்து நின்ற தமிழர்களுக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அதன்பின் தமிழக அரசு, ஜமீன்தாரி முறையை ஒழித்த போது நிலம்பூர் ஜமீன் நிலங்களை தன்னகத்தே எடுத்துக் கொண்டது. என்றாலும் படுகரின் நிலங்கள் அவர்களிடமே இருந்து வந்தன.

1964-ஆம் ஆண்டு இந்திய பிரதமர் சாஸ்திரிக் கும் இலங்கைப் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோக்கும் ஏற்பட்ட உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் இலங்கைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்த ஐந்தரை இலட்சம் தமிழர்கள் இந்தியா திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்திய அரசின் தவறான உடன்படிக்கையின் விளைவாக அகதிகளாக்கப்பட்டவர்களில் சுமார் 1 இலட்சம் மலையகத் தமிழர்கள் நீலகிரி மாவட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்டார்கள். தோட்ட விவசாயம் தவிர வேறு எதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியாததன் விளைவாக அவர்களை இங்கு தமிழக அரசே குடியேற்றியது. மலையகத் தமிழர்கள் இங்கு குடியேறுவதை வந்தேறிகளான படுகர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள்.

1964-ஆம் ஆண்டில் நீலகிரி மாவட்ட விவசாயிகளில் பட்டா இல்லாதவர்களுக்கு எல்லாம் பட்டா வழங்க தமிழக அரசு முன்வந்தது. இந்த சலுகையினால் பெரும் பயன் அடைந்தவர்கள் படுகர்களும், மலையாளிகளுமே ஆவார்கள். இந்தப் பட்டா நிலங்களில் தேயிலைப் பயிர் வைத்து பெரும் பணக்காரர்களாக அவர்கள் மாறினார்கள். மண்ணின் மைந்தர்களான தமிழர்கள் அவர்களிடம் வேலைபார்க்கும் கூலித் தொழிலாளர்களாக ஆக்கப்பட்டார்கள். மலையகத் தமிழர்கள், நீலகிரி மாவட்டத்தில் குடியேறிய போது, தங்களது கடும் உழைப்பினால் புறம்போக்கு நிலங்களை வெட்டித் திருத்தி தேயிலைப் பயிர் வைக்கும் நல்ல தோட்ட நிலங்களாக மாற்றினார்கள். ஆனால் படுகர்கள் இதற்கு கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் படுகர்களே இருந்ததினால் அரசு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி மலையக தமிழர்களுக்கும், மலைவாசித் தமிழர்களுக்கும் இடவிடாது தொல்லை கொடுத்தார்கள். தரிசு நிலங்களில் தமிழர்கள் குடியேறினால் அது படுகர்களின் மேய்ச்சல் நிலம் என்று கூறி தமிழர்களை வெளியேற்றினார்கள். குடிசைகள் போட்டுக் கொள்ளக் கூட அவர்கள் தமிழர்களை

சொந்த மண்ணில் தமிழனுக்குச் சிறை

கடந்த ஓராண்டாகவே நீலகிரியில் வாரும் தோயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் ஒரு இலட்சம் மலையகத் தமிழர்களை வெளியேறச் சொல்லி கட்சிப் பாடுபாடின்றி படகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து செயல்பட்டு வருகின்றனர். கடலூரில் மலையாளிகள் எண்ணிக்கை அதிகம். வட இந்தியர்களின் முதலீடு தோயிலைத் தோட்டத்திலும், கண்டியிலும் பெருகியுள்ளது. எனவே இவர்கள் முயற்சியும் கூட்டுச் சேர்ந்து தமிழர்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுகின்றனர். அதைத் தீவிரமாக எதிர்க்க தி.மு.க., அ.தி.மு.க., கம்யூனிஸ்டுகள் தயங்குகின்றனர். அக்கட்சிகளின் தலைமைப் பொறுப்பு படகர்கள் கையில் உள்ளது. பா. ஜனதாவைப் பணம் கொடுத்து வட இந்தியர்கள் வளர்த்து வருகின்றனர். இச்சூழலில் மலையகத் தமிழர்களை ஒன்று திரட்டிப் போராடி வரும் அவர்களின் தலைவரான ஆர். ஆர். சிவலிங்கத்தை தமிழக அரசு இந்த ஆண்டு ஆகஸ்ட் 5-ம் நாள்ன்று வெளி நாட்டவர் சட்டத்தின் கீழ் (1946) கைது செய்தது, செங்கல்பட்டிலுள்ள சிறப்பு அகதிகள் முகாமில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார். கல்லூரி முதல்வராக, கல்வித்துறை இயக்குநராக மட்டுமின்றி இலங்கையின் உச்சநீதிமன்ற வழக்குரைகரும் பணியாற்றியவர் செப்டம்பர் 18 அன்று மோசமான இதய நோயால் தாக்கப்பட்டு சென்னை அரசினர் மருத்துவமனையில் பொதுப்பிரிவில் கைவிடப்பட்ட படுக்கையில் இருந்தார்.

1983-லிருந்து ஆண்டுதோறும் இந்தியாவில் தங்கியிருப்பதற்கான அனுமதி நீடிக்கப்பட்டு வந்தது. 1993-க்கான விண்ணப்பம் கிட்டவில்லை. இலங்கை பால்போர்ட் அவரிடம் இருந்தாலும் கடத்தமிழ் நாட்டில்தான் அவர் பிறந்தார். பெற்றோர் தமிழ் நாட்டவர்.

சிவலிங்கத்தின் இந்திய குடியரிமைக்கான விண்ணப்பம் முன்னாள் மைய அமைச்சர் சி. சுப்ரமணியம் பரிந்துரை செய்தும் கூட கிட்டவில்லை போடப்பட்டுள்ளது.

இது குறித்து அவர் செய்தியாளரிடம் கூறுகையில் நீலகிரி மாவட்ட உயர் அலுவலர்களும், நீயசக்திகளும் இதன் பின்னணி எங்கிறார். பெரும்பாலும் தழுத்தப்பட்ட தாயகம் திரும்பியோரின் வெளியேற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடி வருவது ஒன்றே என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்கிறார். நீதிமன்ற முறையீட்டுக்குப்பின் விவங்குகள் அகற்றப்பட்டுள்ளன.

அனுமதிக்கவில்லை. படுகர்களில் உயர்ந்த சாதியினரான விங்காயத்து இன மக்கள் வாரும் இடங்களில் தப்பித்தவறி குடியேறியிருக்கும் தமிழர்கள் அசைவ உணவே உண்ணக்கூடாது என்னும் தடை இன்னமும் நீடிக்கிறது.

நீலகிரி மாவட்டத்தில் மற்றொரு புதிய அபாயமும் முளைத்தது. அங்குள்ள தேயிலை காட்டித் தோட்டங்களை மார்வாடிகளும், குஜராத்திகளும் விலைக்கு வாங்கி விட்டனர். பெரும்பகுதியான தோட்டங்கள், அவர்கள் கைவசம் உள்ளன. மார்வாரி - குஜராத்திகளும், படுகர்களும், மலையாளிகளும் தமிழர்களுக்கு எதிராக ஒன்று சேர்ந்து செயல்படுகின்றனர். வடநாட்டு முதலாளிகளின் பணம் தாராளமாக வாரி இறைக்கப்பட்டு தமிழர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் முடுக்கி விடப்பட்டுள்ளன. நீலகிரியை தனி படுக மாநிலமாக ஆக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை இவர்கள் முன் வைத்துள்ளனர். இந்தப் பிரச்சாரத்திற்கு பாரதிய ஜனதா கட்சி தலைமை தாங்குகிறது. ஏராளமான படுகர்கள் இந்தக் கட்சியில் சேர்ந்திருக்கின்றனர்.

நீலகிரியைத் தவிர தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிரித்துத் தனிமாநிலமாக்கிவிட்டால் நிரந்தரமாக தாங்கள் ஆதிக்கத்தை தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் என வந்தேறிகளான மார்வாரிகள் - குஜராத்திகள் திட்டமிடுகிறார்கள். அதற்குப் படுகர்கள் துணை போகிறார்கள்.

“ஆதிவாசி சக்தி இயக்கம்” என்ற பெயரில் படுகர்களுக்கான தனி இயக்கத்தைக் கல்லாக்கவுடர் என்பவர் தொடங்கி இருக்கிறார். படுக நாடு படுகருக்கே என்ற முழக்கத்துடன் பிறந்திருக்கும் இந்த இயக்கம் தமிழர்களை அன்னியர்கள் என்று கூறி அவர்களை நீலகிரி மாவட்டத்திலிருந்து வெளியேறும்படி எச்சரித்துள்ளது. படுகர் அல்லாதார் கடைகளில் பொருள் வாங்குவதைப் பகிஷ்கரிக்கும் படி இந்த இயக்கம் கூறியதற்கு படுகர்கள் செவிமடுத்துள்ளனர்.

“நீலகிரி மாவட்டத்திற்குத் தனியாக “மலைக் கவுன்சில்” முதலில் அமைக்கப்பட வேண்டும். அடுத்து தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிரித்து எங்களுக்கென்று தனியான மாநிலம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே எங்களின் கோரிக்கை” என அப்பட்டமாக “ஆதிவாசி சக்தி” இயக்கத் தலைவர் கல்லாக்கவுடர் அறிவித்திருக்கிறார்.

படுகர்கள் நீலகிரியின் ஆதிக்க குடிகள் என்பதே அப்பட்டமான பொய்யாகும். கடந்த 200 ஆண்டுக் காலத்தில் மைசூர் பகுதியிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறிவர்களே படுகர்களில் பெரும்பாலானோர் என்பது சரித்திரப் பூர்வமான உண்மையாகும். நீலகிரியின்

ஆதிக்குடிகள் தமிழர்களேயாவர். ஆனால் தமிழர்களை அண்டிப்பிழைக்க வந்த படுகர்கள் இப்போது தாங்களே ஆதிக்குடிகள் என உரிமை கொண்டாடுவதும், தங்களுக்கென்று தனி மாநிலம் கேட்பதும், தமிழகத்திலிருந்து நீலகிரியைப் பிரிக்க வேண்டும் எனக் கூறுவதும் அடாத செயலாகும். இத்தகைய போக்கினை முளையிலேயே கிள்ளியெறிய வேண்டும்.

நீலகிரி மண்ணின் மைந்தர்களான தமிழர்கள் தங்களின் சொந்த மண்ணிலேயே அந்நியராக்கப்படுவதும், வந்தேறிகளான படுகர்கள், மலையாளிகள், மார்வாடிகள், குஜராத் திகள் முழுமையான ஆதிக்கம் செலுத்தி தமிழர்களின் மண்ணையே அபகரிக்க முற்படுவதும் சகிக்க முடியாதவைகளாகும்.

கூடலூர்

நீலகிரி மாவட்டத்தின் எல்லையோர தாலுகாவாக கூடலூர் விளங்குகிறது. தமிழ்நாடு, கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய மூன்று மாநிலங்களும் சந்திக்கும் இடத்தில் இந்த தாலுகா அமைந்துள்ளது. சமீப காலத்தில் அண்டை மாநிலமான கேரளத்திலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மலையாளிகள் குடியேறி காடுகளை அழித்து ஏராளமான நிலத்தை தங்கள் கைவசமாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். அவர்களை வெளியேற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளை தமிழக அரசு தொடங்கியபோது, மலையாளிகள் கட்டுப்பாடாக இதை எதிர்த்துப்போராடினார்கள். இதன் விளைவாக மலையாளிகளை வெளியேற்றுவது நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால் அதேவேளையில் இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பழங்குடித் தமிழர்களும் மலையகத் தமிழர்களும் குடியேறியிருந்த நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவது நிறுத்தப்படவில்லை. வளம்மிக்க கூடலூர் தாலுகாவில் வசதிபடைத்த மலையாளிகள் குடியேறி பல்லாயிரக்கணக்

கான நிலத்தினை தங்கள் கைவசப்படுத்தி உள்ளனர். அவர்களை வெளியேற்றக்கூடாது என்று கேரள அரசும் வற்புறுத்துகிறது.

தமிழருக்குச் சொந்தமான கூடலூர் தொகுதியில் தொடர்ந்து ஒரு மலையாளிதான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக வரமுடிகிறது. அதற்குக் காரணம் அவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதேயாகும். கூடலூர் காடுகளிலிருந்து தேக்கு, கருங்காலி, மருது போன்ற விளை உயர்ந்த மரங்களை வெட்டிக் கடத்தும் வேலையிலும் மலையாளிகள் ஈடுபட்டுள்ளனர். கடந்த சில ஆண்டுகளில் மட்டும் ஏறத்தாழ ரூ. 10 கோடி பெறுமான மரங்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன.

நிலம்பூர் ஜமீனைச் சேர்ந்த 85,000 ஏக்கர் நிலத்தை தமிழக அரசு எடுத்துக் கொண்டது. ஆனால் இதில் 60 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தை ஏற்கெனவே பெரும், தோட்ட நிறுவனங்களில் சூத்தகைக்கு எடுத்துள்ளன. எனவே அவர்களிடம் உள்ள நிலத்தை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. மீதம் இருக்கக்கூடிய 25 ஆயிரம் ஏக்கரில் 13,000 ஏக்கர் நிலம் வனத்துறையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்டது. மீதம் உள்ள 12,000 ஏக்கர் நிலத்தை நிலமற்ற ஏழை மக்களுக்குக் கொடுக்க தமிழக அரசு ஒதுக்கிற்று. இந்த நிலமும் மேலும் 15 ஆயிரம் ஏக்கர் காட்டுப்பகுதியும் மலையாளிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. கிட்டத்தட்ட 7000 குடும்பங்கள் இவ்வாறு திருட்டுத்தனமாக குடியேறியுள்ளன. அவர்கள் தொடர்ந்து காடுகளை அழித்து வருகிறார்கள். நீலகிரி மாவட்டத்தில் இயற்கை சூழலே பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ள இந்த நிலைமை தொடருமானால் நீலகிரி மாவட்டம் முழுவதுமாக இயற்கை சூழல் அழிந்த மாவட்டமாக மாறும். மலையரசி என்ற புகழ்பெற்ற நீலகிரி மாவட்டம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக தனது இயற்கை அழகை இழந்து கொண்டிருக்கிறது.

தொடர்ந்து துரோகம் புரியும் மார்வாடிகள்

பிழைப்பைத் தேடி தமிழ்நாடு வந்த மார்வாடிகளும் - குசராத்தி சேட்டுகளும் தொடர்ந்து தமிழினத்திற்கு துரோகம் செய்து வருகின்றனர்.

ஆந்திர மாநிலப் பிரிவினை பற்றி ஆராய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதி வாஞ்சலிடம் மார்வாடிகளும் குசராத்தி சேட்டுகளும் "சென்னை நகரை ஆந்திராவிற்கே அளிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்கள்.

இப்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து "நீலகிரி மாவட்டத்தைப் பிரித்துத் தனி படுகர் மாநிலமாக்க வேண்டும் அவ்வது மத்திய ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியாக்க வேண்டும் என மார்வாடிகளும் குசராத்திகளும் வற்புறுத்தி வருகின்றனர்.

ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையிலும் இவர்கள் எதிர்ப்பாகவே செயல்பட்டு வருகிறார்கள்.

தொடர்ந்து தமிழினத்தின் நலன்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டு வரும் இந்தக் கும்பலை இனியும் தமிழ்நாட்டைச் சுரண்டிக் கொடுக்க அனுமதிப்பதா என்ற கேள்விக்கு நாம் விடை கண்டாக வேண்டும்.

குமரிக்கு வந்த ஆபத்து

செப்டம்பர் முதல் வாரத்தில் பாபுராஜ் என்பவர் தலைமையில் திருவனந்தபுரத்தில் கூடிய அகில கேரள நாயர் பாதுகாப்பு இயக்கம்.

“குமரி மாவட்டத்தை மீண்டும் கேரளத்துடன் இணைக்க வேண்டும். அல்லது மத்திய அரசின் நேரடி நிர்வாகத்துக்கு கொண்டு வரவேண்டும் எனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது.”

இந்தக் குரல் புதியதல்ல. 1988-90ம் ஆண்டு கால கட்டத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கடுமையான குடிநீர்ப்பஞ்சம் ஏற்பட்ட போதும் பேச்சிப்பாறை நீர்ப் பாதுகாப்பு, கூடங்குளம் அணு உலை எதிர்ப்புப் போராட்டம் தீவிரமாக நடந்தபோதும் தனி குமரிமாநிலம் அடைவோம் என குமரி மாநில விடுதலை இயக்கம் என்ற பெயரில் துண்டறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன.

1992-இல் அக்டோபர் மற்றும் டிசம்பர் மாதங்களில் தமிழகத்தைத் தாக்கிய புயலில் குமரி மாவட்டமும் கடுமையான பாதிப்புக்கு உள்ளானது. மறு சீரமைப்புக்கான உதவிகள் தேவையான அளவு அளிக்கப்படாத போது குமரி மாவட்டத்தின் மேற்கு பகுதியில் 'தமிழக அரசே! குமரி மாவட்டத்தை தனி மாநிலமாக்கு தனி யூனியன் பிரதேசமாக்கு' 'தனி நாடாக்கு' அல்லது மீண்டும் எங்களை கேரளாவுடன் இணைத்து விடு' என்பன போன்ற சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டன.

பாண்டிக்காரனுக்குத் தேவை பணமே

தமிழ் நாட்டோடு குமரி மாவட்டம் சேர்ந்த பின்னும் கேரளத்தவர்களுக்கு இச்சிறிய மாவட்டத்தில் ஒரு கண் இருந்து கொண்டாள் இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் கேரளத்தைச் சேர்ந்த முதலாளிகள் எல்டேட்டுகளையும், ரப்பர், தோட்டங்களையும் பல மடங்கு விரிவு படுத்திக் கொண்டதோடு அவற்றில் முக்கிய பொறுப்புக்களை மலையாளிகளே வகிக்கிறார்கள். வருமானம் கேரளத்திற்குச் செல்கிறது. குமரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வெறும் கூலிக்காரர்கள் தான்.

இது போல் மேலும் ஒரு முக்கிய தொழிலான முந்திரிக் கொட்டைத் தொழிலை மலையாளிகள் 95 சதவிகிதம் நடத்தி வருகிறார்கள். இதற்குக் கேரளாவில் உள்ள வங்கிகள் பல கோடி ரூபாய் கடனாகத் தருகின்றன. கல்குளம், விளவங்கோடு வட்டங்களில் 400-க்கும் மேற்பட்ட முந்திரி ஆலைகள் இருக்கின்றன. இங்கு பல ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் வேலை செய்கிறார்கள். இப்பெண்களின் வறுமையும், அறியாமையும், அடிமைத்தனமும் இம் முதலாளிகளுக்கு முக்கிய மூலதனமாக இருக்கிறது. ஆப்பிரிக்கா, வியட்நாம் போன்ற நாடுகளிலிருந்து கச்சா முந்திரியை வங்கிகள் கொடுக்கும் கடன்மூலம் பெற்று இம்மாவட்டத்தில் உள்ள அப்பாவிப் பெண்களின் உழைப்பால் பதப்படுத்தி மீண்டும் ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளில் பலமடங்கு அதிக விலையில் விற்று மலையாளிகள் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள். காலை 7 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை பெண் தொழிலாளர்கள் கடுமையாக வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள். இவர்களின் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் வழங்கப்படுவதில்லை. கேட்கநாதியில்லை, கேட்டால் வேலையில்லை, சம்பளமுமில்லை. இந்தியாவிற்கு அணைபிசச் செலாவணியை அதிகமாக ஈட்டித்தரும் இத்தொழில் செய்யும் பெண் தொழிலாளர்களை இந்திய அரசும், தமிழ் நாடு அரசும் கவனிப்பதில்லை. உழைப்பு உறிஞ்சப்படுகிறது. மேலும், இத்தொழிற்சாலைகளில் முக்கிய பொறுப்புக்கான மேலாளர் எழுத்தர், மேற்பார்வையாளர், பரிசோதகர், முதலிய வேலைகள் பாலும் மலையாளிகளால்தான் நிரப்பப்படுகிறது. இம்மாவட்டத்தைச் சார்ந்த எவரையும் எடுப்பதில்லை. அப்படிபே யாளரயாவது எடுத்தால் அவர்கள் நாயர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

இத்தொழிலை நடத்தும் மலையாள முதலாளிகள் தமிழக அதிகாரிகளை பாண்டிக்காரன் என்று அழைப்பார்கள். பாண்டிக்காரனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் சிறிது பணமும், அண்டிப்பருட்டும் இது கிடைத்தால் பாண்டிக்காரன் எல்லோக் காரியங்களையும் செய்து கொடுப்பான் என ஏளனம் செய்கிறார்கள்.

இவை அனைத்திற்கும் மேலாக கடந்த மார்ச் மாதம் நாடாளுமன்றத்தில் பேசிய சார்லஸ் என்ற கேரள எம்.பி.குமரி மாவட்டத்தில் 79% மலையாளிகள் வாழ்வதால் அந்த மாவட்டம் கேரளத்துக்குத்தான் சொந்தம். எனவே குமரி மாவட்டத்தை கேரளாவுடன் இணைத்து விடுங்கள்' என்று பேசினார். தவறான புள்ளி விவரங்களைச் சொல்லி தமிழக நல னுக்கு எதிராக ஒரு கேரள எம்.பி. பேசிய போது அதனை எந்தவொரு தமிழக எம்.பி.யுமே தட்டிக் கேட்கவில்லை என்பது கடும்கண்டனத்திற்குரியது. தமிழர்கள் இந்த செயலற்ற போக்கின் விளைவாக மலையாளிகள் துணிவு பெற்று குமரி மாவட்டத்தையே விழுங்கி ஏப்பமிட முயலுகிறார்கள்.

கடந்த ஓராண்டு காலமாகவே குமரி மாவட்ட எம்.எல்.ஏ-வான மருத்துவர் கே. குமாரதாசும் முன்னாள் எம்.எல்.ஏவான எ.பி.எம். இராஜரத்தினம் போன்றோரும் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் புறக்கணிக்கப்படுவதால் குமரி மாவட்டத்தைத் தனி யூனியன் பிரதேசமாக ஆக்க வேண்டும்' என்று குரல் எழுப்பி வருகின்றனர். கேரளத்தவர் சொல்வது போலவும், குமரி மாவட்ட எம்.எல்.ஏக்களும், அரசியலாளர்களும் பொது மக்களில் சிலரும் சொல்வது போலவும் குமரி மாவட்டம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பது முற்றிலும் உண்மை.

ஆனால் குமரி மாவட்டம் தனியாகவோ அல்லது மீண்டும் கேரளத்துடன் இணைவதோ தீர்வு அல்ல. தனி யூனியன் பிரதேசமானதால் குமரி மாவட்ட எம்.எல்.ஏக்களில் சிலர் அமைச்சர்களாகவும் ஒருவர் முதல் வராகவும் ஆகலாம் என்பதைத் தவிர வேறெந்த மாற்றமும் வந்துவிடப் போவதில்லை. மாறாக தமிழக வீழ்ச்சிக்கே இது வழி வகுக்கும், மலையாள மயமாக்கலை தீவிரமாக்கும். தமிழரின் அடையாளங்கள் சிதைக்கப்படும்.

குமரி நெல்லை மாவட்டங்களில் பெருமளவில் படிக்கும் மலையாளிகள், வட்டாட்சியர்களுக்கு கையூட்டு கொடுத்து, குமரி மாவட்டத்திலேயே வசிப்பது போல போலி வசிப்பிடச் சான்றிதழும், போலியாக உணவுப் பொருள் பங்கிட்டு அட்டைகளும் பெற்று நம்மைத் தமிழகக் குடிமக்களாகக் காட்டிக் கொள்வது இனியும் தொடர்ந்து நடைபெறநாம் அனுமதிப்போமானால் எதிர்காலத்தில் இவ்விதம் வந்த மலையாளிகள் மூலம் குமரி மாவட்டத்தில் மலையாளிகளே அதிகம் என்று சொல்லி கேரளாவுடன் தமிழ் மண்ணை இணைக்க முயலலாம். இவ்விதம் மலையாளிகள் ஆண்டுதோறும் தவறான முறையில் நம்மைத் தமிழகக் குடிமக்களாக்கிக் கொள்வதன் மூலமாக தமிழர்களின் வேலை வாய்ப்புக்களிலும் கைவைக்கலாம்.

முணாறு

தேவிசூளம் தாலுகாவில் உள்ள முணாறு நகரம் ஒரு சிறந்த மலைவாசல்தலம் ஆகும்.

தேவிசூளம், பீர்மேடு தாலுகாக்களில் பெரும் பான்மையினராக இன்னமும் தமிழர்கள் விளங்கி வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டுக்குச் சொந்தமாக இந்த தாலுகாக்கள் கேரள மாநிலத்திற்கு தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டன. எனவே இந்த தாலுகாக்களில் வாழும் தமிழர்களை வெளியேற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளை கேரள அரசு திட்டமிட்டு நிறைவேற்றி வருகிறது. இந்த நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியாகத்தான் முணாறு பகுதியில் வாழும் சுமார் 1 லட்சம் தமிழர்களை அங்கிருந்து விரட்டியடிப்பதற்கான சதித்திட்டம் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளையரின் ஆட்சிக் காலத்தில் முணாறு பகுதியில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இதில் வேலை செய்வதற்காக ஏராளமான தமிழர்கள் குடியேற்றப்பட்டார்கள். கடந்த 135 ஆண்டுகாலத்திற்கு மேலாக அவர்கள் இங்கு குடியிருந்து வருகிறார்கள். தோட்ட தொழிலாளர்களான இந்தத் தமிழர்களை வெளியேற்றுவதற்கான ஒரு திட்டத்தை கேரள அரசு வகுத்தது. மின்சாரம் உற்பத்தி செய்வதற்காக முணாறு புனல்மின் நிலையம் ஒன்றை அமைப்பதற்காக இங்கு ஒரு அணையைக் கட்டத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. முணாறு அணை கட்டப்படுமானால் முணாறு நகரமும் சுற்றிலும் உள்ள 2000-க்கும் அதிகமான ஹெக்டேர் நிலமும் அணையின் நீரில் மூழ்கிவிடும். முணாறு பள்ளத்தாக்கு மிகப் பெரியது மட்டுமல்ல; வளமானதும்

ஆகும். தேயிலைத் தோட்டங்கள் மட்டுமல்ல; ஏராளமான விவசாய நிலங்களும் அங்கு உள்ளன. இங்குள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களில் 75% மேற்பட்டோர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆவார்கள். முணாறு நகரத்தில் ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் தங்கள் வீடுவாசல் விவசாய நிலங்கள் அத்தனையையும் இழந்து அகதிகளாக வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு உள்ளது.

பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ரூபாய் 5 கோடி செலவில் புதிய நகரம் ஒன்று அமைத்துத் தருவதாக கேரள அரசு வாக்குறுதி அளித்தது. இந்த வாக்குறுதி ஒருபோதும் நிறைவேற்றப்படமாட்டாது என்பது இந்த மக்களுக்குத் தெரியும். நூறு ஆண்டு காலத்திற்கு மேலாக இப்பகுதியில் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்து வரும் மக்களை வெளியேற்றவே இந்த அணைத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே.

கேரள மாநிலத்தில் அமைதிப் பள்ளத்தாக்கு அணைத்திட்டம் தொடங்கப்பட்டபோது அதற்கு எதிராக அங்கு பெரும் கண்டனக் குரல் கிளப்பப்பட்டது. கேரள அரசும் இந்திய அரசும் அதற்குப் பணிந்து அந்தத் திட்டத்தை ரத்து செய்தன. முணாறு அணைத்திட்டம் என்ற பெயரில் இயற்கை சூழலுக்கு எதிராகவும் அங்கு வாழும் தமிழர்களுக்கு எதிராகவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள இந்த திட்டத்தை எப்படியும் நிறைவேற்றியே தீருவது என கேரள அரசு பிடிவாதமாக செயல்பட்டு வருகிறது.

பறி போன கண்ணகி கோவில்

மங்கலதேவி கோவில் என்றழைக்கப்படும் கண்ணகி கோட்டத்தின் வரலாற்றை தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக்காண்டம் வரந்தரு காதையில்:

மங்கலமடந்தை கோட்டத் தாங்கண்
வெங்கோட்டுயர் வரைச் சேனுயர் சிலம்பில்”
(வரி 53,54)

என்ற குறிப்பு உள்ளது.

மேலும் அதே வரந்தரு காதையில் பிறிதொரு இடத்தில்,

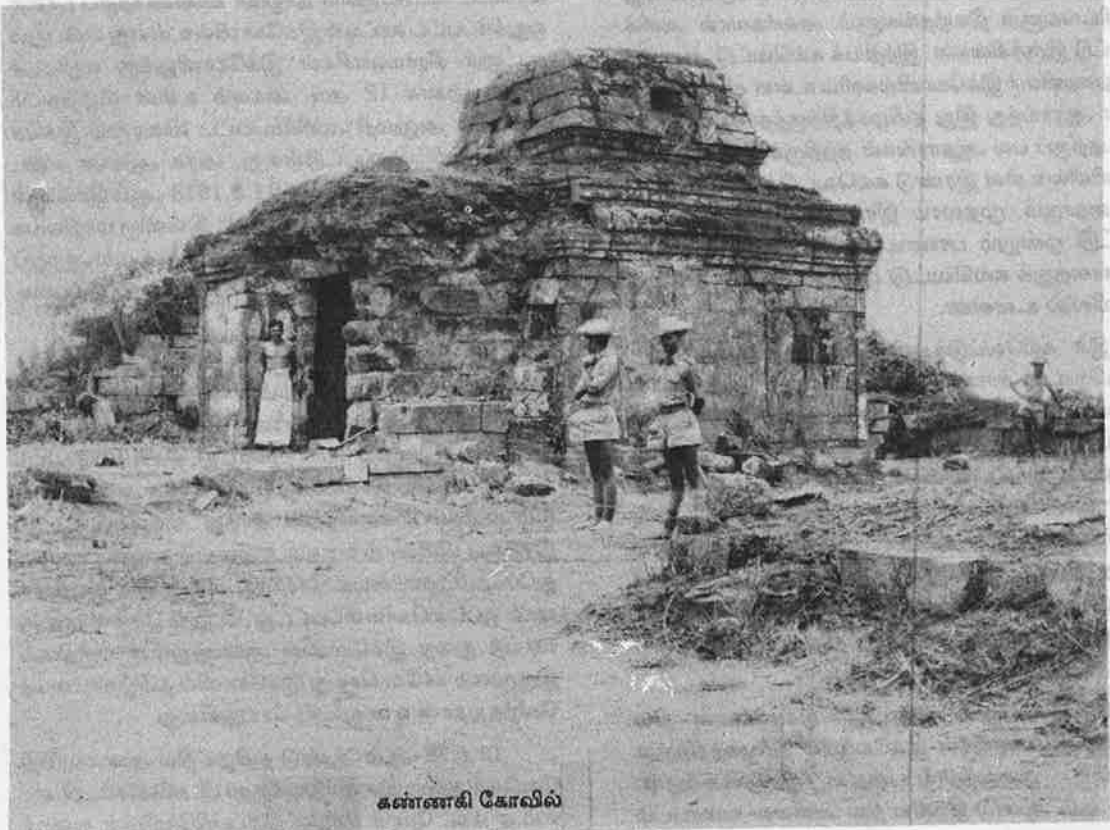
மங்கல மடந்தை கோட்டத் தாங்கண்
அங்குறை மறையோனாகத் தோன்றி” (வரி
88-89) என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு மங்கல மடந்தை என்பதற்குப் பொருள் “மங்கலா தேவி” என டாக்டர் உ.வே. சுவாமிநாத அய்யர் கூறியிருக்கிறார்.

மேலும் அவர் இதற்கு அடிக்குறிப்பு எழுதும் போது ‘மங்கலாதேவி என்பது கண்ணகியைக் குறிப்பதாகும்’ எனத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டி உள்ளார்.

அநீதியின் காரணமாக மங்கல நாணை (தாலியை) இழந்து பின் தெய்வத்தின் அருளால் அதனை மீண்டும் பெற்ற இடத்தில் கண்ணகி “மங்கலாதேவி” என அழைக்கப்படுகிறாள்.

கண்ணகியைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண் தெய்வத்தையும் மங்கலா தேவி என்று அழைப்பது இல்லை. மங்கலாதேவி என்பது கண்ணகியை மட்டுமே குறிக்கும் சொல்லாகும்.

கண்ணகி கோவில்

எனவே, மங்கலாதேவி கோயில் என அழைக்கப்படும் கோயில் கண்ணகியின் கோயில்தான்.

மதுரை மாவட்டம் உத்தமபாளையம் தாலுகா தெற்கு எல்லையில் தமிழ் நாட்டிற்குள் அமைந்திருக்கும் மங்கலாதேவி கண்ணகி கோவில் என அழைக்கப்படும் கண்ணகி கோட்டம் உண்மையில் தமிழகத்திற்குச் சொந்தமானது. தமிழக எல்லைக்குள் பாதுகாக்கப்பட்ட காட்டுப் பகுதியில் 4,380 அடி உயரத்தில் இக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோவில் அமைந்திருக்கும் நிலப்பகுதி தமிழகத்திற்குள் படிப்படியாகச் சரிந்து சமவெளியாகிறது. இம்மலையின் மறுபுறம் கேரள மாநிலத்தில் செங்குத்தாக அமைந்து உள்ளது. எனவே, இக்கோவில் அமைந்திருக்கும் நிலப்பகுதி கேரள மாநிலத்தின் பகுதியாக ஒருபோதும் இருந்திருக்க முடியாது.

சேரன் செங்குட்டுவனால் இக்கோவில் கட்டப்பட்டு முதல் இராசராசசோழன், விஜயநகர மன்னர்கள் ஆகியோர் காலங்களில் சீரமைக்கப்பட்டு பல்வேறு மானியங்களும் நிவந்தங்களும் அவர்களால் அளிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இந்தியக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித் துறையினர் இக்கோவில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து இது தமிழகத்திற்குத்தான் சொந்தம் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் தந்திருக்கிறார்கள். இக்கோவிலில் உள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் மிக முக்கியமானதாகும். முதலாம் இராசராச சோழனின் கல்வெட்டு ஒன்றும் பாண்டியன் மாறவர்ம குலசேகரன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் இன்னமும் இக்கோவிலில் உள்ளன.

இக் கல்வெட்டுக்களில் மாசாத்துவான் என்ற சொற்றொடர் காணப்படுகிறது. இது கோவலனின் குடும்பப் பெயராகும். இளங்கோவடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தில் வஞ்சிக் காண்டத்தில் "வரத் தரும் காதையில் இக்கோவிலைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன." இலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளோடு பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னர் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு பல்வேறு அதிகாரிகளின் அலுவலகக் குறிப்புச் சான்றுகள் மூலமாகவும் இக்கோவில் தமிழகத்திற்குத்தான் சொந்தம் என்பது நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

1893 - 1896-ஆம் ஆண்டுகளுக்கான நில அளவை ஆவணங்கள் இக்கோவில் தமிழகத்திற்குள்ளேயே அமைந்திருப்பதை நிரூபிக்கின்றன. 1893-ஆம் ஆண்டு இந்திய நில அளவை வரைபடம்

1916 ஆம் ஆண்டு இந்திய சர்வெயர் ஜெனரல் வரைபடம் ஆகியன இக்கோவில் தமிழ்நாட்டிற்குள் அமைந்துள்ளதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

1952, 1957 மற்றும் 1959-ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழக அரசால் வெளியிடப்பட்ட வரைபடங்களும் இக்கோவில் தமிழ்நாட்டு எல்லைக்குள் இருப்பதைக் காட்டுகின்றன. சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 15.11.1883-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட புனித ஜார்ஜ் கெசட் 719 - 721 -ம் பக்கங்களில் பிரசுரமான வெளியீட்டுப் பிரிவு 25-ல் "வண்ணாத்திப் பாறை" ஒதுக்கப்பட்ட காடுகள் என இப்பகுதி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மற்றும் இக்காட்டிலுள்ள மங்கல தேவி கோவில் தமிழகத்திற்குச் சொந்தம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

1934-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ள மதுரை மாவட்ட கெசட்டில் இக்கோவில் தமிழகத்திற்குள் இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மதுரை மாவட்ட பெரியகுளம் தாலுகா வண்ணாத்திப் பாறை ஒதுக்கப்பட்ட காட்டில் இக்கோவில் உள்ளது என்பதும் கூடலூர் கிராமவாசிகள் இக்கோவிலுக்கு வழிபடச் செல்வதற்காக 12 அடி அகலம் உள்ள வழித்தடம் அமைக்க அனுமதி அளிக்கப்பட்ட விவரமும் இக்கெசட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசு ஆணை எண். 183 (பொது அரசியல்) தேதி 1.5.1918-ஆம் சென்னை மற்றும் திருவிதாங்கூர் அரசுகள் இவ்விரு மாநிலங்களுக்கும் மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள எல்லை ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குக்கு ஏற்ப அமைந்ததை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சேர அரசரான பூங்கையாத்துத் தம்பிரான் ரவிவர்மாவுக்கும் மதுரையை ஆண்ட ராணி மங்கம்மாவிற்கும் இடையே எல்லைப் போர் மூண்டது. கி.பி. 1772-ஆம் ஆண்டு மூண்ட இப்போர் காட்டுர் என்று அழைக்கப்படும் உத்தமபாளையத்தில் தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. இதற்குப் பின்னால் உத்தமபாளையம் தாலுகா முழுவதுமே தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தது எனச் சேர மன்னர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. மேலும் சென்னை வருவாய்த் துறை இக்கோவில் அமைந்துள்ள பகுதியை இருமுறை சர்வே செய்து இக்கோவில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்ததுதான் என முடிவு செய்துள்ளது.

18.4.75-ஆம் ஆண்டு தமிழக நில அளவை பதிவேடுகள் துறை இணை இயக்குநர் பி. கணேசன், பி. ஏ., எம். ஏ. எல். கேரள மாநில நிலப்பதிவேடுகள் துறைத்

ஒண்ட வந்து - மண்ணைப் பறித்தவர்கள்

தமிழ்நாடானது ஆந்திரம், கன்னடம், கேரளம் ஆகிய வேற்று மொழிப் பிரதேசங்களைத் தனது எல்லையிலே கொண்டிருந்தும் தமிழ் நாட்டுக் குடிமக்கள் தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் - எல்லையைத் தாண்டிப் போய் கன்னடக் கிராமங்களில் குடியேறிக் குடியேறி அவற்றைத் தமிழ்க் கிராமங்களாக மாற்றினர் என்ற நிலை ஏற்படவில்லை. அப்படியே தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட தமிழர் தமிழ் நாட்டின் எல்லையைக் கடந்து போய் மலையாள மொழி வழங்கும் கிராமங்களில் குடியேறிக் குடியேறி அவற்றைத் தமிழ் கிராமங்களாக மாற்றினர் என்று சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் நாட்டின் எல்லையோரக் கிராமங்களிலேயுள்ள தமிழர்கள் தங்கள் தாயகத்தைக் கடந்து போய் தெலுங்கு கிராமங்களில் குடியேறிக் குடியேறி அவற்றைத் தமிழர் மயமாக்கினர் என்ற நிலையும் ஏற்பட்டதே இவ்வை. இதனால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் வேறுமொழி வழங்கும் நாட்டில் குடியேறாமல், தங்கள் நாட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தார்கள் என்றும் கருதுவதற்கில்லை. இவங்கை, மலேஷியா, பர்மா, தென்னாப்பிரிக்கா, ஜாவா, சுமத்திரா போன்ற அயல்நாடுகளில் தமிழன் அணியணியாகக் குடியேறி அங்கெல்லாம் தமிழ்க் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர் என்பதனைப் பார்க்கிறோம்.

தமிழர் நிலை இதுவாகத், தமிழகத்தின் எல்லையோரங்களிலுள்ள ஆந்திர கிராமங்களில் வாழும் தெலுங்கர்கள் தங்கள் நாட்டின் எல்லைகளைக் கடந்து வந்து தமிழ் நாட்டுக் கிராமங்களில் குடியேறிக் குடியேறி, அவற்றைத் தெலுங்கர் மயமாக்கியிருக்கின்றனர். அப்படிச் செய்ததன் விளைவாக "விசாலாந்திர" கோரிக்கை எழுந்த போது ஆந்திரத்தின் எல்லையோரத்தில் தமிழ் மாவட்டங்களை எத்தனையுண்டோ அத்தனையிலுமுள்ள பல பகுதிகளை ஆந்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று ஆந்திரர் கோரினர். ஆம். செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலே பொன்னேரி, திருவள்ளூர் ஆகிய தாலுகாக்களிலிருந்து சில பிரிக்காக்களையும், பல கிராமங்களையும் தெலுங்கர் மிகுதியாக வாழும் பிரதேசங்கள் என்று காரணங்காட்டி ஆந்திரத்தோடு சேர்க்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை வைத்தனர். வ.ஆ. மாவட்டத்திலே அரக்கோணம், குடியாத்தம் ஆகிய தாலுகாக்களில் தெலுங்கர் குடியேறி ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட பகுதிகள் என்ற காரணத்தால் சில கிராமங்கள் ஆந்திரத்தோடு சேர்க்க வேண்டுமென்று கோரினர்.

இப்படியே, சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள ஓசூர், கிருஷ்ணகிரி, தாலுகாக்களையும் வேறு சில கிராமங்களையும் ஆந்திரர் கோரினர்.

ஆம். அந்த அளவுக்கு தமிழ் நாட்டின் எல்லையோரக் கிராமங்களிலே ஆந்திரர்களின் குடியேற்றம் அதிகரித்து வந்திருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்.

இது போலவே, தமிழ் நாட்டின் எல்லையோரத்திலுள்ள கர்நாடக ராஜ்யத்திலிருந்து கன்னடத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட மக்கள் தங்கள் மொழிவழித் தாயகத்தின் எல்லையைக் கடந்து தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களிலே குடியேறிக் குடியேறி அவற்றைக் கன்னட மயமாக்கி வந்திருக்கின்றனர். அந்த வகையிலே நீலகிரி, கோயம்புத்தூர், சேலம் ஆகிய மாவட்டங்களின் எல்லையோரப் பகுதிகளில் கன்னடக் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன என்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. இந்த ஆக்கிரமிப்பையே நியாயமாக்கிக் கொண்டு கன்னட மாகாண காங்கிரசும் தமிழ்நாட்டின் எல்லையோரத்திலுள்ள ஒன்றிரண்டு தாலுகாக்களை சில பிரிக்காக்கள், சில கிராமங்கள் மீது உரிமை கொண்டாடியது.

கேரளத்திலுள்ளவர்கள் - மலையாள மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் - தமிழ் நாட்டு எல்லையோரக் கிராமங்களில் குடியேறிக் குடியேறி, அவற்றை மலையாளிகள் மயமாக்கினர். பின்னர் அதனையே நியாயமாகக் காட்டி அந்தப் பிரதேசங்களைக் கேரளத்தோடு சேர்க்குமாறு கிளர்ச்சி நடத்தினர். நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள கூடலூர் தாலுகாவைக் கேரளத்துடன் சேர்க்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி ஒன்றே சான்று.

கோவை நகரிலும், அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் மலையாளிகளின் குடியேற்றம் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. இந்தக் காரணங்களால் ராஜ்ய புனரமைப்புப் பிரச்சினை எழுந்த போது கேரளத்தின் எல்லையிலுள்ள திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர், நீலகிரி ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களையும் கேரளத்துடன் சேர்த்து ஐக்கிய கேரளம் அமைக்க வேண்டுமென்று கேரள காங்கிரஸ்காரர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர்.

(தமிழகத்தில் பிற மொழியினர்-ம.பொ.சி.பக்-78-81)

தலைவருடன் கண்ணகி கோட்டத்திற்குச் சென்று தமிழக கேரள எல்லைப் பகுதிகளைக் கூட்டு சர்வே செய்து கேரள எல்லையிலிருந்து 40 அடி தூரம் தமிழக எல்லை கடந்து கண்ணகி கோவில் அமைந்திருக்கிறது என அறிவித்தனர். கேரள நில அளவுப் பதிவேடுகள் துறையின் ஒப்புதலோடு தமிழக அரசுக்கு இதுபற்றிய ஒரு அறிக்கையினை பி. கணேசன் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

1976-ஆம் ஆண்டில் சுகாதார அமைச்சர் தமிழக ஆளுநராக இருந்தபோது இக்கோவில் பற்றி மத்திய அரசுக்குக் கடிதம் எழுதினார். அதற்கு மத்திய அரசிடமிருந்து வந்த பதில் மத்திய கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித் துறை டைரக்டருடன் இரு மாநில செயலாளர்களும் கூட்டாக இப்பிரச்சினையைப் பரிசீலனை செய்யலாம் என்று எழுதப்பட்டு அதையொட்டி அதற்குச் சற்று முன்பாக தமிழக சட்டமன்றத்தில் கண்ணகி கோவிலைச் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்று அப்போது உறுப்பினராக இருந்த எஸ். என். கே. பி. கோபால் பேசினார். அதையொட்டி தமிழக நில வருவாய் வாரியத்தின் தலைவர் அனந்தபத்மநாபன், ஐ. ஏ. எஸ். மற்றும் மதுரை மாவட்ட கலெக்டராக அப்போது இருந்த யூ. எஸ். நடராசன் ஆகியோர் இக்கோவிலுக்குச் சென்று சர்வே செய்து இது தமிழகக் கல்வெட்டுக்குள்ளானது என முடிவு செய்தார்கள். உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது இந்தியப் பிரதமருக்கு தமிழக முதலமைச்சர் எம். ஜி. ஆர். இக்கோவில் பற்றிக் கடிதம் எழுதினார். மத்திய உள்துறை அமைச்சராக இருந்த ஜைல் சிங் இக்கடிதத்திற்கு எழுதிய பதிலில் கேரள அரசும் தமிழக அரசும் சேர்ந்து பேசி இக்கோவில் பற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கூறினார்.

28.7.1981-ல் மத்திய உள்துறை அமைச்சருக்கு தமிழக முதலமைச்சர் எம். ஜி. ஆர். அனுப்பிய கடிதத்தில் இக்கோவில் தமிழகத்திற்குத்தான் சொந்தம் என்பதற்குத் தகுந்த ஆதாரங்களையும், எல்லைப் படங்களையும் அனுப்பி இதில் வேறு யாரும் உரிமை கொண்டாட முடியாது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். 20.10.81 அன்று மத்திய உள்துறை அமைச்சர் நமது முதலமைச்சருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இரு மாநில அரசுகளுமே மீண்டும் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டுமென எழுதினார். கேரளாவில் அப்போது ஜனாதிபதி ஆட்சி அமலில் இருந்தது. எனவே மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சி அமைந்தபின் பேச்சு வார்த்தை நடத்தலாம் என முடிவு செய்யப்பட்டது.

5.5.82-இல் சித்திரை பெளர்ணமி அன்று கண்ணகி கோவிலில் நடைபெறும் திருவிழாவில் கலந்து

கொள்ள தமிழகத்திலிருந்து சென்ற தமிழர்களை கேரள அரசு கைது செய்தது. அத்தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஆர். டி. கோபாலன், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கம்பம். நடராஜன் ஆகியோரை மரியாதையின்றி நடத்தினர். இதைச் சுட்டிக்காட்டி கேரள ஆளுநருக்கு தமிழக முதலமைச்சர் தந்தி அனுப்பினார். அதற்குக் கேரள அரசிடமிருந்து எந்தவிதமான பதிலும் இல்லை. 5.2.83-இல் மத்திய உள்துறை அமைச்சருக்கு நமது முதலமைச்சர் எழுதிய கடிதத்தில் இக்கோவிலைப் புதுப்பித்து சில மாறுதல்களைச் செய்ய கேரளாவில் சிலர் முயற்சி செய்வதாகப் புகார் செய்திருந்தார். 11.3.83-இல் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் சேத்தி அவர்கள் கேரள முதல்வருக்கு இதுகுறித்து ஒரு கடிதம் எழுதி அதன் நகலை தமிழக முதலமைச்சருக்கும் அனுப்பினார். இரு மாநிலங்களும் பேச்சு வார்த்தை மூலம் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் முறையில் இக்கோவிலுக்குள் எத்தகைய மாற்றங்களையும் செய்யக்கூடா தென வலியுறுத்தியிருந்தார்.

ஆனால் அதை மீறி 15.3.83-ம் தேதியன்று கண்ணகி கோவிலுக்குள் தூக்கா தேவியின் சிலையை கேரளவாசிகள் சிலர் பிரதிஷ்டை செய்துள்ளனர். இக்குழுவின் தலைவராக இ. சி. சுகுமாரன் என்பவரும், அவருக்குத் துணையாக குமுளி கிராம அதிகாரி மற்றும் பீர்மேடு தாசில்தார், சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர் மற்றும் கேரள போலீஸ் அதிகாரிகள் உதவியுடன் இவ்வாறு செய்துள்ளனர். மத்திய உள்துறை அமைச்சரின் எச்சரிக்கையை மீறி இதை அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இக்கோவிலின் மீது உரிமை கொண்டாடுவதற்கு கேரளா அத்துமீறிய காரியங்களைத் தொடர்ந்து செய்து வந்திருக்கிறது. இக்கோவிலில் தொடர்ந்து இருந்த கண்ணகி விக்ரகத்தை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உடைத்து நொறுக்கி விட்டார்கள். அங்கு மீண்டும் கண்ணகி சிலையை வைப்பதற்கு கேரள அரசு அனுமதிக்கவில்லை. இப்போது அங்கு தூக்கையின் சிலையை வைத்து விட்டார்கள். கண்ணகி கோவில் என்று சொல்வதால்தான் தமிழர்கள் உரிமை கொண்டாடுவார்கள். ஆனால் தூக்கை கோவில் என்று சொன்னால் பிரச்சனை இருக்காது என எண்ணித் திட்டமிட்டு இதைச் செய்திருக்கிறார்கள். சட்டப்படி இது குற்றமாகும்.

மத்திய தொல்பொருள் துறை பழம் பெருமை வாய்ந்த கோவில்களில் புதிய சிலைகளை அமைப்பதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. தஞ்சை பெரிய கோவிலில் இராசராசன், சிலையினை நிறுவ தொல்பொருள்துறை

அனுமதிக்க மறுத்தது நினைவிருக்கலாம். ஆனால் வரலாற்றையே திரிக்கும் வகையில் இக்கோவிலில் தூர்க்கை சிவையினை வைத்திருப்பது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும்.

வரலாறு, பழமை, பண்பாடு என மூன்று வகையான முக்கியத்துவம் பொருந்திய இக்கோவிலின் மீது கேரளம் அத்துமீறி உரிமை கொண்டாடுகிறது. கண்ணகி வழிபாடு என்பது தமிழர்களின் உணர்வோடு கலந்துவிட்ட பிரச்சனை ஆகும். எனவே அவ்விஷயத்தில் கேரள அரசு பெருந்தன்மையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும். கண்ணகி கோவில் அமைந்திருக்கிற நிலப்பகுதி தமிழகத்திற்குள் இருக்கிறது. கேரளம் அதன் மீது உரிமை கொண்டாடுவது என்பது எந்த வகையிலும் நியாயமானதல்ல. தமிழர்களின் உணர்வோடு விளையாடுகிற செயலாகும்.

நமது உரிமை

சேரன் செங்குட்டுவன் வடபுலம் சென்று பகைவரை வென்று பொற்கோட்டு இமயத்தில் கல்வெடுத்து கங்கையில் நீராட்டி, தமிழகம் கொண்டு வந்த அக்கல்லில் பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகிக்குச் சிவையெடுத்து வழிபட்டான். அவன் எழுப்பிய கோவில்தான் இந்தக் கோவிலாகும்.

இக்கோவிலில் கண்ணகியின் தோழியான தேவந்தி பூசாரியாக இருந்து அப்பத்தினித் தெய்வத்தை வழிபட்டாள். இவ்வழிபாட்டின் மூலமாக கோவிலின் பெயர் தேவந்தி கோவில் என மாறியது. இவ்வழிபாட்டின் மூலமாக கோவிலின் பெயர் தேவந்தி கோவில் என மாறியது. இவ்வழிபாட்டின் மூலமாக கோவிலின் பெயர் தேவந்தி கோவில் என மாறியது.

வத்தை நித்தம் வழிபட்டு வாழ்ந்தான். இவங்கை கயவாகு மன்னன், தமிழ்நாட்டின் மூவேந்தர்கள், கொங்கு, குடநாட்டு மன்னர்கள், வடபுலத்தைச் சேர்ந்த கனகன், விஜயன் ஆகிய மன்னர்கள் வந்து வழிபட்ட கோவில் இந்தக் கோவில். சோழப் பேரரசன் இராசராசனும் பாண்டியப் பேரரசன் மாறவர்மன் சூலேசேகரனும், விஜய நகர மன்னர்களும் மானியங்களையும் நிவந்தங்களையும் வழங்கி வழிபட்ட கோவில் இந்தக் கோவிலாகும். இவற்றுக்கான கல்வெட்டுச் சான்றுகள் இக்கோவில் இன்னமும் உள்ளன.

வரலாற்று உண்மைகளாலும், கல்வெட்டுச் சான்றுகளாலும், இலக்கியச் சான்றுகளாலும் ஆங்கிலேய, இந்திய, தமிழக, கேரள அரசுகளின் சான்றுகளாலும் கண்ணகிக் கோட்டம் தமிழகத்தைச் சார்ந்ததே என்பது தெள்ளிதின் புலனாகும்.

இக்கோவிலின் மீது நமக்குள்ள உரிமையை நாம் நிலைநாட்டியே ஆக வேண்டும். இது தமிழர்களின் நீங்காத கடமையாகும்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுக் காலமாகத் தமிழர்களால் கொண்டாடப்படும் கற்புத் தெய்வமாகக் கண்ணகி விளங்குகிறாள். தமிழர்களின் உணர்வோடு, மொழியோடு, பண்பாட்டோடு, வரலாற்றோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கற்புத் தெய்வம் கண்ணகிக்குப் பழந் தமிழர்கள் தமிழக மண்ணில் எழுப்பிய இக்கோவில் நமக்கே சொந்தம். அந்த உரிமையை நாம் ஒருபோதும் இழக்கச் சம்மதியோம்.

பாலக்காடு அட்டபாடி

அட்டப்பாடி பாலக்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. பாலக்காடு சென்னை மாகாணத்துடன் இருந்தது. இங்கு இருளர் எனப்படும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஆதித் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இந்த வனப்பகுதியில் கோவை சமவெளியில் வாழ்ந்த மக்கள், அருகாமையில் உள்ள காடுகளை வெட்டி விவசாய நிலமாக மாற்றி குடியேறினர். இவர்கள் இருவரின் மொழியும் தமிழ்க் கடவுளும் முருகன் என்பதால் இவர்களுக்குள் இணக்கம் காலகாலமாக இருந்து வருகிறது. மொழி வழி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட போது இது கேரளாவுடன் இணைக்கப்பட்டது.

கேரள அரசு கேரளப் பழங்குடி மக்கள் சட்டம் 1975-ன் கீழ் 500-க்கு மேற்பட்ட தமிழ் விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றாமறு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது. ஆர்.டி.ஓக்கள் (R.D.O.) மூலமாக மக்களுக்கு மிரட்டல் விடப்படுகிறது. இந்த அதிகாரிகள் மலையாள இனவெறியுடன் தமிழ் மக்களுக்கு காலக்கெடு விதிக்கின்றனர்.

பதற்றமடைந்த தமிழ் மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியேறிவிடும் நிலையில் சில வருடங்களுக்கு முன்னால் அமைக்கப்பட்ட அட்டப்பாடி வட்டத்தின் முக்கிய நகரான அகனியில் கடந்த மாதம் சங்கத்தலைவர் ஆறுக்குட்டி கவுண்டர் தலைமையில் 3000-க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் ஊர்வலம் நடத்தினர். இது பற்றி பேசிய ஆறுக்குட்டி கவுண்டர் கூறுகையில் 'இது அரசுக்கு ஒர் எச்சரிக்கை' என்றார். செயலாளர் மேத்யு காலங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களை வெளியேற்ற முனைந்தால் பின் விளைவுகள் மோசமாகும் என அரசுக்கு தெரியப்படுத்தியுள்ளனர்.

எப்படியேனும் ஒரு அற்புத தொகை கொடுத்தாவது தமிழர்களை வெளியேற்ற, முனைப்புடன் மலையாள அதிகாரிகள் முயன்று வருகின்றனர். இந்த அற்புத தொகையுடன் ஒருவேளை தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தால் இங்கு அத்தொகை மூலம் ஒரு அடிகூட நிலம் வாங்க முடியாது. இம்முயற்சியும் பலிக்காவிட்டால் தமிழ் ஆதிவாசிகளைக் கொண்டே தமிழர்களை அடித்து விரட்ட முனைப்புடன் இயங்கி வருகிறது கேரள அரசு. அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்க் குடும்பங்கள் தமிழகத்திற்கு அகதிகளாக விரட்டப்படுவர். ஏன் கேரள அரசு இப்படி அட்டப்பாடி தமிழர் மீது இனவெறியுடன் நடக்கிறது

என்றால் அதற்கு காரணங்கள் உள்ளன. இந்தப் பகுதி தமிழர்களையும் தமிழ் ஆதிவாசிகளையும் கொண்ட பகுதி. எனவே இது தமிழ்ப்பகுதியாகவே காட்சியளிக்கிறது. 95% தமிழர்கள் வாழும் குமரியையே கேட்கும் இந்த மலையாள அரசு இதை தமிழ்ப்பகுதியாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புமா?

1. அரபு நாடுகளில் சம்பாதித்து வரும் மலையாளிகளுக்கு இங்குள்ள நிலங்களை வாங்க ஆசை. எனவே தமிழ் ஆதிவாசிகளுக்கும் தமிழர்களுக்கும் மோதலை ஏற்படுத்தினால் தமிழர்கள் இதை மலையாளிகளுக்கு குறைந்த விலையில் விற்றுவிட்டு வெளியேறுவர் என்ற கணிப்பு ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளது.

தமிழகத்தில் உற்பத்தியாகி கேரள தமிழ்ப் பகுதியில் நுழைந்து மீண்டும் தமிழகத்திற்குள் புகும் பவானி ஆற்றிற்கு அணை கட்ட இந்த இடத்தை கேரள அரசு தேர்ந்தெடுத்துள்ளது. இதனால் தமிழகத்திற்கு தண்ணீரை குறைப்பதோடு தமிழர்களின் எண்ணிக்கையையும் குறைக்கலாம் எனத்திட்டமிட்டு கேரள அரசு செயற்பட்டு வருகிறது.

தங்க வயல் தமிழர்களை விரட்ட சதி

சோழர் காலத்திலிருந்து கோலார் தங்க வயல் பகுதியில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களை விரட்டியடிக்க கர்நாடக அரசு சதித்திட்டம் வகுத்துள்ளது. கோலார் தங்கச் சுரங்கம் நடத்தியில் நடைபெறுவதால் அதை மூடிவிட திட்டமிட்டுள்ளது. அவ்வாறு செய்துவிட்டால் இங்கு வாழும் தமிழர்கள் பிழைப்புத் தேடி வேறு இடங்களுக்கு தாமாகவே சென்றுவிடுவார்கள் என்று கன்னடர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

கோலார் தங்கச் சுரங்க நிர்வாகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் ஊழலையும் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு அளித்துவரும் ஊதியத்தையும் குறைத்தாலே தங்கச் சுரங்கம் இலாபத்துடன் நடக்கும். ஆனால் தமிழர்களை விரட்டியடித்துவிட்டு பிறகு கன்னடர்களைக் கொண்டு சுரங்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு கர்நாடக அரசு திட்டமிட்டிருக்கிறது.

ஏற்கனவே காவிரிப் பிரச்சனையைக் காரணமாகக் காட்டி ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழர்களை கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து விரட்டி விட்டார்கள். அதைப் போல கோலார் மாவட்டத்திலுள்ள தமிழர்களையும் வெளியேற்றுவதற்கு முற்படுகிறார்கள்.

துணை நூற்கள் - பத்திரிகைகள் பட்டியல்

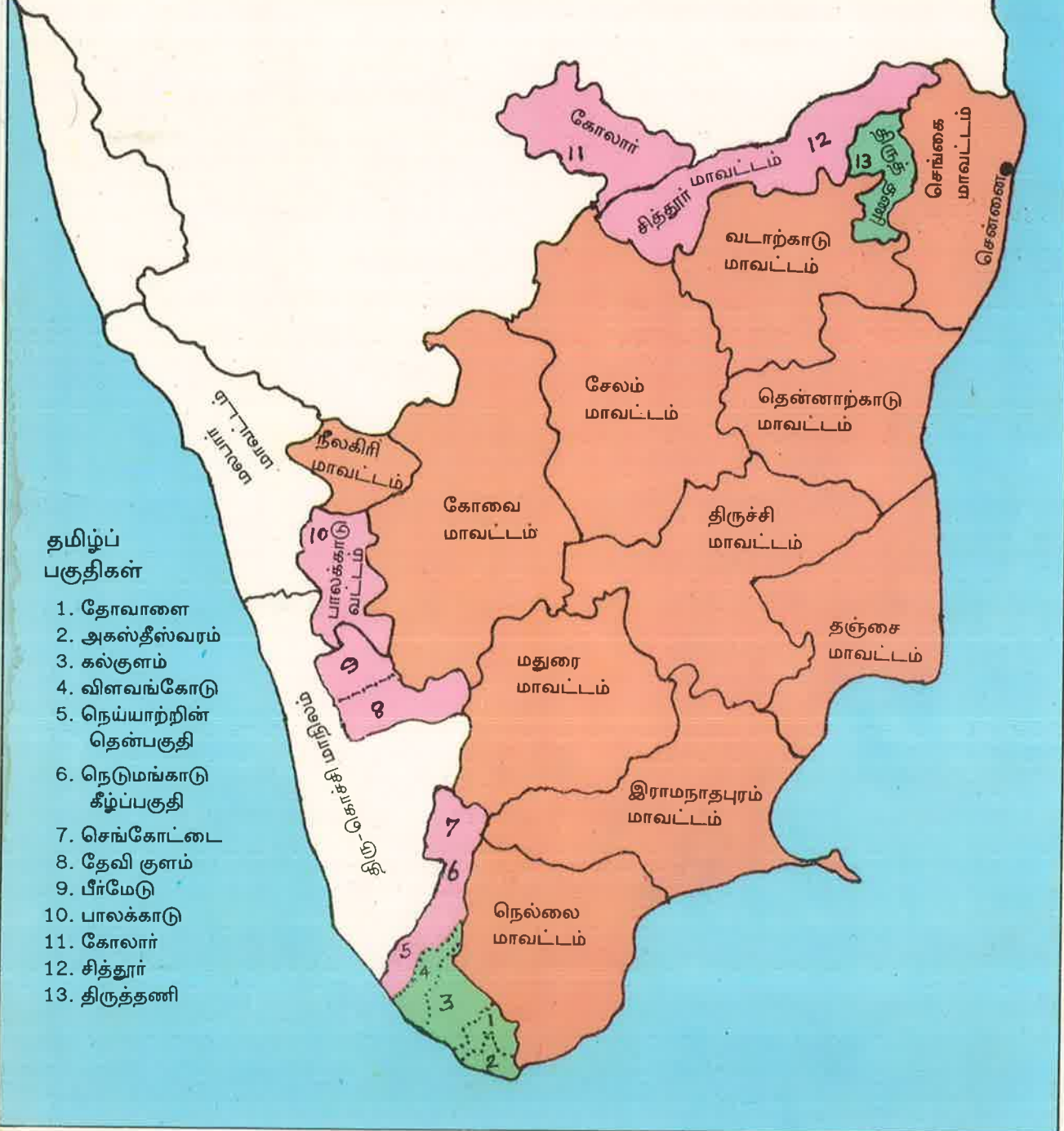
1. "The Travancore State Manual" - V. Nagam Aiyar
2. "Meanings of colonialism and Nationalism" - An essay on Valkundasamy cult - M.C.S. Pandian.
3. தமிழகம் - ந.சி. கந்தையா பிள்ளை.
4. குமரிக் கண்டம் - கா. அப்பாத்துரையார்
5. தமிழக நூல்களில் தமிழ் மொழி - தமிழ் இனம் - தமிழ் நாடு - டாக்டர் ப. கிருஷ்ணன்
6. கேரளத் தமிழர்களும் அவர்களின் சிக்கல்களும் - உ. சுப்ரமணியம்.
7. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைத் தொகுப்பு.
8. சென்னை சட்டமன்ற விவாதத் தொகுப்பு - நவம்பர் 21 முதல் 26 வரை, மற்றும் 29 - 1955.
9. சென்னை சட்டமன்ற விவாதத் தொகுப்பு - ஏப்ரல் 28, 29 மற்றும் 31, மார்ச் 2 முதல் 6 வரை - 1956.
10. அமரர் கே. விநாயகம் - சிலைத் திறப்பு விழா மலர் - 1976
11. எனது போராட்டம் - ம.பொ.சி.
12. தமிழகத்தில் பிற மொழியினர் - ம.பொ.சி.
13. முரசு முழங்குகிறது - ம.பொ.சி.
14. தமிழன் குரல் - ம.பொ.சி.
15. தமிழ்ப் பேரரசு - சி.பா. ஆதித்தனார்
16. தேவிசூழல் - பீர்மேடு - ஜீவானந்தம்.
17. மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கான போராட்டத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளின் பங்கு - அவதார்சிங் மல்ஹோத்ரா
18. நத்தானியல் - இணைப்பு வெள்ளி விழாக்குழு
19. குமரி மாவட்டத்தின் சிற்பி - டி. தங்கப்பா
20. திரு. தமிழர் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர் யார்?
21. கருநாடகத் தமிழர் முன்னணி - கொள்கைத் திட்டமும் நோக்கமும்
22. கோலார் தங்கவயல் வரலாறு - கே.எஸ். சீதாராமன்
23. கச்சத் தீவு - செம்பியன்
24. அந்தமானைப் பாருங்கள் - டாக்டர் மு. தமிழ்க் குடிமகன்
25. இலங்கைத் தமிழரை அந்தமானில் குடியேற்றுவீர் - அ.இரா. மருதவாணன்
26. தமிழின மீட்சி - குணா.
27. திராவிடத்தால் வீழ்ந்தோம் - குணா
28. கலைக்களஞ்சியம் - முதல் தொகுதி
29. மலையாளிகள் பிடியில் குமரி மாவட்டம் - விடுதலை ஞாயிறு மலர் 31-7-94
30. கண்ணகிக் கோட்டம் - பழ. நெடுமாறன்
31. கோலார் தங்கச் சுரங்கங்களுக்கு வந்த கேடு என்ன? - குணா
தமிழ் இன மாணவர் முழக்கம் - சூலை - செப் - 95
32. குமரித்தமிழ் மக்களின் தென்னெல்லைப் போராட்டம் அசுரன்
தமிழ் இன மாணவர் முழக்கம் - நவம் - பிப்ரவரி - 1995
33. பறிபோன கச்சத்தீவு - செங்குட்டுவன் - மாலை முரசு
34. கச்சத்தீவின் கதை - தினத்தந்தி - 30-8-91
35. 'நீலமலையில் குமுறும்' எரிமலை - ஜூனியர் விகடன் - 30-8-95
36. எழுகதிர்
37. எரியும் தமிழ் எல்லை - கோவைத்தமிழ் முருகேசன் - இனி - 1993
38. கச்சத்தீவு என்ன பிரச்சனை - க. சந்தானம் - தினமணிக்கதிர் - 25-9-94
39. Indian Express - 3-9-85
40. திருவிதாங்கூர் தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் - மு. ஆல்பைன்ஸ் நதானியேல்
41. வடவெல்லையை வாழ்வித்தவர் - மு. இராமலிங்கம்
42. வரலாற்று நோக்கில் நாஞ்சில்நாடு - தா. நீலகண்டபிள்ளை
43. நீலமலையில் வாழும் படகர் வரலாறு - ந. பார்வதி
44. பாலக்காட்டு மன்னாடியார்கள்
(40 முதல் 44 வரை உள்ள கட்டுரைகள் - 18-வது ஆய்வுக் கோவையில் உள்ளன)

1956 - மொழிவழி மாநிலப்
பிரிவினைக்கு முன்

தமிழ்ப்
பகுதிகள்

1. தோவாளை
2. அகஸ்தீஸ்வரம்
3. கல்குளம்
4. விளவங்கோடு
5. நெய்யாற்றின் தென்பகுதி
6. நெடுமங்காடு கீழ்ப்பகுதி
7. செங்கோட்டை
8. தேவி குளம்
9. பீர்மேடு
10. பாலக்காடு
11. கோலார்
12. சித்தூர்
13. திருத்தணி